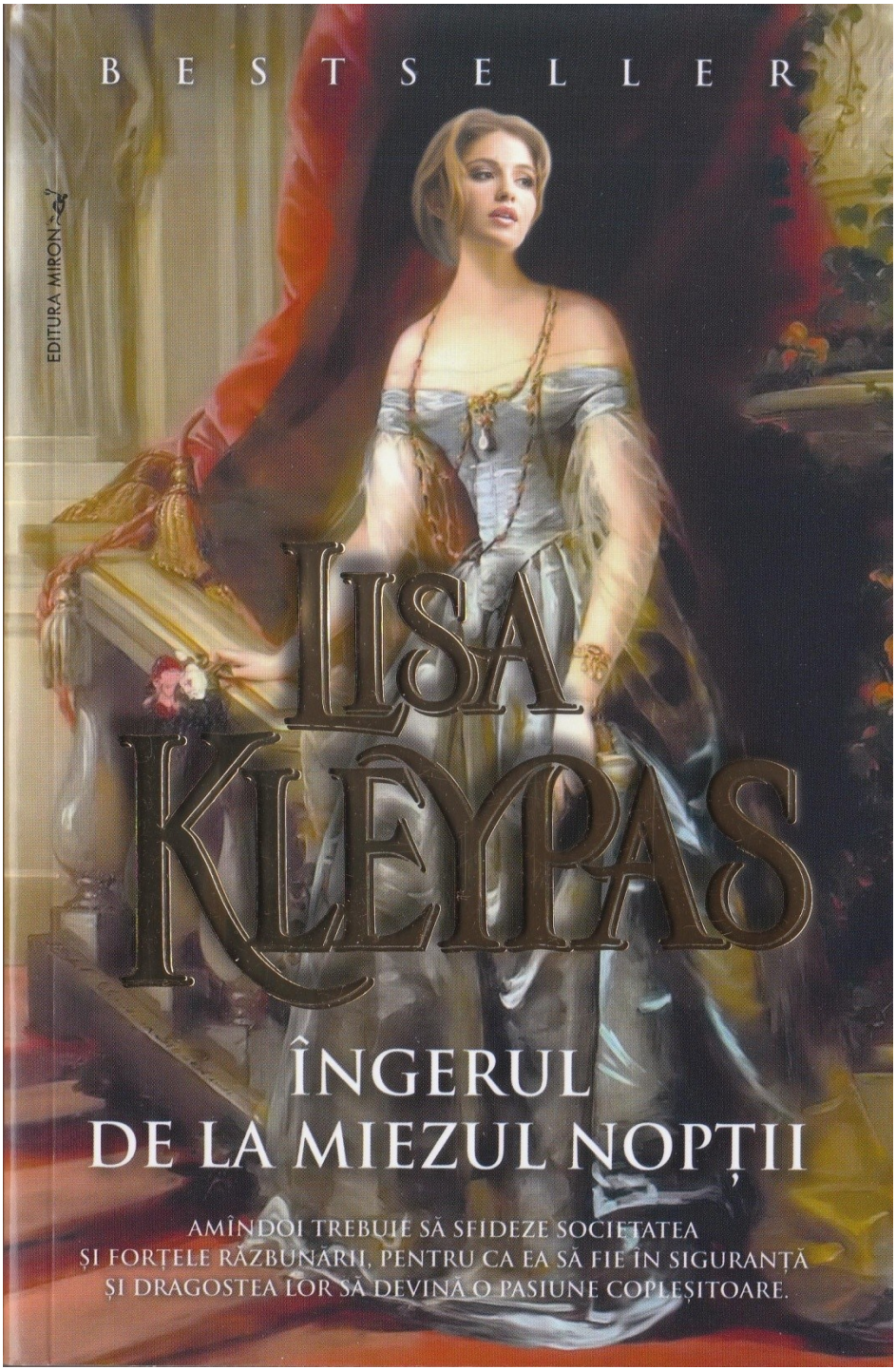
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
ÎNGERUL DE LA MIEZUL NOPȚII
AMÎNDOI TREBUIE SĂ SFIDEZE SOCIETATEA
ȘI FORȚELE RĂZBUNĂRII, PENTRU CA EA SĂ FIE ÎN SIGURANȚĂ
ȘI DRAGOSTEA LOR SĂ DEVINĂ O PASIUNE COPLEȘITOARE.

Lisa Kleypas

Îngerul de la miezul nopţii

Midnight Angel
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu
aparţin Editurii Miron

Lisa Kleypas

Îngerul de la miezul nopţii

Traducere: Gabriela Anca Marin
Editura Miron

Cuprins

Prolog.....6
Capitolul 1.....17
Capitolul 2.....49
Capitolul 3.....90
Capitolul 4.....127
Capitolul 5.....166
Capitolul 6.....194
Capitolul 7.....227
Capitolul 8.....258
Capitolul 9.....283
Capitolul 10.....289
Capitolul 11.....316
Capitolul 12.....334
Epilog.....353

Prolog

St. Petersburg, Rusia
1870

— Lumea spune că eşti vrăjitoare. Gardianul a intrat în celula întunecată şi a închis uşa în urma lui. Şi că poţi citi gândurile. A râs aspru. La ce mă gândesc acum? Poţi să-mi spui?

Tasia şi-a ţinut capul în jos, împietrită. Cea mai grea parte din detenţia ei erau aceste frecvente confruntări cu Rostia Bludov. Era un bărbat dezgustător, care dădea târcoale prin temniţă de parcă uniforma care îi plesnea pe pântecul proeminent îl transforma într-o persoană importantă. Nu îndrăznise să o atingă – încă – dar cu fiecare zi insolenţa lui devenea tot mai greu de suportat. Îl simţea privind-o atent cum stătea acolo, ghemuită într-un colţ. Ştia că ultimele trei luni de închisoare îşi puseseră amprenta asupra ei. Fusese întotdeauna subţire, dar acum slăbise exagerat de mult. Piele ei de culoarea fildeşului era acum mult prea albă, contrastând cu părul negru ca zibelina.

L-a auzit apropiindu-se:

— În seara asta suntem singuri, i-a spus. Uită-te la mine, să vezi ce-ţi pregătesc. Ultima ta noapte va fi ceva de neuitat.

A ridicat capul şi i-a privit faţa ciupită de vărsat, lipsită de orice expresie. Se lupta cu şliţul

pantalonilor prost croiţi, excitându-se pe măsură ce se uita la ea.

Tasia s-a concentrat asupra chipului lui. Ochii ei erau reci, o nuanţă pală între verde şi albastru, ca apele Nevei iarna. Unii spuneau că putea răpi suflete doar cu o privire. Ruşii era superstiţioşi. Cu toţii, de la cel mai umil ţăran până la ţarul însuşi erau speriaţi de tot ce era neobişnuit.

Iar gardianul nu făcea excepţie. Rânjetul i s-a şters de pe chip şi erecţia i s-a năruit brusc. Tasia a continuat să-l privească intens până când stropi de sudoare au apărut pe fruntea bărbatului. Acesta s-a dat câţiva paşi înapoi, oripilat, şi şi-a făcut semnul crucii:

— Vrăjitoare! Ceea ce se spune este adevărat! Ar trebui să te ardă pe rug, nu să te spânzure!

— Ieşi afară! i-a spus Tasia fără să ridice tonul.

Pe când se pregătea să facă întocmai, s-a auzit o bătaie în uşă. Doica ei, bătrâna Varka, cerea să fie lăsată înăuntru. Tasia simţea cum zidul de autoapărare începea să cedeze. Varka îmbătrânise vizibil în ultimele luni iar Tasiei îi era greu să o privească fără să izbucnească în plâns.

Bludov a pufnit şi a lăsat-o să intre, murmurând:

— Vrăjitoare împuțită, cu sufletul negru!

Varka era înfăşurată într-o pelerină gri iar capul îi era acoperit cu o năframă cu carouri, care să alunge spiritele rele. A trecut grăbită pragul celulei.

— Oh, Tasia mea, a spus cu voce frântă, privind la picioarele în lanţuri. Să te văd aşa…

— Sunt bine, a murmurat Tasia strângându-i mâinile. Nimic nu-mi pare real. Parcă aş fi în mijlocul unui coşmar îngrozitor. A zâmbit slab. Tot aştept să se sfârşească, dar continuă. Vino, aşază-te lângă mine.

Varka s-a şters la ochi cu un colţ de basma.

— De ce îngăduie Dumnezeu una ca asta?

Tasia a clătinat din cap.

— Nu ştiu de ce se întâmplă toate astea, dar este voinţa Lui şi trebuie să o acceptăm.

— Am trecut prin multe în viaţa asta, dar aşa ceva... nu pot!

Tasia a liniştit-o cu blândeţe.

— Nu avem prea mult timp, Varka. Spune-mi, i-ai dus scrisoarea unchiului Kirill?

— I-am pus-o în palmă, aşa cum mi-ai spus. Am rămas acolo cât a citit-o, după care a ars-o imediat până nu a rămas decât cenuşă. A început să plângă şi mi-a zis: „spune-i nepoatei mele că nu o voi dezamăgi. Jur pe memoria tatălui ei, iubitul meu frate Ivan”.

— Ştiam eu că unchiul o să mă ajute. Varka... şi celălalt lucru?

Servitoarea a căutat într-un săculeţ şi a scos o sticluţă. Tasia a luat-o în palmă şi a clătinat-o puţin, privind la lichidul negru, uleios. S-a întrebat dacă va fi totuşi în stare să-l bea.

— Să nu-i laşi să mă îngroape, i-a spus pe un ton detaşat. Dacă mă voi trezi totuşi, n-aş vrea să fiu într-un coşciug.

— Biata mea copilă! Dacă doza va fi prea puternică? Dacă te omoară?

Tasia continua să fixeze sticluţa cu privirea.

— Atunci se va face dreptate, a spus cu amărăciune. Dacă n-ar fi fost atât de laşă s-ar fi lăsat în mila lui Dumnezeu şi şi-ar fi primit moartea cu demnitate. Se rugase ore în şir la icoana din colţul celulei, cerând puterea să-şi accepte soarta. Dar nu o găsise. Se lovise iar şi iar de un invizibil perete al terorii, în încercarea disperată de a scăpa. Întreg St. Petersburgul îi dorea moartea. Viaţă pentru viaţă. Nici măcar imensa ei avere nu putuse reduce la tăcere urletele mulţimii. Merita ura lor. Ucisese un om – cel puţin aşa presupunea. Motiv, ocazie, dovezi… tot ce se prezentase la proces o indica pe ea. Nu existau şi alţi suspecţi. În timpul lungilor luni de temniţă, unde singura ei şansă de a rămâne cu mintea întreagă era rugăciunea, nu se găsise nicio informaţie nouă care să-i dovedească nevinovăţia. Iar execuţia urma să aibă loc a doua zi, în zori.

Pusese la punct un plan, ridicol poate, inspirat din ceva ce citise: *să mă ascunzi în mormânt*, *să fie secretul nostru*… *Să mă ascunzi în mormânt*… Dacă reuşea cumva să se prefacă moartă şi să scape… Tasia a agitat conţinutul sticluţei, un amestec secret de otrăvuri obţinut de la un farmacist din St. Petersburg.

— Îţi aminteşti ce trebuie să faci? a întrebat.

Varka a dat din cap, destul de nesigură.

— Bine. Tasia a rupt sigiliul cu o mişcare fermă. A ridicat otrava în aer şi s-a prefăcut că toastează. Pentru dreptate! a spus şi a dat peste cap otrava. S-a cutremurat din cauza gustului ei

îngrozitor. Şi-a dus mâna la gură, a închis ochii şi a aşteptat ca valul de greaţă să treacă. Totul este acum în mâinile lui Dumnezeu, a spus întinzându-i sticluţa.

Varka a plecat capul şi s-a tânguit:

— Oh, doamna mea…

— Ai grijă de mama. Încearcă să o alini. Tasia şi-a trecut mâna prin părul aspru, grizonant, al femeii. Du-te, i-a şoptit. Repede, Varka. S-a întins pe jos şi a încercat să se concentreze pe icoană. Între timp, Varka a dispărut. I s-a făcut deodată foarte frig iar urechile au început să-i sune. Speriată, a încercat să respire. Inima îi bătea cu putere în piept, ca un ciocan. Chipul îndurerat al madonei a început să se estompeze. Cuvintele unei rugăciuni i-au îngheţat pe buze. *Dumnezeule*, *ce se petrece cu mine*? *Tată*, *ajută-mă*…

Deci aşa era când mureai, toate sentimentele se scurgeau din corp, trupul se împietrea. Viaţa o părăsea, ca un reflux iar amintirile se îndepărtau, lăsând-o să se afunde în lumea gri dintre viaţă şi moarte. *Pe pleoapele mele se aşterne umbra morţii*… *Ascunde-mi în mormânt*…

*

Un timp îndelungat nu a mai simţit nimic, apoi au început visele. O paradă de imagini: cuţite, bălţi de sânge, crucifixuri şi relicve ale sfinţilor. I-a recunoscut pe sfinţii din icoanele ei iubite: Nichita, Ion, Lazăr cel înfăşurat în mantia mortuară, privind-o în ochi. Imaginile s-au diluat iar acum era din nou

copil. *Era la ţară, la reşedinţa de vară a familiei Kapterev. Era aşezată pe un scaun înalt, îşi legăna picioarele şi mânca îngheţată de pe o farfurie aurită.*

— Tată, pot să-i dau restul lui Fantomă? întrebase făcând semn spre căţelul care dădea nerăbdător din coadă, lângă ea.

— Da, dacă ai terminat. Un zâmbet luminase faţa tatălui ei. Tasia, mama ta este de părere că ar fi trebuit să-i dai alt nume căţelului. Ceva mai vesel. Fulg de nea sau Rază de soare...

— Dar noaptea, când doarme într-un colţ al camerei mele, arată ca o fantomă.

Tatăl ei râsese.

— Spune-i cum vrei tu, isteaţo.

Decorul se schimbase şi Tasia se afla acum în biblioteca palatului Angelovski, înconjurată de mii de cărţi legate în piele. Auzise un sunet în spatele ei şi se întorsese cu faţa spre vărul ei Mikhail. El venise spre ea clătinându-se, cu o grimasă întipărită pe chip. În gât avea înfipt un cuţit şi un şuvoi de sânge roşu îi ţâşnea pe haina din brocart auriu. Şi Tasia avea sânge pe mâini şi pe rochie. O luase la fugă, ţipând. Ajunsese la o biserică şi bătuse la uşile masive până când acestea se deschiseseră. În biserică erau aprinse sute de lumânări care luminau icoanele întunecate de pe pereţi. Feţele sfinţilor care o priveau erau îndurerate. Trinitatea, Fecioara binecuvântată, sfântul Ioan... Căzuse în genunchi, atinsese cu fruntea podeaua rece şi începuse să se roage pentru iertarea păcatelor.

— Anastasia.

Ridicase privirea şi văzuse înaintea ei un bărbat frumos, cu părul negru precum cărbunele şi ochi albaştri de foc. Se trăsese deoparte. Era diavolul, care venise să o ia cu el.

— Nu am vrut, şoptise ea. N-am vrut să fac rău nimănui. Te rog, ai milă...

El îi ignorase rugăminţile şi întinsese mâna spre ea.

— Nu! strigase ea, dar el o luase deja în braţe şi o purta spre întuneric. Apoi mâinile care îi făceau atât de mult rău se evaporaseră iar el dispăruse. Era acum într-o lume plină de zgomote şi culori strălucitoare. O forţă nevăzută o conducea prin curenţi de gheaţă şi durere. Încerca să se împotrivească, să se tragă înapoi, dar era trasă spre suprafaţă, fără să poată scăpa.

*

Când Tasia a deschis ochii a fost orbită de lumina unei lămpi aflate în apropiere. A gemut şi imediat flacăra a fost micşorată.

Deasupra ei era chipul tulbure al lui Kirill Kapterev iar vocea i-o auzea ca prin vis.

— Credeam că prinţesa adormită este doar o poveste. Şi când acolo o găsesc chiar aici, pe vasul meu. Undeva pe lume trebuie să se afle şi prinţul cel frumos care întreabă luna unde se găseşte iubita lui.

— Unchiule, a încercat ea să spună, dar nu a reuşit. El i-a zâmbit, deşi fruntea îi era străbătută

de cute de îngrijorare.

— Bun-venit înapoi, nepoată.

Vocea unchiului, atât de asemănătoare cu cea a tatălui ei, o liniştea. Toţi bărbaţii Kapterev semănau între ei. Aveau feţe puternice, cu sprâncene groase, pometi înalţi şi bărbi îngrijite. Dar spre deosebire de tatăl ei, unchiul Kirill iubea marea. În tinereţe fusese înrolat în marină, după care pusese bazele propriei companii maritime. Avea un vast şantier naval şi câteva fregate comerciale. De câteva ori pe an făcea drumul Rusia-Anglia, transportând personal maşini şi textile. Copil fiind, Tasia aşteptase mereu cu nerăbdare vizitele unchiului Kirill, care îi spunea poveşti palpitante, avea pentru ea daruri din ţări străine şi aducea cu el aroma sărată a mării.

— N-aş fi crezut nici eu că te mai trezeşti, i-a spus Kirill. Am văzut cu ochii mei, când am ridicat capacul coşciugului. Erai ţeapănă şi rece ca un cadavru. Iar acum eşti din nou în viaţă. A făcut o pauză şi a adăugat, sec: tare mă tem că m-am grăbit. Haide, lasă-mă să te ajut să te ridici.

Tasia a protestat cu un geamăt când el a ridicat-o în şezut şi i-a pus o pernă la spate. Erau într-o cabină de lux a vasului, cu lambriuri din mahon şi draperii brodate din catifea la hublouri. A turnat apă într-un pahar de cristal şi i l-a dus la buze. Tasia a încercat să soarbă dar a simţit un val de greaţă. Palidă, a clătinat din cap.

— Tot St. Petersburgul vorbea de moartea ta misterioasă, i-a spus Kirill încercând să-i abată atenţia. Mai mulţi oficiali au vrut să te examineze –

inclusiv guvernatorul oraşului şi ministrul de interne, nici mai mult, nici mai puţin – dar familia te luase deja de acolo. Servitoarea ta, Varka, te-a dat în grija mea iar eu am făcut toate aranjamentele pentru înmormântare înainte ca lumea să-şi dea seama ce se întâmpla. Cei care te boceau nu aveau cum să ştie că în coşciug erau câţiva saci de nisip. S-a încruntat, cu o umbră de regret. Biata ta mamă te plânge, dar nu-i putem spune că eşti în viaţă. Nu s-ar putea abţine să nu spună cuiva. E păcat. Aş fi vrut să fie altfel, dar... A ridicat din umeri, resemnat.

Pe Tasia o durea sufletul când se gândea la suferinţa mamei ei. Toată lumea o credea moartă. Era un sentiment ciudat să ştie că pentru toţi cei pe care îi iubea şi-i cunoştea, ea încetase să mai existe.

— Trebuie să încerci să faci câţiva paşi, i-a spus Kirill.

A încercat să-şi coboare picioarele la marginea patului. Kirill a susţinut-o şi doar aşa a reuşit să se ridice în picioare.

Articulaţiile o dureau iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Kirill a obligat-o să facă un pas.

— Trebuie să te mişti, să-ţi pui sângele în mişcare.

— Da, a reuşit ea să spună. O durea şi când respira. Şi îi era frig. Nu-i mai fusese niciodată atât de frig.

Kirill îi vorbea încet, încurajând-o să facă încet câţiva paşi. O susţinea cu braţul lui lung.

— Tatăl tău mă mustră, cred, din ceruri, pentru

că te-am lăsat să treci prin aşa ceva. Când mă gândesc că ultima dată când te-am văzut… Kirill a clătinat din cap. Dansai mazurka în Palatul de iarnă. Iar ţarul însuşi se oprise să te privească. Frumuseţe şi foc. Picioarele tale abia atingeau podeaua, într-atât erai de uşoară. Toţi bărbaţii de acolo şi-ar fi dorit să-ţi fie parteneri. Nu a trecut niciun an de-atunci… Şi pare o viaţă…

Ea nu mai era deloc la fel de agilă. Fiecare pas o aducea în pragul agoniei, cu fiecare răsuflare simţea că plămânii îi luau foc.

— E destul de dificil să traversezi Baltica primăvara, a spus Kirill. Peste tot e numai gheaţă. Vom opri la Stockholm, să încărcăm nişte fier, după care ne îndreptăm spre Londra. Cunoşti pe cineva care să-ţi ofere refugiu acolo?

A trebuit să repete întrebarea ca ea să reuşească să-i răspundă:

— Ashbourne.

— Verişoara mamei tale? Hmm. Nu pot spune că-mi face mare plăcere. Nu pun preţ prea mare pe familia mamei tale. Iar pe englezi cu atât mai puţin.

— D-de ce?

— Sunt nişte snobi şi nişte ipocriţi. Englezii se consideră cea mai civilizată naţiune de pe pământ, când de fapt sunt grosolani şi cruzi. Să nu te încrezi în niciunul din ei, ţine minte asta. Kirill a făcut o pauză, dându-şi seama că acele cuvinte nu o linişteau deloc pe tânăra care urma să-şi facă o nouă viaţă acolo. S-a străduit să găsească şi ceva frumos de spus despre ei: pe de altă parte, fac

nişte vapoare nemaipomenite.

Tasia i-a zâmbit slab. S-a oprit din mers şi şi-a sporit strânsoarea pe braţul lui.

— *Spasiba.*

În glas i se citea sinceritatea. El s-a încruntat:

— *Niet*. Nu merit mulţumirile tale, nepoată. Ar fi trebuit să fac mai multe pentru tine. Ar fi trebuit să-l ucid pe Angelovski cu mâna mea, înainte să-şi pună mâinile scârboase pe tine. Când mă gândesc că mama a ta a fost într-atât de nesăbuită încât să-şi logodească fata cu un asemenea om! Oh, am auzit şi eu ce se zvonea despre el… despre apariţiile lui în public, îmbrăcat în straie femeieşti, despre opiu, despre toate perversiunile… S-a oprit auzind sunetul ei de protest. Ei bine, nu are rost să vorbim acum despre toate astea. A obligat-o să mai facă un pas. După plimbare o să cer să ni se aducă ceaiul. Trebuie să-l bei până la ultimul strop.

Tasia a dat din cap. Ar fi vrut să se odihnească dar Kirill a continuat să o oblige să meargă. Când a considerat că era de ajuns, a ajutat-o să se aşeze pe un scaun şi a acoperit-o cu o pătură.

— Micuţă *zhar-ptitsa*, pasăre Phoenix, i-a spus încet, ţinând-o de mână.

— Tata… a şoptit ea.

— Da, îmi amintesc că-ţi spunea aşa. Pentru Ivan, tu erai întruchiparea frumuseţii şi a luminii lumii. Iar pasărea Phoenix este simbolul fericirii. A zâmbit gânditor. Legenda spune că pasărea Phoenix cade într-un somn de moarte la apusul soarelui iar dimineaţa se trezeşte la o nouă viaţă. I-a adus câteva obiecte şi i le-a aşezat pe o etajeră

din apropiere, să le poată vedea. Mama ta a vrut să fii îngropată cu ele, i-a spus. Păstrează-le cu tine, în Anglia. Sunt frânturi din trecutul tău. Te vor ajuta să-ţi aminteşti.

— Nu.

— Ia-le, a insistat el. Cândva te vei bucura că le ai.

Tasia s-a uitat la ele. I s-a pus un nod în gât când a văzut crucea filigranată atârnând de un lanţ din aur. Bunica ei, Galina Vasilievna, o purtase întreaga ei viaţă, zi după zi. În centrul crucii era un mic diamant, înconjurat de rubine.

Lângă cruce se afla o icoană cu madona şi pruncul, ale căror halouri erau din aur. Ochii i s-au umplut de lacrimi când a văzut şi ultimul obiect, un inel din aur care îi aparţinuse tatălui ei. A întins mâna după el şi l-a strâns în palmă. Kirill i-a zâmbit compătimitor, înţelegându-i neajutorarea din privire.

— Eşti în siguranţă acum, i-a şoptit. Eşti în viaţă. Gândeşte-te la asta, poate te ajută.

Tasia a rămas privind după el. Şi-a umezit buzele crăpate. Era în viaţă, adevărat, dar nu era deloc în siguranţă. Avea să-şi petreacă tot restul vieţii ca un animal hăituit, întrebându-se mereu cât de aproape îi era sfârşitul. Ce fel de viaţă mai era şi asta? *Sunt vie*, şi-a spus în gând, aşteptând măcar o geană de bucurie, orice altceva decât umbrele care o înconjurau.

Capitolul 1

Alicia, lady Ashbourne, îşi frângea mâinile cu nervozitate.

— Luke, am nişte veşti extraordinare. Am găsit o guvernantă pentru Emma. Este o tânără minunată: inteligentă, manierată... Este perfectă din toate punctele de vedere. Trebuie să o cunoşti de îndată, să te convingi.

Lucas, lord Stokehurst, a ridicat privirea şi i-a zâmbit ironic.

— Deci de-asta m-ai invitat aici. Şi eu care credeam că pentru compania mea fermecătoare!

Timp de o jumătate de oră făcuse conversaţie şi băuse o ceaşcă cu ceai în salonul lui lady Ashbourne din Queen’s Square. Era prieten bun cu Charles Ashbourne încă de pe vremea când studiaseră la Eton. Charles era un bărbat sociabil, care poseda un dar rar: vedea ce era mai bun în fiecare – un dar pe care Luke nu-l împărtăşea. Aflând că Luke era la Londra pentru o zi, Charles îl invitase la ceai, după ce-şi termina treburile. De îndată ce Luke intrase în salon înţelesese din expresiile celor doi că voiau să-i ceară o favoare.

— Este perfectă, i-a repetat Alicia. Nu-i aşa, Charles?

Charles a încuviinţat cu entuziasm.

— Asta spun şi eu, draga mea.

— Şi pentru că ai avut atâta ghinion cu guvernantele de până acum, a continuat Alicia, am fost atentă să o găsesc pe cea potrivită. Ştii cât de mult ţin la fiica ta şi dat fiind că nu are mamă... A ezitat. Oh, Doamne. N-am vrut să-ţi amintesc de Mary.

Chipul lui întunecat era lipsit de expresie. Trecuseră câţiva ani de la moartea soţiei lui dar tot îl mai durea atunci când îi era pomenit numele. Avea să-l doară până la moarte.

— Continuă, i-a spus. Descrie-mi-o pe zgripţuroaică.

— Se numeşte Karen Billings. Şi-a petrecut mare parte din viaţă peste hotare dar acum s-a hotărât să se stabilească în Anglia. Locuieşte la noi până ce îşi va găsi ceva convenabil de lucru. După părerea mea este suficient de matură ca să o înveţe pe Emma ce este disciplina dar şi suficient de tânără ca să se împrietenească cu ea. Sunt convinsă că vei fi de acord că e foarte potrivită, după ce o vei cunoaşte.

— Bine. Luke şi-a terminat ceaiul şi şi-a schimbat poziţia pe scaun, întinzându-şi picioarele. Trimite-mi referinţele ei. O să le citesc când voi avea timp.

— Este… o mică problemă.

— O mică problemă? a repetat Luke, ridicând o sprânceană.

— Nu are referinţe.

— Niciuna?

Alicia s-a îmbujorat.

— Preferă să nu i se pună întrebări despre trecutul ei. Mă tem că nu-ţi pot spune motivul. Este unul temeinic, te asigur. Trebuie să ai încredere în mine.

A urmat o scurtă tăcere, după care Luke a izbucnit în râs. Era un bărbat frumos, trecut de treizeci de ani, cu părul negru şi ochi albaştri.

Chipul lui era mai degrabă masculin decât frumos, cu o gură fermă şi un nas bine conturat, puţin cam lung. Zâmbetul lui era adesea cel al unui om care nu dădea doi bani pe importanţa lui. Avea un aer fermecător de cinic pe care ceilalţi încercau să-l copieze. Când râdea, aşa ca acum, ochii nu-i erau deloc veseli.

— Este destul, Alicia. Sunt convins că este o guvernantă excepţională. O comoară. Lasă unei alte familii şansa de a o angaja.

— Înainte să refuzi, te rog să vorbeşti cu ea…

— Nu, a spus sec. Emma este tot ce am. Vreau tot ce este mai bun pentru fiica mea.

— Domnişoara Billings este cea mai bună.

— Şi este cel mai recent proiect caritabil de-al tău, a continuat Luke, ironic.

— Charles… şi-a implorat soţul să o susţină.

— Stokehurst, a intervenit el, ce te costă să o cunoşti pe fată?

— Ar fi o pierdere de vreme. Tonul lui Luke era categoric.

Soţii Ashbourne au schimbat priviri neputincioase. Alicia şi-a adunat tot curajul şi s-a apropiat de el, prinzându-l de braţ:

— Luke, de ce nu vrei să o cunoşti? Fă-o de dragul fiicei tale. Emma are doisprezece ani şi este în pragul unor transformări minunate şi înspăimântătoare deopotrivă. Are nevoie de ajutor să se înţeleagă pe ea însăşi şi lumea din jurul ei. Ştii bine că nu ţi-aş sugera o persoană nepotrivită. Iar domnişoara Billings este cu adevărat deosebită. Las-mă să mă duc sus şi să o aduc. Îţi promit că nu

va dura mult. Te rog.

Luke s-a strâmbat şi şi-a eliberat mâna. Nu o putea refuza, de vreme ce insista atât.

— Adu-o jos înainte să mă răzgândesc.

— Eşti un drăguţ. Alicia a ieşit grăbită din cameră, într-un foşnet de fuste.

Charles i-a turnat un coniac.

— Îţi mulţumesc. Eşti foarte amabil că-i faci pe plac soţiei mele în această privinţă. Nu cred că vei regreta că ai cunoscut-o pe domnişoara Billings.

— O s-o cunosc dar n-o s-o angajez.

— Poate te răzgândeşti.

— În niciun caz.

Luke s-a ridicat şi a trecut pe lângă măsuţele înţesate cu ornamente lucrate de mână şi vaze cu flori. S-a apropiat de prietenul lui şi a luat paharul pe care i-l întindea. A rotit lichidul auriu în pahar şi l-a privit în ochi pe Charles:

— Despre ce este vorba?

— Nu ştiu nici eu, i-a răspuns el stânjenit. Domnişoara Billings este o străină pentru mine. A apărut în pragul uşii noastre acum o săptămână. Fără vreun însoţitor, fără bagaje şi fără bani. Alicia a primit-o cu braţele deschise şi n-a vrut să-mi spună nimic despre fată. Bănuiesc că este o rudă săracă de-a ei care a dat de un necaz. Nu m-ar mira dacă ultimul ei stăpân n-ar fi încercat să profite de ea. Este foarte tânără şi destul de drăguţă. A făcut o pauză şi a adăugat: şi se roagă mult.

— Minunat. Exact ce-mi doream pentru Emma.

Charles i-a ignorat sarcasmul.

— Are ceva... a continuat, gânditor. Nu ştiu cum să-ţi explic. Sunt convins că a trecut printr-o experienţă extraordinară.

— Ce vrei să spui?

Alicia şi-a făcut apariţia înainte ca Charles să apuce să-i răspundă. Era urmată de o siluetă firavă, îmbrăcată în gri.

— Lord Stokehurst, v-o prezint pe domnişoara Karen Billings.

Luke a dat scurt din cap. Nu avea de ce să fie prea amabil cu ea. Era mai bine ca ea să afle imediat că nu avea de gând să angajeze pe cineva fără referinţe.

— Domnişoară Billings, vreau să fie clar de la început că...

A ridicat spre el doi ochi de felină. Erau de un gri-albăstrui, ca lumina care trece printr-un geam îngheţat. Genele îi erau neobişnuit de grele şi îi încadrau ochii cu un contur negru. Brusc, Luke şi-a pierdut firul gândurilor. Ea a aşteptat răbdătoare, de parcă ar fi întâlnit adesea şi la alţii aceeaşi reacţie.

„Destul de drăguţă”, cum spusese Charles, era un neadevăr. Era de o frumuseţe extraordinară. Severitatea pieptănăturii, părul strâns într-un coc la ceafă, nu ar fi reuşit să flateze nicio altă femeie de pe pământ. Dar ei îi stătea bine şi îi scotea în evidenţă chipul delicat, ca o sculptură de porţelan. Avea sprâncenele drepte, care îi brăzdau pielea albă ca două săgeţi. Buzele îi erau pline, pasionale. Niciun bărbat nu i-ar fi putut privi chipul fără să fie impresionat.

— Domnule, a rupt ea în sfârşit tăcerea. Mulţumesc că aţi dorit să mă cunoaşteţi.

Luke s-a adunat şi a făcut un gest spre paharul pe jumătate plin.

— Nu plec niciodată înainte să-mi termin paharul. Cu colţul ochiului a văzut-o pe Alicia care se încruntase din cauza impoliteţii lui. Domnişoara Billings îl privea însă cu calm.

Postura ei era perfectă: spatele drept, bărbia puţin coborâtă, semn de respect. În încăpere se simţea însă o tensiune, ca şi cum două feline îşi dădeau ocol. Luke a mai luat o înghiţitură de coniac.

— Câţi ani ai? a întrebat-o direct.

— Douăzeci şi doi, domnule.

— Adevărat? A privit-o sceptic. Şi te consideri suficient de competentă ca să-mi educi fiica?

— Am studiat literatura, istoria, matematica şi cunosc toate aspectele legate de educaţia unei domnişoare.

— Muzică?

— Cânt la pian.

— Limbi străine?

— Franceza… şi puţină germană.

Luke a tăcut o vreme, încercând să-i descifreze uşorul accent.

— Şi rusa, a spus el în final.

L-a privit surprinsă.

— Şi rusa, a recunoscut. De unde aţi ştiut, domnule?

— Ai trăit acolo mare parte din viaţă. Accentul tău nu este perfect.

A înclinat capul cu un gest princiar. Luke era impresionat de atitudinea ei. Succesiunea rapidă de întrebări nu o descumpănise. Trebuia să recunoască faptul că fiicei lui roşcate şi uşor sălbatice nu i-ar fi stricat câteva lecţii de fermitate în atitudine.

— Ai mai lucrat ca guvernantă?

— Nu, domnule.

— Înseamnă că nu prea ai experienţă cu copiii.

— Este corect, a recunoscut ea. Dar fiica dumneavoastră nu mai este un copil. Are treisprezece ani, înţeleg?

— Doisprezece.

— O vârstă dificilă, a spus ea. Nici copil şi nici femeie.

— Emmei îi este şi mai dificil. Mama ei a murit cu mult timp în urmă. Nimeni nu i-a arătat cum trebuie să se comporte o domnişoară. În ultimul an a avut probleme cu nervii – cel puţin aşa susţin doctorii. Are nevoie de o figură maternă, matură, care să o ajute să depăşească aceste probleme. Accentuase în mod special cuvintele „maternă” şi „matură”. Erau ultimele cuvinte cu care cineva ar fi descris-o pe femeia delicată din faţa lui.

— Probleme cu nervii? a repetat ea încet.

Luke nu mai voia să discute despre asta. Nu avusese în intenţie să vorbească cu o străină despre problemele fiicei sale, dar când îi văzuse privirea limpede se simţise aproape obligat să continue, de parcă cuvintele i-ar fi fost smulse din piept.

— Plânge foarte uşor şi are accese ocazionale

de nervi. Este cu aproape un cap mai înaltă ca tine şi este disperată la gândul că va mai creşte. În ultima vreme mi-a fost imposibil să stau de vorbă cu ea. Spune că nu aş înţelege-o dacă mi-ar explica ce simte şi numai Dumnezeu ştie... S-a oprit, dându-şi seama cât de multe îi spusese. Nu-i era deloc în fire.

Ea a spus imediat, rupând tăcerea:

— Domnule, este o prostie să numeşti toate astea probleme cu nervii.

— Dar tu cum le-ai numi?

— Când eram mai tânără am trecut şi eu prin ceva asemănător, la fel şi toate verişoarele mele. Este un comportament normal pentru o fată de vârsta Emmei.

Tonul ei hotărât aproape că l-a convins că avea dreptate. Luke îşi dorea cu disperare să o creadă. Luni întregi o dusese pe la doctorii care îi prescriau leacuri pe care Emma refuza să le înghită, diete pe care refuza să le urmeze. Mai mult decât atât, trebuise să suporte reproşurile constante ale mamei lui, pentru că nu se recăsătorise.

— Din cauza ta se întâmplă toate astea, îi spusese mama. Orice fată are nevoie de o mamă. A devenit într-atât de imposibilă că nimeni n-o s-o vrea. Va rămâne fată bătrână – şi asta doar din pricina ta, pentru că nu ai vrut o altă femeie, doar pe Mary.

— Domnişoară Billings, a spus el brusc, mă bucur că nu crezi că problemele Emmei ar fi grave. Şi totuşi...

— Nu am spus că nu sunt grave, domnule. Am

spus că sunt normale.

Trecuse linia invizibilă care îi despărţea pe servitori de stăpâni, vorbindu-i ca de la egal la egal. Luke s-a întrebat dacă insolenţa ei fusese fără voie sau fusese ceva deliberat.

În cameră domnea tăcerea. Luke şi-a dat seama că uitase de prezenţa soţilor Ashbourne. Alicia aranja de zor pernele de pe sofa în timp ce Charles părea să privească pe fereastră la ceva extrem de interesant. Luke s-a întors din nou spre domnişoara Billings. Ştia cum să-i pună pe ceilalţi la punct doar cu o singură privire, aşa că s-a aşteptat ca ea să roşească, să se bâlbâie, să izbucnească în lacrimi. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat, însă. Ea i-a susţinut privirea, cu ochi pătrunzători.

Într-un final a coborât ochii şi i-a privit braţul. Luke era obişnuit cu asemenea priviri… unele înspăimântate, altele pline de repulsie. În locul mâinii stângi avea un cârlig din argint. Mâna îi fusese amputată cu nouă ani în urmă, după un accident, ca să prevină o infecţie care îi putea pune viaţa în pericol. Numai încăpăţânarea făcuse să nu se lase copleşit de furie şi de autocompătimire. Asta îi rezervase lui viaţa şi trebuia să se descurce. Se obişnuise. Unora cârligul li se părea ameninţător, fapt pe care îl folosise spre avantajul lui. A aşteptat reacţia domnişoarei Billings, sperând să fie stânjenită. Ea nu a arătat nimic, doar o detaşare care l-a uimit. Nimeni nu-l mai privise astfel. Nimeni.

— Domnule, a spus pe un ton grav, am decis

să accept slujba. Îmi voi strânge de îndată lucrurile.

S-a întors şi s-a îndepărtat, înfoindu-şi fusta de muselină gri. Alicia îl privea pe Luke cu gura căscată. Şi-a revenit pe loc şi a alergat după protejata ei.

Luke privea uimit spre uşă. A întors capul spre Charles:

— A decis să accepte.

— Felicitări, i-a spus timid Charles.

— Cheam-o înapoi.

Charles l-a privit alarmat.

— Aşteaptă o clipă, Stokehurst! Ştiu ce ai de gând să faci. O s-o sfâşii pe domnişoara Billings, o s-o faci pe soţia mea să plângă şi o să pleci, lăsându-mă pe mine cu toate pe cap! Trebuie să o iei pe domnişoara Billings cu tine, măcar câteva săptămâni, până îi găsesc altceva! Ţi-o cer ca prieten…

— Nu sunt un prost, Charles. Spune-mi adevărul. Cine este şi de ce *trebuie* să o iau de-aici?

Charles a început să dea ocol încăperii. Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

— Este… Ei bine, să spunem că este într-o situaţie dificilă. Cu cât stă mai multă vreme la noi, cu atât este în mai mare pericol. Speram să o iei cu tine, la ţară. Acolo va fi în siguranţă.

— Înseamnă că se ascunde de cineva. De ce?

— Nu-ţi pot spune mai multe.

— Care este numele ei adevărat?

— Nu este important. Te rog, nu întreba.

— Să nu întreb? Şi te aştepţi să o las în preajma fiicei mele?

— Emma nu va fi în pericol, a spus repede Charles. În niciun caz. Ştii prea bine cât de mult ţinem la ea, şi eu şi Alicia. Cum ai putea crede că am expune-o vreunui risc?

— În clipa asta nu mai ştiu ce să cred.

— Doar câteva săptămâni, l-a rugat Charles. Până găsesc altceva. Domnişoara Billings este într-adevăr potrivită ca guvernantă. Nu-i va face niciun rău Emmei. Poate că prezenţa ei îi va fi benefică. Ştiu că am putut conta mereu pe tine, Luke. Îţi cer acum ajutorul.

Luke era cât pe ce să refuze când şi-a amintit privirea cercetătoare, stranie, a domnişoarei Billings. Deşi era în pericol, se decisese să aibă încredere în el. De ce? Şi cine era ea? O soţie care fugise de acasă? Un refugiat politic? Nu putea suferi misterele, trebuia să le dezlege. Avea acea pasiune tipică englezilor de a organiza lucrurile, de a le percepe sensul. Nu exista tentaţie mai mare ca o întrebare fără răspuns.

— La naiba! a exclamat, dând din cap. O lună, nu mai mult. După asta mi-o iei de pe cap.

— Îţi mulţumesc.

— Îţi fac o favoare, Charles, i-a spus sumbru. Să nu uiţi asta.

Chipul lui Ashbourne s-a luminat de un zâmbet recunoscător.

— N-o să mă laşi tu să uit.

*

Tasia nu şi-a desprins privirea de pe geam cât timp trăsura a traversat ţinuturile verzi, bine îngrijite. Se gândea la ţara ei natală, cu nesfârşiţi kilometri de pământ necultivat, la cerul de un albastru fumuriu. Cât de diferit era totul! Deşi o mare putere economică şi militară, Anglia era surprinzător de mică. În afara oraşelor aglomerate se întindeau garduri verzi şi pajişti. Oamenii obişnuiţi pe lângă care treceau păreau mai înstăriţi decât ţăranii ruşi. Aveau haine moderne, nicăieri nu vedeai mantii lungi din blană. Animalele şi trăsurile erau bine întreţinute, satele cu case din lemn şi acoperişuri de stuf erau mici şi curate. Nici urmă de băi comune, aşa cum întâlneai în orice sat din Rusia. Cum se spălau oare toţi oamenii aceia? Nu existau nici păduri de mesteceni. Pământul era maro, nu negru, iar în aer nu se simţea deloc briza Balticii. Tasia s-a uitat în zadar după turlele bisericilor. Nu a văzut niciuna. În Rusia erau biserici pretutindeni, chiar şi în zonele cele mai retrase. Cupolele aurii în formă de ceapă aşezate pe turnuri albe străluceau în lumina soarelui ca nişte lumânări aprinse, călăuzindu-i pe credincioşi. Şi cum ruşii iubeau clopotele, sunetele acestora se auzeau ori de câte ori era timpul rugăciunii. Îi lipseau mult sunetele clopotelor. Englezilor, însă, nu părea să le placă prea tare.

Îşi amintea cu durere de casă. Părea să fi trecut mai mult de o săptămână, de când sosise la uşa verişoarei ei, Alicia. Epuizată, palidă, reuşise doar să-i zâmbească slab şi să-i spună bună ziua,

după care aproape că îi leşinase în braţe. Deşi uimită de apariţia ei neaşteptată, Alicia o dusese imediat pe Tasia înăuntru. Nu se punea problema să nu o ajute. Loialitatea era o trăsătură de familie de-a lungul generaţiilor de slavi a căror istorie violentă îi făcea să reacţioneze aproape tribal. Deşi Alicia crescuse în Anglia de copil, era cât se poate de rusoaică.

— Nimeni nu ştie că sunt în viaţă, îi spusese Tasia. Dar dacă ei vor descoperi ce s-a întâmplat, vor bănui că am căutat refugiu la una din rude. Nu pot rămâne la tine. Trebuie să dispar.

Alicia nu a trebuit să întrebe cine erau „ei”. Autorităţile nu ar fi căutat prea departe, fiind ocupate cu veşnicele revolte şi intrigi politice. Dar dacă rudele lui Mikhail ar fi bănuit să scăpase, nu aveau să-şi găsească liniştea până când n-o găseau. Angelovski era o familie puternică iar Nikolas, fratele mai mare al lui Mikhail, era un bărbat răzbunător.

— Trebuie să-ţi găsim un post de guvernantă, spusese Alicia. Nimeni nu le bagă în seamă pe guvernante, nici măcar ceilalţi servitori. Este o slujbă anonimă, singuratică. Cred chiar că avem un prieten care ar fi de acord să te angajeze, un văduv care are o fiică.

Acum, că-l cunoscuse pe lordul Stokehurst, Tasia nu ştia ce să creadă despre el. De obicei îi era foarte uşor să descifreze caracterul cuiva. Dar nu şi pe cel al lui Stokehurst. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să-i semene în tot St. Petersburgul. Nici vreun oficial cu barba lungă, de la Curte, nici

vreun militar plin de importanţă, nici vreun tânăr aristocrat monden, care se pretindea vestic. Sub aparenţa rece Tasia simţea o forţă imensă de caracter. Era un bărbat care nu se dădea în lături de la nimic atunci când voia să obţină ceva. Ar fi preferat să nu aibă deloc de-a face cu el, dar nu-şi permitea luxul de a alege.

Şi-a amintit cum se tensionase el atunci când ea îşi coborâse privirea pe cârligul din argint. Nu-i inspirase oroare. Dacă nu ar fi avut niciun defect nu i s-ar fi părut uman. Ştiuse că Stokehurst ar fi vrut să inspire teamă, în niciun caz milă. Cât efort îi fusese probabil necesar să ascundă de ceilalţi orice urmă de vulnerabilitate. Şi cât de mândru era de reuşita lui! Aceasta îl învăluia precum o mantie invizibilă.

În tot timpul călătoriei Stokehurst şi-a ţinut cârligul la vedere, odihnindu-l pe coapsă. Tasia bănuia că era o atitudine deliberată, că încerca să o irite. S-a întrebat dacă era prima persoană pe care o testa astfel. Era într-adevăr nervoasă, dar nu din cauza mâinii lui, nu avea nicio legătură cu asta. Numai că nu fusese niciodată singură cu un bărbat.

Nu mai era însă moştenitoarea protejată menită să se mărite cu un prinţ şi să aibă palate pline de servitori. Acum *ea* era servitoare iar bărbatul din faţa ei îi era stăpân. Înfăşurată în blana ei de nurcă, ea călătorise întotdeauna în trăsurile părinţilor ei, cu ornamente aurite şi geamuri din cristal, cu interiorul decorat de artişti francezi. Trăsura aceasta, deşi luxoasă, nu se

compara cu acelea. Cu tristeţe, Tasia şi-a spus că nu-şi făcuse niciodată baie singură şi nici nu-şi spălase o pereche de ciorapi măcar. Ştia doar să coasă, puţin. Copil fiind, avea mereu la îndemână un coşuleţ cu ace, foarfeci şi mătase de diverse culori, şi asta pentru că mama ei era de părerea că fetele nu trebuiau să-şi petreacă viaţa trândăvind.

Tasia şi-a alungat aceste gânduri din minte. Nu trebuia să mai privească înapoi. Nu conta că-şi pierduse toate privilegiile. Bogăţiile nu însemnau nimic. Cu toată averea lui, tatăl ei tot murise iar ea nu găsise alinare. Nu-i era teamă de sărăcie, de muncă sau de foame. Trebuia să-şi accepte viitorul, indiferent de ce îi rezerva el. Era doar voinţa Domnului.

*

Se întreba ce fel de femeie era cea pe care o aducea cu el. Luke a privit-o cu interes. Fiecare fald al rochiei îi era impecabil aranjat şi niciun muşchi nu-i tresărea. Stătea acolo, în trăsura capitonată de catifea, şi parcă poza la un portret.

— Nu vrei să ştii cu cât te voi plăti? a întrebat-o.

Ea şi-a privit mâinile încrucişate în poală.

— Sunt convinsă că-mi veţi oferi un salariu adecvat, domnule.

— Cred că cinci lire pe lună sunt suficiente. Luke a fost vizibil deranjat de mişcarea aproape imperceptibilă a capului ei. Suma le depăşea cu mult pe cele obişnuite. Ar fi putut să dea un semn

de gratitudine. Dar nimic.

Nu credea că Emma avea s-o placă. Cum ar fi putut această făptură stranie să găsească puncte comune cu nestăpânita lui fiică? Părea pierdută în lumea ei, departe de realitate.

— Domnişoară Billings, i-a spus sec, dacă nu te vei ridica la înălţimea aşteptărilor mele îţi voi da răgazul necesar să-ţi găseşti o altă slujbă.

— Nu va fi nevoie.

El a pufnit, iritat.

— Eşti foarte tânără. Cândva vei afla că viaţa îţi rezervă multe surprize.

Un zâmbet i-a tremurat pe buze.

— Am descoperit deja acest lucru, domnule.

— De când îi cunoşti pe soţii Ashbourne?

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Trebuie neapărat să-mi puneţi aceste întrebări, domnule?

Luke s-a sprijinit de spătar şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Cred că am dreptul la câteva. Deşi nu-ţi plac întrebările, sunt pe cale să-ţi încredinţez educaţia fiicei mele.

Ea s-a încruntat, de parcă încerca să dezlege o enigmă.

— Ce doriţi să ştiţi, domnule?

— Eşti rudă cu Alicia?

— Verişoară îndepărtată.

— Şi eşti rusoaică prin naştere?

Ea nu s-a mişcat, doar a coborât pleoapele. Părea să nu-l fi auzit. După care a dat uşor din cap.

— Căsătorită?

Ea nu şi-a ridicat privirea.

— Chiar trebuie să întrebaţi asta?

— Vreau să ştiu dacă să mă aştept la vreun soţ mânios care să-mi apară în pragul casei, cândva.

— Nu există niciun soţ, a şoptit ea.

— De ce nu? Chiar şi fără bani, eşti suficient de drăguţă ca să fi primit oferte serioase.

— Prefer singurătatea.

El i-a zâmbit enigmatic.

— Eu prefer asta. Dar tu eşti prea tânără ca să te resemnezi.

— Am douăzeci şi doi de ani, domnule.

— La naiba! a spus el încet. Eşti abia cu puţin mai mare ca Emma.

Ea a ridicat spre el chipul frumos şi sever.

— Anii nu contează, nu-i aşa? Unii oameni nu ştiu la şaizeci de ani mai multe decât ştiau la şaisprezece. Iar unii copii ştiu mai multe decât adulţii din jurul lor. Maturitatea nu este uşor de măsurat.

Luke privea în depărtare, nedorind să o mai provoace. Ce i se întâmplase şi de ce era ea singură? Trebuia să existe cineva: un tată, un frate, un tutore – care să fi avut grijă de ea. De ce nu-i era nimeni alături, să o protejeze?

Şi-a trecut degetele de-a lungul braţului stâng şi a simţit legăturile de piele care îi susţineau cârligul. Domnişoara Karen Billings – sau cine era ea – îi dădea un sentiment de nelinişte. L-a blestemat în gând pe Charles. O lună. O lună întreagă, al naibii de lungă.

Ea era absorbită de peisaj când s-au apropiat

de Southgate. Cândva un sat aparţinând unui domeniu, era acum un oraş vibrant cu cea mai mare piaţă din ţinut. Clădirile frumoase din cărămidă care adăposteau bursa de grâne, moara şi şcoala fuseseră proiectate de bunicul lui Luke. El fusese şi cel care desenase planurile bisericii din centru, o structură austeră cu vitralii imense.

Pe un deal din apropiere se ridica un conac impresionant. Domnişoara Billings a ridicat întrebător ochii spre el.

— Este Southgate Hall, i-a spus. Eu şi Emma suntem singurii membri ai familiei Stokehurst care locuiesc acolo. Părinţii mei preferă proprietatea noastră din Shropshire. Sora mea s-a măritat cu un scoţian şi locuieşte în Selkirk.

Trăsura a pornit pe un drum lăturalnic, trecând prin poarta unui zid masiv care proteja cândva o fortăreaţă normandă. Southgate Hill fusese construit pe ruinele fostului castel. Secţiunea centrală data din secolul al şaisprezecelea iar restul fusese adăugat în timpurile moderne. Cu turnuri romantice şi frontoane de diferite înălţimi, era renumit ca fiind una dintre cele mai pitoreşti reşedinţe din Anglia. Studenţii la Arte o pictau adesea, impresionaţi de alternanţa de cărămidă şi sticlă a faţadei estice.

S-au oprit la intrarea care purta blazonul familiei. După ce a fost ajutată să coboare de un servitor în livrea neagră, Tasia a rămas privind imaginea sculptată de deasupra uşii: un uliu care ţinea în gheare un singur trandafir.

A simţit cum cineva îi atingea braţul şi s-a

întors spre lordul Stokehurst. Soarele era la asfinţit, umbrindu-i faţa.

— Hai înăuntru, i-a spus făcându-i semn să-l urmeze. Un majordom în vârstă, cu bărbie proeminentă şi chelie le-a ţinut uşa deschisă. Lordul Stokehurst a făcut prezentările:

— Seymour, ea este domnişoara Billings, noua guvernantă.

Tasia a rămas surprinsă că i-a fost prezentată majordomului, în loc ca lucrurile să fi stat invers. Şi-a amintit însă că nu mai era o doamnă, ci o servitoare, şi încă de rang inferior. Iar cei de rang inferior le erau întotdeauna prezentaţi celor superiori. A zâmbit şi a făcut o plecăciune scurtă. Au intrat într-un hol superb, pe două nivele, având în centru o masă octogonală din piatră. Prin ferestrele de sus se filtra lumina. Tasia a fost întreruptă din admiraţie de un strigăt:

— Papa! O fată cu picioare lungi şi părul roşu, vâlvoi, a dat buzna în încăpere.

Luke s-a încruntat văzând-o cum se lansase în urmărirea unui câine. Încă pui, era o corcitură de câine-lup. Emma îl cumpărase cu câteva luni în urmă de la un târgoveţ. Nimeni de la Southgate Hall, nici măcar cei mai înfocaţi iubitori de animale nu-i împărtăşeau dragostea pentru potaie. Avea ochii mici, blana maro-cafenie, un bot imens şi nişte urechi ridicol de lungi, lucru care o inspirase pe Emma să-l boteze Samson. Imensa lui poftă de mâncare era egalată doar de rezistenţa cu care se împotrivea oricărei încercări de a-l dresa.

Văzându-l pe Luke, Samson a alergat spre el

lătrând de bucurie. A simţit însă prezenţa unei străine şi a început imediat să mârâie ameninţător. Picături de salivă i-au curs pe podea. Emma l-a luat de zgardă şi i-a spus să fie cuminte, iar el se zbătea să se elibereze.

— Încetează, Samson, sălbaticule! Poartă-te frumos...

Vocea lui Luke a pus capăt zarvei.

— Emma, ţi-am spus să nu-l mai aduci în casă. În timp ce vorbea, a împins-o uşor pe domnişoara Billings în spatele lui. Câinele părea hotărât să o sfâşie.

— Nu face rău nimănui! a strigat Emma, încercând să stăpânească animalul. Face doar mult zgomot!

Luke era cât pe ce să apuce zgarda când şi-a dat seama că domnişoara Billings se strecurase în faţa lui. A privit câinele în ochi şi a început să-i vorbească în rusă. Vocea îi era blândă şi guturală. Luke nu înţelegea niciun cuvânt dar simţea cum i se ridica părul de pe ceafă. Vocea ei a avut un efect similar şi asupra lui Samson, care s-a liniştit şi a început să o privească cu ochi mari. Brusc, s-a întins pe jos şi a început să se târască spre ea, dând cu putere din coadă. Domnişoara Billings s-a aplecat şi l-a mângâiat pe cap. Samson s-a rostogolit pe spate încântat şi a rămas la picioarele ei, chiar şi atunci când ea şi-a îndreptat spatele. Luke i-a făcut semn unui servitor să-l scoată din casă. Cu greu, Samson s-a lăsat târât afară.

Emma a vorbit prima:

— Ce i-ai spus?

Domnişoara Billings a privit-o cu ochii ei bleu-gri şi i-a zâmbit sincer:

— I-am reamintit bunele maniere.

Emma s-a întors apoi spre tatăl ei:

— Cine este?

— Guvernanta ta.

Emma s-a întristat brusc.

— Ce? Dar, Papa, nu mi-ai spus nimic de…

— N-am ştiut nici eu, i-a răspuns sec.

Tasia a măsurat-o pe Emma din priviri. Era slabă şi neîndemânatică, abia păşind pragul adolescenţei. Părul ei ondulat era de un roşu-morcov, atrăgând oriunde atenţia asupra ei.

Tasia putea să jure că era victima glumelor neîndurătoare ale celorlalţi copii. Nu numai din pricina părului, dar şi a înălţimii – era posibil să ajungă la un metru şi optzeci. Stătea cu umerii lăsaţi, încercând să-şi mascheze înălţimea. Rochia îi era prea scurtă şi avea unghiile murdare. Avea aceiaşi ochi frumoşi, albaştri, ai tatălui ei, dar genele îi era castanii şi nu negre şi faţa îi era plină de pistrui.

O femeie înaltă cu părul grizonant s-a apropiat de ei. Purta în talie un inel mare cu chei, simbolul autorităţii purtat de orice menajeră.

— Doamnă Knaggs, a spus Stokehurst, ea este noua guvernantă, domnişoara Billings.

Menajera s-a încruntat:

— Aşa deci? Trebuie să-i pregătim o cameră. Aceeaşi, presupun? Tonul ei spunea că nici ea nu va rezista mai mult ca predecesoarea ei.

— Cum consideri, doamnă Knaggs. Stokehurst

s-a apropiat de fiica lui şi a sărutat-o pe creştet. Am treabă, a spus. Ne vedem la cină.

Emma a dat din cap, fără să-şi dezlipească privirea de la Tasia, iar Stokehurst a ieşit fără să mai spună altceva.

— Domnişoară Billings, a spus menajera, voi pune pe cineva să-ţi pregătească imediat camera. Între timp, poate doreşti un ceai.

I-ar fi făcut plăcere. Fusese o zi lungă şi nu-şi recuperase pe deplin forţele, de când părăsise Rusia. Era extenuată. A clătinat însă din cap. Acum trebuia să-şi concentreze atenţia asupra Emmei.

— Aş prefera să fac un tur al casei. Mă conduci, Emma?

— Da, domnişoară Billings, i-a răspuns îndatoritoare fata. Ce-ai vrea să vezi? Sunt patruzeci de dormitoare şi aproape tot atâtea saloane. Mai sunt galerii, curţi interioare, capela… Ar dura o zi întreagă să-ţi pot arăta totul.

— Arată-mi doar ce consideri tu că ar fi important.

— Da, domnişoară Billings.

În timp ce parcurgeau primul nivel Tasia admira frumuseţea din jurul ei. Casa aceasta era foarte diferită de căminul victorian, la modă, al familiei Ashbourne, înţesat de mobilier masiv. Southgate Hall era o îmbinare de alabastru şi marmură deschisă la culoare. Ferestrele mari şi tavanele înalte făceau ca încăperile să pară aerisite şi luminoase. Mare parte din mobilier era franţuzesc, asemănător cu cel cu care fusese obişnuită în St: Petersburg.

La început Emma nu a prea vorbit, ci s-a mulţumit să-i arunce priviri furişe Tasiei, dar după ce au făcut un tur prin sala de muzică şi au străbătut una din galeriile cu tablouri, curiozitatea a învins.

— Cum te-a găsit Papa? Nu mi-a spus că-mi aduce azi o guvernantă.

Tasia s-a oprit să admire o scenă pastorală, operă a lui Boucher. Era unul din numeroasele tablouri moderniste franţuzeşti din galerie, alese de cineva care se pricepea evident la lumină şi culori. După ce l-a privit îndeajuns, i-a răspuns:

— Locuiam la prietenii lui, la familia Ashbourne. Ei m-au recomandat.

— Nu mi-a plăcut ultima guvernantă pe care am avut-o. Era foarte strictă. Nu voia niciodată să discutăm despre lucrurile cu adevărat interesante. Doar cărţi şi iar cărţi.

— Dar şi cărţile sunt foarte interesante.

— Nu prea cred. Au continuat să străbată galeria cu paşi măsuraţi. Emma o privea acum fără să se mai ferească. Niciuna dintre prietenele mele nu are o guvernantă ca tine.

— Oh?

— Eşti tânără şi ai un fel ciudat de a vorbi. Şi eşti foarte drăguţă.

— Şi tu eşti la fel, i-a răspuns Tasia.

Emma s-a strâmbat.

— Eu? Sunt ca un morcov care a crescut prea mult.

Tasia i-a zâmbit.

— Mi-am dorit mereu să fiu înaltă, pentru ca

atunci când intru undeva să pară că sunt o regină. Doar femeile înalte pot fi cu adevărat elegante.

Fata a roşit.

— N-am mai auzit asta până acum.

— Şi ai un păr foarte frumos, a continuat Tasia. Ştiai că regina Cleopatra şi doamnele de la curtea ei obişnuiau să-şi vopsească părul cu henna ca să-l facă roşcat? Eşti foarte norocoasă să-l ai roşu natural.

Emma părea destul de sceptică. Au dat colţul spre un alt coridor plin de vitralii care dădeau spre sala de bal, cu ornamente albe şi aurii.

— O să mă înveţi să mă port ca o lady? a întrebat ea brusc.

Tasia a zâmbit, gândindu-se că fata moştenise felul direct de a pune întrebări al tatălui ei.

— Mi s-a spus că ai nevoie de anumite sfaturi pe această temă, a recunoscut ea.

— Nu înţeleg de ce trebuie să fiu o lady. Toate nenorocitele alea de reguli şi maniere... Nu voi fi bună niciodată la aşa ceva.

Tasia s-a străduit să nu râdă. Era pentru prima oară după luni întregi când ceva o amuza.

— Nu e foarte greu, i-a spus. Este aproape ca un joc. Cred că o să te descurci de minune.

— Eu nu pot face nimic dacă nu-i înţeleg motivaţia. Ce contează cu ce furculiţă mănânc, dacă reuşesc să mă hrănesc?

— Vrei un răspuns filosofic sau unul practic?

— Pe amândouă.

— Oamenii sunt de părere că fără etichetă civilizaţia s-ar nărui. Întâi ar dispărea bunele

maniere, apoi moralitatea şi apoi am avea aceeaşi soartă cu romanii cei decadenţi. Ceea ce mi se pare mai important este că dacă faci un pas greşit după ce ţi-ai făcut debutul în societate, l-ai stânjeni îngrozitor pe tatăl tău şi nu ai mai reuşi să atragi atenţia nici unui tânăr onorabil.

— Oh. Emma o privea cu tot mai mult interes. Romanii au fost cu adevărat decadenţi? Credeam că nu au făcut altceva decât să construiască drumuri şi să ţină discursuri despre guvernare.

— Au fost teribil de decadenţi, a asigurat-o Tasia. O să citim mâine despre asta, dacă vrei.

— Bine, i-a zâmbit Emma. Hai să mergem la bucătărie. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu doamna Plunkett, bucătăreasa noastră. Este preferata mea din toată casa, după tata.

Au trecut printr-o încăpere cu rafturi pline cu alimente uscate, apoi prin încăperea unde se făceau tot felul de aluaturi, în mijlocul căreia era o masă mare din marmură pe care erau aşezate tot felul de făcăleţe şi rulouri. Emma a luat-o pe Tasia de braţ şi a trecut repede de cele câteva servitoare care le priveau curioase.

— Ea este guvernanta mea, domnişoara Billings, le-a anunţat Emma fără să se oprească.

Bucătăria era mare şi înţesată de servitori care pregăteau cina. În mijloc era o masă mare, din lemn iar deasupra ei atârnau oale, tigăi şi forme din alamă. O femeie masivă având un cuţit în mână o învăţa pe o servitoare cum se toacă un morcov.

— Vezi să nu fie bucăţile prea mari… S-a oprit

şi i-a zâmbit larg Emmei. Uite-o şi pe frumoasa mea. Ţi-ai adus o prietenă în vizită?

— Doamnă Plunkett, ea este domnişoara Billings, a spus Emma proptindu-şi un picior pe unul din scaune. Este noua mea guvernantă.

— Ce-mi văd ochii, a exclamat bucătăreasa. Era şi timpul să mai avem o figură nouă pe-aici, şi încă una atât de drăguţă. Uită-te la tine – nu eşti mai grasă ca o mătură. A întins mâna după platoul cu pateuri şi a dat deoparte ştergarul de deasupra. Ia o tartă cu mere şi spune-mi dacă nu cumva crusta este cam tare.

Privind-o, Tasia a înţeles afecţiunea pe care i-o purta Emma. Doamna Plunkett era roşie în obraji, avea ochi calzi şi se purta ca o mamă.

— Haide, gustă, a încurajat-o bucătăreasa, iar Tasia a întins mâna după o tartă.

Emma a urmat-o imediat şi a ales-o pe cea mai mare de pe platou.

— E grozavă! a spus cu gura plină şi a râs văzând privirea dezaprobatoare a Tasiei. Ştiu, ştiu! Nu este politicos să vorbeşti când mănânci. Dar pot să fac asta şi să nu scuip deloc mâncarea, vezi?

Tasia tocmai se pregătea să-i explice că oricum nu era frumos când a văzut-o pe Emma făcându-i cu ochiul doamnei Plunkett. Nu a reuşit să-şi stăpânească râsul, în ciuda eforturilor.

— Emma, mă tem că într-o zi o să-i scuipi firimituri în faţă unui oaspete important.

Emma a zâmbit şi mai larg.

— Gata! O să-i scuip firimituri lui lady Harcourt, data viitoare când vine în vizită. Poate că scăpăm

în sfârşit de ea. Îţi imaginezi ce faţă ar face Papa? Sesizând nedumerirea Tasiei, i-a explicat: lady Harcourt este una din doamnele care vor să se mărite cu Papa.

— Una din ele? a întrebat Tasia. Dar câte sunt?

— Oh, practic toate îl vor. Când Papa dă câte o petrecere mai trag cu urechea. Nu-ţi vine să crezi ce-şi spun doamnele! De obicei nu înţeleg nici jumătate, dar...

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, a spus doamna Plunkett din inimă. Ştii că nu-i frumos să tragi cu urechea, Emma.

— Păi, este vorba despre tata, nu? Am dreptul să ştiu cine vrea să-l prindă în mreje. Iar lady Harcourt se străduieşte foarte tare. Parcă văd că se căsătoresc şi mă trezesc la internat.

Doamna Plunkett a chicotit.

— Dacă tatăl tău voia s-ar fi însurat până acum. Dar pentru el a existat doar mama ta şi nu cred că va mai exista o altă femeie.

Emma s-a încruntat, gânditoare.

— Aş fi vrut să-mi amintesc mai multe despre ea. Domnişoară Billings, nu vrei să vezi portretul mamei mele? Este într-unul dintre saloanele de la etaj. Obişnuia să ia ceaiul acolo.

— Mi-ar face plăcere, a spus Tasia, muşcând din tarta cu mere. Nu-i era deloc foame, dar se forţa să mănânce.

— O să-ţi fie bine aici, i-a spus bucătăreasa. Lordul Stokehurst are grijă să fie bani pentru toate, aşa că nimic nu este la porţie. Putem mânca cât unt vrem iar duminica avem şi şuncă. Şi avem

săpun, ouă şi lumânări la discreţie. Când mai vin musafiri auzim atâtea poveşti de la servitorii lor! Unii n-au mâncat un ou în viaţa lor. Ai avut noroc să te angajeze lordul Stokehurst. Dar bănuiesc că ştii deja asta.

Tasia a dat din cap într-un gest automat. Nu putea să nu se întrebe cum erau oare trataţi servitorii ei, în Rusia. A simţit un val de vinovăţie când şi-a dat seama că nu se gândise niciodată la ce şi cât mâncau. Bineînţeles că mama ei era o femeie generoasă, dar exista posibilitatea ca Marie să fie prea absorbită de propriile probleme ca să-şi facă griji şi pentru ei. Şi niciunul nu ar fi îndrăznit să ceară ceva.

Şi-a dat seama că Emma şi doamna Plunkett o priveau ciudat.

— Îţi tremură mâinile, i-a spus Emma, franc. Nu te simţi bine, domnişoară Billings?

— Eşti foarte palidă, a spus şi bucătăreasa, îngrijorată.

Tasia a pus tarta pe masă, cu grijă.

— Sunt cam obosită, a recunoscut.

— Sunt sigură că este gata camera, a zis Emma. Dacă vrei, te conduc. Putem termina mâine turul.

Bucătăreasa a învelit o tartă într-un şervet şi i-a pus-o în mâini Tasiei.

— Ia-o cu tine, fetiţo. Îţi trimitem mai târziu cina în cameră.

— Eşti foarte drăguţă, i-a zâmbit Tasia. Mulţumesc, doamnă Plunkett.

Bucătăreasa a urmărit-o cu privirea în timp ce

se îndepărta. În bucătărie se lăsase tăcerea. După ce uşa s-a închis, toate servitoarele au început să sporovăiască:

— Ai văzut ce ochi are? Ca de pisică.

— E numai piele şi os. Îi atârnă rochia pe ea.

— Şi cum vorbeşte…

— Aş fi vrut să vorbesc şi eu aşa, a spus una din fete, gânditoare. Sună bine, nu ştiu cum, altfel…

Doamna Plunkett le-a făcut semn să se întoarcă la treabă.

— Lăsaţi bârfele pe mai târziu. Hannah, termină cu morcovii. Polly, ai grijă să amesteci mereu în sos, să nu aibă cocoloaşe.

*

Luke şi Emma erau singuri la masă. Focul din şemineu arunca o lumină caldă peste tapiseriile flamande şi sculpturile din marmură aliniate de-a lungul pereţilor. Un servitor i-a umplut Emmei paharul cu apă şi lui Luke paharul cu vin franţuzesc.

Luke şi-a privit zâmbitor fiica:

— Mă nelinişteşte întotdeauna să te văd mulţumită, Emma. Sper că nu ai de gând să o chinui pe guvernantă, aşa cum ai făcut cu cea dinainte.

— Oh, în niciun caz. Nu seamănă deloc cu domnişoara Cawley.

— Ei bine, a spus el, cred că oricine ar fi de preferat domnişoarei Cawley.

Emma a chicotit.

— Este adevărat, dar chiar îmi place domnişoara Billings.

A privit-o întrebător:

— Nu ţi se pare prea serioasă?

— Oh, nu. Se vede că face eforturi să nu râdă.

Luke s-a gândit la chipul implacabil al domnişoarei Billings.

— Ciudat. Nu mi-a lăsat deloc această impresie.

— Domnişoara Billings mă va învăţa totul despre etichetă şi bune maniere. Mi-a spus că nu trebuie neapărat să studiem în camera de la etaj. Putem lua cărţile cu noi, afară, şi să citim sub un copac. Vom citi despre Roma antică şi apoi vom vorbi doar în franceză, până la cină. Vreau să te avertizez, Papa: dacă îmi vei cere ceva mâine, după ora patru, voi fi nevoită să-ţi răspund într-o limbă pe care nu o înţelegi.

I-a aruncat o privire ironică:

— Dar eu ştiu franceza.

— *O ştiai*, i-a răspuns triumfătoare Emma. Domnişoara Billings spune că dacă nu exersezi frecvent o limbă străină, o uiţi.

Luke a lăsat lingura jos, întrebându-se ce rol încerca să joace guvernanta. Poate că încerca să se împrietenească cu fiica lui, pentru ca atunci când va veni timpul să plece să se folosească de sentimentele ei ca de o armă. Nu-i plăcea asta. Karen Billings trebuia să aibă mare grijă, altfel va ajunge să regrete ziua în care s-a născut. *Doar o lună*, şi-a repetat în gând, încercând să nu-şi piardă

controlul.

— Să nu te ataşezi prea tare de ea, Emma. S-ar putea să nu rămână prea mult timp la noi.

— De ce?

— Se pot întâmpla tot felul de lucruri. Poate că se va dovedi că nu este o bună profesoară. Sau va accepta o altă slujbă, la o altă familie. A sorbit din pahar. Să nu uiţi asta.

— Dar dacă vreau eu o să rămână, a spus încăpăţânată Emma.

Luke nu i-a răspuns. Şi-a cufundat lingura în supă iar după un minut a început să-i vorbească despre calul pe care se gândise să-l cumpere. Emma s-a lăsat antrenată în discuţie, evitând cu grijă să mai aducă vorba despre guvernantă pe timpul cinei.

*

Tasia se învârtea prin camera ei, o încăpere aflată la al treilea etaj, cu o fereastră rotundă, fermecătoare. Se gândea cu plăcere că soarele o va trezi în fiecare dimineaţă. Patul îngust era acoperit cu cearşafuri curate şi o pătură simplă, tricotată. Într-un colţ se afla o măsuţă din mahon cu un lighean crăpat din porţelan, decorat cu motive florale. Lângă fereastră se aflau un scaun şi o măsuţă iar pe peretele opus un dulap şi o oglindă ovală. Camera era mică, dar curată şi intimă.

Valiza îi fusese aşezată lângă pat. Tasia şi-a despachetat cu grijă peria de păr şi săpunurile cu aromă de trandafiri dăruite de Alicia. Tot Alicia îi

dăruise şi două rochii: cea gri, pe care o purta acum şi o rochie din muselină neagră pe care a atârnat-o în dulap.

Pe sub haine purta mereu crucea din aur a bunicii. Inelul de aur care îi aparţinuse tatălui ei era înnodat într-o batistă şi ascuns în fundul dulapului, sub lenjerie.

Tasia a aşezat scaunul în colţul camerei. A aşezat pe el icoana, ca să o poată privi din pat. A atins cu grijă conturul chipului madonei. Era *krasnîi ugolok*, „locul ei frumos” Toţi ruşii de credinţă ortodoxă aveau un asemenea loc în casă. Acolo îşi găseau liniştea la începutul şi la sfârşitul fiecărei zile.

Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie în uşă. A deschis-o şi a dat cu ochii de o cameristă cu doar câţiva ani mai mare decât ea. Fata avea un şorţ proaspăt apretat şi o bonetă care îi acoperea părul aproape în întregime. Avea buze subţiri, pe care le ţinea strânse.

— Eu sunt Nan, i-a spus întinzându-i o tavă acoperită cu un şervet. Ţi-am adus cina. Las-o afară, la uşă, când termini. Vin eu s-o iau mai târziu.

— Îţi mulţumesc, i-a şoptit Tasia, uimită de atitudinea fetei. Părea furioasă, dar Tasia nu cunoştea motivul. Dar avea să se lămurească foarte curând.

— Doamna Knaggs mi-a spus că trebuie să te servesc atunci când ai nevoie de ceva iar eu nu mai am nevoie de o muncă în plus. Mă dor deja genunchii de cât urc şi cobor scările astea toată

ziua. Iar acum trebuie să-ţi aduc şi ţie apă să te speli şi tăvile cu mâncare.

— Îmi pare rău. Nu sunt foarte pretenţioasă, să ştii.

Nan a pufnit şi s-a întors pe călcâie, trântind şi bufnind.

Tasia a pus tava pe masă şi a privit spre icoană.

— Vezi cum sunt englezii? a murmurat. Chipul îndurerat al madonei a rămas însă neschimbat.

Tasia a ridicat şervetul să vadă ce era dedesubt. Câteva felii de friptură de raţă, o chiflă şi legume fierte, toate frumos aşezate şi împodobite cu violete. Într-o cupă era o prăjitură albă, păstoasă. Acelaşi lucru pe care îl mâncase şi în casa soţilor Ashbourne. Blancmange, îi spusese Alicia. Englezii păreau înnebuniţi după mâncarea fără gust. Tasia a luat o violetă şi a acoperit tava. Nu-i era foame. Dar dacă i-ar fi fost…

Ar fi dat orice pentru o felie de pâine neagră, rusească, cu unt, sau pentru ciuperci murate cu sos de smântână. Sau pentru nişte blini, turtiţele acelea delicate, unse cu miere. Pentru orice gust sau miros familiar, care să-i amintească de lumea din care venise. Ultimele luni din viaţa ei fuseseră ca un vârtej ameţitor. Totul îi alunecase printre degete, precum nisipul. Nu mai avea nimic.

— Mă urăsc, şi-a spus cu voce tare, dar propria voce i-a părut stranie.

S-a plimbat absentă prin cameră şi s-a oprit în faţa oglinzii. Trecuse mult timp de când nu se mai uitase la imaginea ei.

Era trasă la faţă. Oasele pometţilor i se ascuţiseră. Gâtul i se subţiase şi era foarte palidă. A frământat între degete violeta până când parfumul ei bogat s-a răspândit prin aer. Nu-i plăcea să o vadă pe femeia fragilă din oglindă, o străină cu aerul unui copil pierdut. Nu avea voie să fie fragilă. Trebuia să-şi recapete puterile. A aruncat cât-colo floarea şi s-a apropiat de masă.

A muşcat din chiflă. Aproape că s-a înecat, dar s-a forţat să mănânce. Trebuia să termine tot ce era pe tavă. Şi să doarmă toată noaptea, fără vise... Iar a doua zi de dimineaţă să înceapă o nouă viaţă.

Capitolul 2

Camera servitorilor răsuna de discuţii. Mirosea a cafea, a pâine prăjită şi a tigăi încinse. Tasia şi-a aranjat repede rochia şi părul. Şi-a golit faţa de orice expresie şi a deschis uşa. La masa lungă din centru erau aşezaţi o mulţime de oameni. Au tăcut cu toţii şi s-au holbat la ea. Tasia a căutat o faţă cunoscută şi a dat doar de cea a lui Nan cea neprietenoasă. Seymour, majordomul, era într-un colţ şi netezea ziarul cu fierul încins. Nu i-a aruncat nici măcar o privire. Tocmai când se pregătea să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă i-a răsărit în faţă chipul vesel al doamnei Plunkett.

— Bună dimineaţa, domnişoară Billings! Ce devreme te-ai trezit! Ce surpriză să te vedem în camera servitorilor!

— Aşa mi s-a părut şi mie, a spus Tasia cu un

zâmbet.

— Aproape că terminasem de aranjat tava cu micul tău dejun. Nan o va aduce imediat sus. Ce preferi să bei dimineaţa? Ceai sau ciocolată?

— Aş putea mânca aici, cu toţi ceilalţi?

Bucătăreasa era uimită.

— Domnişoară Billings, ei sunt servitori obişnuiţi, iar tu eşti guvernanta. Tu nu mănânci cu noi.

Era probabil un obicei englezesc. Guvernanta ei sigur nu fusese izolată astfel.

— Trebuie să mănânc singură? a întrebat Tasia, nedumerită.

— Da, cu excepţia dăţilor când eşti invitată să iei masa cu lordul şi cu Emma. Aşa se procedează de obicei. A chicotit văzând expresia Tasiei: este o onoare, mieluşico, nu o pedeapsă!

— Pentru mine adevărata onoare ar fi să iau masa aici, cu voi.

— Adevărat? Toate feţele erau acum întoarse spre ea. Tasia se înroşise ca focul. Doamna Plunkett a privit-o câteva clipe, după care a ridicat din umeri. Bănuiesc că nu e niciun motiv pentru care să nu poţi sta aici. Te previn însă: suntem oameni de rând. I-a făcut cu ochiul când a adăugat: unii dintre noi mestecă cu gura deschisă.

Tasia s-a îndreptat spre un loc liber de la capătul unei banchete lungi din lemn.

— Se poate? a murmurat şi câteva cameriste s-au strâns puţin ca să-i facă loc.

— Ce vrei să mănânci, domnişoară? a întrebat-o una din ele.

Tasia s-a uitat la şirul de platouri şi boluri din faţa ei.

— Nişte pâine prăjită, te rog. Şi puţin cârnat… şi un ou… şi o turtiţă-două…

Unul dintre lachei a zâmbit când a văzut-o cum îşi umplea farfuria.

— Arată ca o vrabie dar are poftă de mâncare cât pentru un cal. Au urmat râsete prietenoase şi toţi au reînceput să vorbească, la fel ca înainte.

Tasiei îi făcea plăcere să asculte zumzetul din cameră, mai ales după singurătatea ultimelor luni. Şi deşi mâncarea i se părea că avea un gust straniu, era fierbinte şi săţioasă. Din nefericire, veselia ei a fost spulberată curând de Nan, care o privea cu duşmănie. Părea hotărâtă să o facă să se simtă prost.

— Uitaţi-vă la ea cum îşi taie mâncarea în bucăţele mici, cum fac doamnele, a pufnit ea. Şi cum îşi duce tot timpul şervetul la buze. Şi e toată numai „vă rog” şi „mulţumesc”. Ei bine, ştiu eu de ce vrea să stea aici, cu noi. Când e singură precis că nu mai e atât de doamnă şi nu-şi mai dă atâtea aere.

— Nan, a mustrat-o una din fete, nu fii răutăcioasă.

— Las-o în pace, Nan, a spus o alta.

Nan a tăcut dar a continuat să se uite fix la Tasia.

A înghiţit cu greu ultimele îmbucături. Fusese urâtă şi apostrofată în ultimele luni de ţăranii care nici nu o cunoşteau, de rudele care o abandonaseră… şi acum de o servitoare

ranchiunoasă. A ridicat privirea spre Nan, cu ochi mici. Era aceeaşi privire pe care i-o aruncase şi gardianului din St. Petersburg şi a avut acelaşi efect şi asupra lui Nan.

Aceasta a roşit şi s-a uitat în altă parte, strângând din pumni. Abia atunci Tasia s-a ridicat de la masă şi şi-a dus farfuria murdară la chiuveta mare, din lemn.

— Bună ziua, a spus şi i-au răspuns o mulţime de voci prietenoase.

Când a ieşit în hol a dat nas în nas cu doamna Knaggs. Nu mai părea atât de severă ca în seara de dinainte.

— Domnişoară Billings, Emma se schimbă din costumul de călărie. După micul dejun va fi gata să înceapă lecţiile. La opt fix.

— Călăreşte în fiecare dimineaţă? a întrebat Tasia.

— Da, cu lordul Stokehurst.

— Par foarte ataşaţi unul de altul.

Doamna Knaggs s-a uitat de-a lungul holului, asigurându-se că nu erau auzite de altcineva.

— Lordul Stokehurst o răsfaţă pe copilă. Şi-ar da şi viaţa pentru ea. Şi aproape că s-a întâmplat asta, mai demult.

Imaginea cârligului din argint i-a apărut în minte Tasiei. Şi-a atins mâna stângă, fără să-şi dea seama.

— Aşa a…?

— Da. Doamna Knaggs îi observase gestul. A fost un incendiu la Londra. Lordul Stokehurst a intrat în casă înainte ca cineva să apuce să-l

oprească. Totul ardea. Cei care l-au văzut intrând au fost convinşi că nu-l vor mai vedea niciodată. Dar el a ieşit, cu soţia pe un umăr şi cu copila în braţe. Menajera a înclinat capul, de parcă ar fi privit mişcările unei fantome. Lady Stokehurst nu a mai apucat dimineaţa. Zile întregi lordul Stokehurst a suferit îngrozitor, din această cauză şi din pricina rănilor. Cel mai mult a avut de suferit mâna stângă – se pare că a îndepărtat cu mâinile goale un perete care ardea ca să o elibereze pe soţia lui. Mâna i s-a infectat şi îi otrăvea sângele, aşa că doctorii au avut de ales între a i-o amputa şi a-l lăsa să moară. Pe altul suferinţa l-ar fi zdrobit. Dar stăpânul este un bărbat puternic. La scurt timp după cele întâmplate l-am întrebat dacă dorea să o ducă pe Emma la sora lui, lui Lady Catherine. Ea ar fi fost de acord să se ocupe de copil cât timp ar fi fost nevoie. „Nu”, a spus „copilul e tot ce mi-a rămas de la Mary. Nu m-aş putea despărţi de ea nici pentru o zi măcar”. Doamna Knaggs a făcut o pauză, clătinând din cap. M-a luat gura pe dinainte, nu-i aşa? Ce exemplu le dau celorlalţi dacă eu stau şi trăncănesc?

Tasiei i se pusese un nod în gât. Era greu de crezut că bărbatul din descrierile doamnei Knaggs era acelaşi cu aristocratul rece, stăpân pe sine cu care călătorise ieri în aceeaşi trăsură.

— Mulţumesc pentru tot ce mi-ai povestit, i-a spus Tasia. Emma este o fată norocoasă pentru că tatăl ei o iubeşte mult.

— Acelaşi lucru îl spun şi eu. Doamna Knaggs o privea curioasă. Domnişoară Billings, nu eşti deloc

genul de guvernantă la care mă aşteptam. Nu eşti din Anglia, nu-i aşa?

— Nu, doamnă.

— Eşti deja subiect de discuţii pe-aici. Niciunul dintre cei de la Southgate Hall nu are secrete care să merite pomenite, iar tu se pare că ai o mulţime.

Tasia nu ştia ce să spună, aşa că s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Doamna Plunkett avea dreptate, a continuat menajera. Ai ceva care îi determină pe ceilalţi să vorbească. Poate este doar felul tău tăcut de a fi.

— Nu o fac intenţionat, doamnă. Aşa sunt toate rudele din partea tatălui meu. Tăcute, morocănoase chiar. Mama este în schimb fermecătoare şi foarte vorbăreaţă. Întotdeauna mi-am dorit să fi semănat cu ea.

— Te descurci destul de bine, i-a zâmbit doamna Knaggs. Trebuie să plec. Azi e ziua în care spălăm. Şi nu ducem lipsă de rufe de apretat şi călcat. Poate că ar fi mai bine să-ţi găseşti ceva de făcut prin bibliotecă sau în camera de muzică până este Emma gata.

— Da, doamnă.

S-au despărţit iar Tasia a pornit-o prin casă, în căutarea camerei de muzică. Turul făcut cu Emma fusese foarte scurt iar ea fusese atât de obosită că nu-şi mai amintea nimic cu excepţia bucătăriei.

A nimerit-o din întâmplare. Era o încăpere circulară, cu tapet bleu cu ornamente aurii şi tavanul pictat cu heruvimi care cântau la diverse instrumente. S-a aşezat în faţa pianului, a ridicat capacul şi a cântat câteva acorduri. Aşa cum se

aştepta, instrumentul era perfect acordat.

Şi-a plimbat degetele pe clape, căutând o melodie care să se potrivească cu starea ei de spirit. Ca întreaga înaltă societate din St. Petersburg, şi familia ei era pasionată de tot ce venea din Franţa, şi în special de muzică. A început să cânte un vals săltăreţ. După câteva acorduri s-a răzgândit pentru că o altă melodie îi venise în minte. Un vals de Chopin, o piesă care părea să izvorască din inima pianului. Deşi nu-l mai cântase demult, şi-l amintea bine. A închis ochii şi a început timid, devenind tot mai sigură pe ea pe măsură ce muzica o învăluia.

Ceva a făcut-o să deschidă ochii. S-a oprit brusc. Degetele i-au îngheţat pe clape.

Lordul Stokehurst era la doar câţiva paşi depărtare. O privea ciudat, de parcă suferise un şoc îngrozitor.

— De ce cânţi asta? a tunat el.

Alarmată, Tasia abia dacă a reuşit să-şi găsească cuvintele.

— Îmi pare rău dacă nu vă place. S-a ridicat şi s-a dat deoparte lăsând între ei scaunul pe care fusese aşezată. Nu mă mai ating de pian. Voiam doar să exersez puţin…

— De ce tocmai melodia aceasta?

— Domnule? a întrebat ea, nedumerită. Îl deranjase piesa pe care o cântase. Probabil că avea o semnificaţie specială pentru el. Brusc, a înţeles. Oh, a spus încet. Era preferata ei, nu-i aşa? Nu a pomenit numele lui lady Stokehurst. Nu era nevoie. Stokehurst a pălit iar ea a ştiut că avea

dreptate.

Ochii lui albaştri au strălucit periculos.

— Cine ţi-a spus?

— Nimeni.

— A fost doar o coincidenţă? a mârâit el. Uite-aşa, din întâmplare, te-ai aşezat la pian şi ai cântat exact piesa pe care... Nu a sfârşit fraza, ci a strâns din dinţi. Forţa mâniei lui a făcut-o să se dea înapoi.

— Nu ştiu de ce am ales-o, a spus ea. Eu... aşa am simţit.

— Ai simţit?

— Era acolo, în pian.

Tăcere. Stokehurst părea sfâşiat între furie şi uimire. Tasia ar fi vrut să-şi retragă cuvintele sau să-i poată explica mai multe dar era paralizată, ştiind că orice ar fi spus nu ar fi făcut altceva decât să agraveze lucrurile. Într-un sfârşit Stokehurst s-a întors şi s-a îndepărtat, murmurând ceva.

— Îmi pare rău, a şoptit Tasia. Continua să fixeze uşa cu privirea, dându-şi seama că întreaga scenă nu trecuse neobservată. În furia lui, Stokehurst nu o zărise pe fiica lui care se ascunsese după uşă.

— Emma, a şoptit Tasia. Fata s-a făcut nevăzută, pe nesimţite. Tasia s-a aşezat din nou pe scaun. S-a gândit la chipul lui Stokehurst, atunci când cântase acel vals. O privise cu un soi de fascinaţie agonizantă. Ce amintiri îi reveniseră odată cu acordurile muzicii? Probabil că nu erau prea numeroşi cei care să-l fi văzut aşa. Stokehurst părea un bărbat care punea mare preţ pe

autocontrol. Poate că îi convinsese pe ceilalţi şi pe el însuşi că totul revenise la normal, dar încă mai suferea. Era o atitudine complet diferită de cea a mamei ei, după moartea tatălui. „Ştii că dragul tău tată ar fi vrut să mă ştie fericită” îi spunea adesea mama. „El este acum în ceruri, dar eu sunt încă vie. Tatăl tău nu ar avea nimic împotrivă să am prieteni bărbaţi, aşa că nici tu nu ar trebui să ai. Înţelegi, Tasia?”

Dar Tasia nu înţelegea. Îi displăcea uşurinţa cu care mama ei îşi revenise după moartea lui Ivan. Acum începea să regrete felul aspru în care o judecase pe Marie. Poate că ar fi trebuit ca doliul ei să fie mai lung, poate că era superficială, poate că avea prea mulţi prieteni în rândul bărbaţilor… dar măcar nu avea răni ascunse, dureri purulente. Era mai bine să trăieşti pe deplin decât să fii mereu bântuit de amintirea a ceea ce ai pierdut.

*

Luke nici nu ştia încotro se îndrepta. A continuat să meargă până când a ajuns în dormitorul lui. Doar cu soţia lui împărţise patul masiv, cu baldachin din mătase de culoarea fildeşului. Era un teritoriu sacru. Nu avea să primească nicio altă femeie acolo. El şi Mary petrecuseră în acel pat prima lor noapte împreună. O mie de nopţi împreună. O ţinuse în braţe când fusese însărcinată şi-i fusese alături când o născuse pe Emma.

În minte îi răsuna valsul acela. Melodia îi lovea

cu putere în creier. Cu un geamăt s-a aşezat pe marginea patului. Şi-a cuprins capul în mâini, ca şi cum ar fi încercat să împiedice amintirile: îi fusese foarte greu dar reuşise să accepte moartea lui Mary. Doliul se sfârşise demult. Avea familie şi prieteni, o fiică pe care o iubea, o amantă frumoasă şi o viaţă ocupată, însă momentele de singurătate erau cele mai grele. Fusese prieten cu Mary încă din copilărie, cu mult înainte să se îndrăgostească. Era prima la care alerga să-i împărtăşească necazuri sau bucurii, să caute alinare sau să-şi verse amarul. Când murise îşi pierduse nu numai soţia ci şi pe cea mai bună prietenă. Numai Mary ocupase acel loc din inima lui. Iar acum acesta era dureros de gol.

O revedea ca prin vis pe Mary aşezată la pian, cu părul strălucind în lumină. Gata valsul acela…

— Nu e minunat? îl întrebase Mary, iar degetele îi dansau pe clape. Încep şi mă pricep.

— Da, încuviinţase el, zâmbind. Dar îl cânţi de luni întregi, Mary Elizabeth. N-ai vrea şi încerci şi altul? Aşa, pentru variaţie?

— După ce-l cânt perfect pe acesta.

— Dar am început să-l aud şi noaptea, în somn, se plânsese el.

— Bietul de tine, îl compătimise ea, continuând să cânte. Îţi dai seama cât eşti de norocos că am ales o asemenea piesă divină să te chinui?

Îi pusese două degete sub bărbie şi o sărutase apăsat.

— Te-aş chinui şi eu, a ameninţat-o.

Ea a râs:

— Sunt sigură că o vei face, dragul meu. Dar acum fugi şi lasă-mă să exersez. Citeşte o carte, pufăie din pipă, împuşcă ceva... ce fac bărbaţii de obicei.

Luke îi atinsese sânii plini:

— De obicei preferă să facă dragoste cu soţiile lor.

— Cât de burghez! murmurase ea, arcuindu-se spre palmele lui. Mai bine te-ai duce la club să discuţi politică. Şi apoi, este miezul zilei.

El o sărutase pe gât.

— Vreau să te văd goală în lumina soarelui. Vino în pat. Îi ignorase protestele şi o luase pe sus.

— Dar exerciţiile mele...

— Mai târziu.

— N-o să fac niciodată ceva măreţ în viaţă, spusese ea. Dar la moartea mea se va spune: „a cântat perfect acest vals". Se uitase peste umăr la pianul pe care îl abandona.

Luke îşi amintea totul cu un zâmbet dulce-amar.

— L-ai cântat perfect, Mary, a şoptit.

— Domnule? Vocea valetului a rupt vraja. Luke a ridicat privirea. Biddle stătea în faţa lui, cu braţul plin de cămăşi albe şi cravate. Aţi spus ceva, domnule?

Luke a inspirat adânc. Ecoul valsului se îndepărta.

— Împachetează-mi nişte schimburi, Biddle. Voi rămâne la Londra în noaptea asta.

Valetul nici nu a clipit. Era o cerere pe care o mai auzise de sute de ori. Toată lumea ştia ce

însemna asta. În noaptea asta avea să-i facă o vizită lui lady Iris Harcourt.

*

Tasia stătea în faţa pianului atunci când Emma s-a întors în camera de muzică. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albastră, care îi punea ochii în evidenţă.

— Am luat micul dejun, i-a spus. Sunt gata de lecţii.

Tasia a dat din cap.

— Haide să alegem nişte cărţi din bibliotecă.

Emma s-a apropiat de pian şi l-a atins uşor. O notă muzicală s-a înălţat în aer.

— Cântai vasul mamei. Întotdeauna m-am întrebat cum sună.

— Nu ţi-o aminteşti cântându-l?

— Nu, dar doamna Knaggs mi-a spus că îi plăcea în mod special un anumit vals. Papa nu a vrut să-mi spună niciodată care era.

— Pentru că este dureros pentru el, sunt sigură.

— Mi-l cânţi tu, domnişoară Billings?

— Nu cred că lordul Stokehurst îmi va permite.

— După ce pleacă. L-am auzit pe Biddle, valetul lui, spunând că tata îşi vizitează amanta în seara asta.

Tasia era uimită de francheţea copilei.

— Ştii tot ce se petrece în casă, aşa-i?

— Da, domnişoară Billings.

Era pe punctul de a izbucni în plâns.

Tasia i-a zâmbit şi a strâns-o de mână.

— Ţi-l cânt după ce pleacă. De câte ori vrei tu.

Emma şi-a tras nasul şi s-a şters la ochi cu mâna.

— Nu ştiu de ce plâng atât. Lui Papa nu-i place deloc.

— Eu ştiu de ce. Tasia a luat-o de mână şi s-au aşezat amândouă pe o sofa. Uneori, atunci când creşti, simţi că emoţiile te copleşesc şi nu le poţi ţine în frâu.

— Da, a spus Emma dând energic din cap. Este îngrozitor. Parcă dau pe dinafară în cele mai nepotrivite momente şi mă simt ca o proastă.

— Aşa se simt toate fetele de vârsta ta.

— Chiar şi tu? Nu mi te imaginez plângând, domnişoară Billings.

— Bineînţeles că şi eu am plâns. În anii care au urmat morţii tatălui meu aproape că nu am făcut nimic altceva. Pentru mine era cea mai importantă persoană din lume. După ce a dispărut, am avut impresia că nu mai am cu cine vorbi. Izbucneam în lacrimi la cea mai mică provocare. Dar cu timpul a trecut şi aşa îţi va trece şi ţie.

— Sper, i-a răspuns Emma. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Domnişoară Billings, erai mică atunci când a murit tatăl tău?

— Eram cam de vârsta ta.

— Şi te-au obligat să porţi rochii negre?

— Da, am purtat doliu un an şi o lună.

— Papa a spus că eu nu trebuie să port. Nu m-a lăsat să port nici când a murit verişoara Letty. A spus că-l întristează să mă vadă în negru.

— Foarte înţelept din partea lui. Să porţi doliu este foarte greu. Tasia a închis capacul pianului şi i-a făcut semn Emmei să se ridice. Haide în bibliotecă. Avem de lucru, *ma chere mademoiselle*.

*

Iris, lady Harcourt era în dormitorul ei şi se admira în oglinda imensă. Aceasta fusese aşezată astfel încât să se vadă în întregime, după ce se îmbrăca, dar îi descoperise şi alte întrebuinţări mai interesante. Era îmbrăcată într-o rochie aurie care îi punea în valoare pielea de culoarea piersicii şi părul roşu. Îi luase o zi întreagă să se pregătească. Făcuse o baie cu săruri aromate, se îmbrăcase cu ajutorul cameristei şi-şi ondulase părul cu fierul încins.

Luke intrase neanunţat şi stătea acum sprijinit de tocul uşii. O privea zâmbind. Iris era genul de femeie care îi plăcuse dintotdeauna, o roşcată plină de căldură, de un farmec relaxat. Trupul ei voluptuos era mereu strâns încorsetat iar picioarele lungi erau puse în evidenţă de fustele drapate. Sânii generoşi erau mereu acoperiţi, pentru că nu avea nevoie să şi-i dezvăluie. Bogăţia decolteului vorbea de la sine.

Şi-a dat seama că era privită şi s-a întors brusc.

— Dragule. Nici nu te-am auzit. Ce cauţi aici?

— Într-o vizită-surpriză. S-a desprins de tocul uşii şi s-a apropiat fără grabă. Bună, i-a şoptit şi a sărutat-o.

Iris s-a lipit de el şi a oftat, încântată. L-a cuprins pe după umeri.

— Chiar că este o surpriză, i-a spus. După cum vezi, sunt deja îmbrăcată. Trebuie să ies. S-a înfiorat când el a muşcat-o în joacă de gât. Sunt invitată la o petrecere, a reuşit să spună.

— Trimite-le scuzele tale.

— Dacă nu vin vor fi în număr impar. Şi apoi, sunt aşteptată. A râs când Luke a început să-i desfacă nasturii rochiei. Nu, dragule. Ce-ai zice dacă ţi-aş promite să plec devreme şi să vin la tine? Aşa eşti mulţumit?

— Nu. Trecuse deja la al doilea nasture. Nu te duci deloc.

Iris s-a încruntat, dar respiraţia i se accelerase deja.

— Eşti cel mai arogant bărbat din câţi am cunoscut. Şi nu ştii deloc ce înseamnă să faci compromisuri. Nu zic că nu ai dreptate în majoritatea cazurilor, dar trebuie să mai lucrăm la temperamentul tău.

Luke i-a trecut mâna prin păr, distrugându-i coafura elaborată.

— Au trecut secole de selecţii până să se obţină un specimen ca mine. Ar fi trebuit să-i vezi pe primii Stokehurst. Niciun motiv de laudă, crede-mă.

— Oh, te cred. Pun pariu că erau nişte sălbatici. A făcut ochii mari când el a lipit-o de trupul lui excitat. Gura lui se juca cu ea. Iris a gemut uşurel, uitând complet de petrecere. Luke era un amant generos şi experimentat care ştia să

o aducă în pragul nebuniei. Îi plăcea să o aţâţe, să o facă să-l implore, să o lase extenuată şi satisfăcută. Lasă-mă măcar să-mi dau corsetul jos, i-a şoptit. Aproape că am leşinat data trecută.

Luke a zâmbit.

— Asta pentru că încetezi să mai respiri exact în momentele cele mai importante. A terminat de desfăcut nasturii şi rochia a căzut pe podea. A prins cu cârligul şnurul juponului şi şireturile corsetului, eliberându-i trupul voluptuos.

— Ar trebui să aştepţi, aşa cum fac ceilalţi bărbaţi, i-a spus Iris. Nu este deloc civilizat să sfâşii lenjeria unei doamne, ca un pirat.

— Poţi să o sfâşii şi tu pe-a mea, i-a răspuns el.

— Cât de generos eşti. Cât de... Restul cuvintelor s-au pierdut sub săruturile lui.

*

Câteva ore mai târziu stăteau îmbrăţişaţi în dormitorul întunecat, luminat doar de câteva lumânări. Iris torcea mulţumită în timp ce Luke o mângâia pe coapsă.

— Dragule, i-a şoptit ea întorcându-se cu faţa spre el. Vreau să te întreb ceva.

— Mmm. Luke a continuat să ţină ochii închişi, atingându-i pielea cu vârful degetelor.

— De ce nu te însori cu mine?

Luke a întors capul şi a privit-o gânditor. În toţi anii care trecuseră de când o cunoscuse nu se gândise niciodată să se însoare cu Iris. Aveau vieţi separate şi aveau nevoie unul de celălalt doar într-

un mod superficial. Între ei era prietenie şi pasiune, suficient pentru ca întâlnirile lor să fie mereu plăcute.

— Nu ţii la mine? l-a încolţit Iris.

— Sigur că ţin la tine. A bătut-o uşor pe şold şi s-a uitat în ochii ei. Dar nu am de gând să mă însor cu nimeni, Iris, şi o ştii prea bine.

— Dar ne simţim bine împreună. Şi nu există niciun suflet pe lumea asta care să aibă ceva împotriva căsătoriei noastre. Sau care să fie surprins.

El a ridicat din umeri, stânjenit. Nu putea nega asta.

— Fidelitatea este cea care te reţine? Iris s-a ridicat într-un cot. Nu te voi opri să mergi şi în paturile altor femei, dacă de asta ai nevoie. Nu-ţi voi răpi libertatea.

Luke şi-a trecut mâna prin păr, surprins.

— Să am libertatea de a face sex cu femei pentru care nu simt nimic? I-a zâmbit ironic. Îţi mulţumesc, am mai făcut-o. Şi nu mi s-a părut deloc satisfăcător. Nu, nu am nevoie de genul acesta de libertate.

— Dumnezeule! Tu chiar eşti născut pentru a fi soţul cuiva.

— Al lui Mary, a spus, aproape neauzit.

Iris s-a încruntat.

— De ce doar al ei?

Luke a tăcut câteva clipe, alegându-şi cuvintele cu dificultate.

— După moartea ei am înţeles că o parte din mine a dispărut pentru totdeauna. Nu am prea

multe de oferit unei femei, contrar a ce gândeşti tu. Nu aş fi deloc un soţ bun. N-aş mai fi aşa cum am fost pentru ea.

— Dragule, versiunea ta de soţ nu prea bun depăşeşte cu mult încercările altora. Erai foarte tânăr atunci când ai pierdut-o pe Mary şi totuşi susţii că nu vei mai iubi niciodată? Ai doar treizeci şi patru de ani. Trebuie să-ţi doreşti o familie, mai mulţi copii…

— O am pe Emma.

— Nu crezi că-şi doreşte fraţi sau surori?

— Nu.

— Bine, atunci. Nici eu nu mă topesc după ei.

— Iris, i-a spus Luke cu blândeţe. Nu mă însor, nici cu tine nici cu altcineva. Nu-mi doresc mai mult decât am deja. Dacă relaţia noastră te face nefericită, dacă ai nevoie de mai mult, eu te voi înţelege. Ştiu destui bărbaţi care abia aşteaptă şansa de a se însura cu tine şi Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să le stau în cale.

— Nu. Iris a râs, dar era îngrijorată. Am fost lacomă, bănuiesc. Mi-ar fi plăcut să dorm în patul tău în fiecare noapte, să trăiesc în casa ta şi să le arăt tuturor că sunt a ta. Dar asta nu înseamnă că sunt nemulţumită cu ceea ce am. Nu trebuie să te simţi vinovat. Nu mi-ai făcut nicio promisiune. Ai avut mare grijă să nu-mi faci. Dacă asta e tot ce-mi poţi dărui, vreau să ştii că este oricum mai mult decât mi-aş dori din partea altuia.

— Nu e adevărat, i-a răspuns posac Luke, dorindu-şi să fi putut să fie aşa cum îşi dorea ea. Nu se simţea în stare să trăiască alături de o

femeie care îl iubea, ştiind că el nu o iubea la rândul lui. Ar fi fost doar un simulacru de căsătorie, o parodie a ceea ce avusese cu Mary.

— Este adevărat, a insistat Iris. Sunt întotdeauna sinceră cu tine, Luke.

El i-a sărutat umărul, ferindu-şi în continuare privirea.

— Ştiu.

— Tocmai de aceea îţi voi spune ceva. De la moartea lui Mary nu ţi-ai îngăduit să mai iubeşti, dar într-o zi se va întâmpla. Nu vei fi în stare să împiedici dragostea. Şi mi-aş dori să te îndrăgosteşti de mine.

Luke i-a prins mâna într-a lui şi i-a sărutat vârful degetelor.

— Dacă aş mai putea iubi la fel, pe tine te-aş alege. Eşti o femeie bună, Iris.

Ea s-a aşezat deasupra lui.

— Trebuie neapărat să corectez această impresie. De fapt sunt chiar obraznică.

Luke a râs şi s-a rostogolit deasupra ei, potrivindu-se între coapsele ei voluptuoase. A sărutat-o uşor, provocator.

— Vreau ca în noaptea asta să ai parte doar de plăcere.

— Aşa este mereu. A oftat când mâna lui a început să-i hoinărească pe trup.

— De data asta am ceva special în minte.

*

Trecuseră două săptămâni de la sosirea Tasiei

la Southgate Hall şi deja intrase într-o plăcută rutină. Era o binecuvântare să locuiască într-un loc atât de tihnit, după ultimele luni traumatizante. Fusese atâta timp obiectul suspiciunilor şi acuzaţiilor încât acum era recunoscătoare pentru şansa de a se pierde în fundal. Alicia Ashbourne avusese dreptate – nimeni nu o observa pe guvernantă. Servitorii erau amabili cu ea, dar nu erau tocmai dornici să o primească în grupul lor. Şi era prea departe – social vorbind – de lordul Stokehurst şi de invitaţii săi ca să merite atenţia lor. Trăia între cele două lumi. Nu era doar izolată, dar nu părea în stare să renunţe la rezerva ei în faţa nimănui. Cu excepţia Emmei. Nu reuşea să se încreadă în nimeni, nici măcar în ea însăşi. Se temea de propriile sentimente şi mai presus de toate se temea să-şi amintească cele întâmplate în noaptea în care murise Mikhail Angelovski.

Avea des coşmaruri cu Mikhail, viziuni cu sânge şi cuţite. Mai rău decât atât, existau momente peste zi când avea brusc în faţa ochilor faţa lui Mikhail, îi vedea mâinile, îi auzea vocea, vedea camera în care fusese ucis… iar dacă clipea, viziunile dispăreau. Toate astea îi dădeau o stare de nervozitate, pentru că nu ştia când va veni următorul moment în care va avea din nou viziuni cu vărul ei mort.

Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Emma, care îi solicita permanent atenţia şi timpul. Îi făcea bine să se mai gândească şi la altcineva în afară de propria persoană, la cineva ale cărei nevoi erau mai presante decât ale ei. Copila era extrem de

izolată. Tasia îşi dădea seama că avea nevoie de compania unor fete de vârsta ei, dar din nefericire nimeni din împrejurimi nu avea fete de vârste apropiate.

Tasia şi Emma făceau lecţii şase ore pe zi, învăţând de toate, de la Homer la cum se folosea corect o pilă de unghii. Nu erau omise nici rugăciunile zilnice, pentru că tot Emma învăţase despre credinţă doar sporadic, de la servitori şi uneori de la tatăl ei. Emma absorbea totul cu o uşurinţă surprinzătoare. Era intuitivă şi avea o percepţie care o uimise pe Tasia. Emmei nu-i scăpa niciodată nimic. Avea o curiozitate fără margini care o făcea să cerceteze tot ce o înconjura, şi pe toţi. Orice bârfă de pe domeniu era descoperită şi apoi analizată temeinic.

Aceasta era imaginea Emmei despre lume: optzeci de oameni care munceau ca un mecanism bine uns pentru ca domeniul să funcţioneze. Patruzeci erau servitori ai casei în timp ce ceilalţi munceau la grajduri, la grădini şi la moară. Doi servitori erau angajaţi doar ca să spele geamuri. Majoritatea lor lucrau de ani buni acolo şi erau puţini cei care plecau. Aşa cum îi spusese şi doamna Plunkett, personalul de la Southgate Hall era tratat cum se cuvenea. Şi chiar dacă nu ar fi fost, tot nu ar fi plecat, pentru că de lucru nu se prea găsea iar viaţa era foarte nesigură.

— Ceva se întâmplă cu Nan, i-a spus Emma Tasiei într-o zi.

Stăteau în grădină, înconjurate de cărţi şi beau limonadă. Ai observat cât de ciudat arată în ultima

vreme? Doamna Knaggs spune că e doar un rău trecător, din cauza primăverii, dar eu nu prea cred. Cred că e îndrăgostită de Johnny.

— Cine e Johnny?

— Unul dintre lachei. Cel înalt, cu nasul încovoiat. De câte ori îl vede, Nan se înghesuie cu el în câte un colţ. Uneori stau de vorbă şi se sărută, dar în majoritatea timpului plânge. Sper să nu mă îndrăgostesc niciodată. Nimeni nu pare prea fericit când este îndrăgostit.

— Emma, nu trebuie să-i spionezi pe servitori. Oricine are dreptul la intimitate.

— Dar nu-i spionez, a spus indignată Emma. Numai că nu pot să nu observ anumite lucruri. Şi n-ar trebui să-i iei apărarea lui Nan. Toată lumea ştie cât de oribil se poartă cu tine. Ea ţi-a luat tabloul din cameră.

— Este o icoană, a murmurat Tasia. Şi nu ai nicio dovadă că ea a făcut-o.

Cu câteva zile în urmă Tasia descoperise că preţioasa ei icoană dispăruse. Fusese foarte tristă. Icoana nu avea o altă valoare decât cea sentimentală. Făcea parte din trecutul ei. Cel care o furase nu avea să ştie cât de mult o îndurerase. Tasia o implorase pe doamna Knaggs să nu caute în camerele servitorilor.

— N-ar face decât să-i înverşuneze împotriva mea. Nu vreau să se simtă cineva stânjenit. Era doar o icoană pe lemn, fără importanţă.

— Ba era importantă, i-a spus doamna Knaggs. Am văzut că o ţineai la loc de preţ, pe scaunul acela. Însemna ceva pentru tine, să nu-mi spui că

nu este aşa.

— Nu am nevoie de icoane sau de nimicuri care să-mi amintească de credinţa mea. Trebuie doar să mă uit pe fereastră, spre pădure şi să văd cât este de frumoasă.

— Eşti tare drăguţă, dar cele întâmplate nu te privesc doar pe tine. Aici nu a mai dispărut nimic, niciodată. Dacă nu vor fi repercusiuni vor dispărea şi altele.

— Nu cred că se va întâmpla asta, i-a spus ferm Tasia. Vă rog, nu încurajaţi suspiciunea în rândul servitorilor. Şi mai presus de toate nu-i pomeniţi nimic lordului Stokehurst. Nu este necesar.

Doamna Knaggs acceptase fără tragere de inimă să treacă totul cu vederea, dar murmurase ceva cum că ar fi vrut totuşi să se uite sub salteaua lui Nan.

Vocea Emmei a readus-o pe Tasia în prezent.

— Nan merită să fie nefericită. Nu e deloc drăguţă.

— Nu avem dreptul să-i judecăm pe alţii, i-a spus Tasia cu blândeţe. Doar Dumnezeu poate să vadă ce este în inima fiecăruia.

— Dar tu nu o urăşti pe Nan?

— Nu. Îmi pare rău pentru ea. Trebuie să fie groaznic să fii într-atât de nefericită încât să-ţi doreşti ca şi cei din jurul tău să fie la fel.

— Aşa cred şi eu. Dar nu ar trebui să o compătimeşti. Îşi atrage nefericirea asupra ei.

*

În seara aceea, după cină, Tasia a aflat mai multe despre necazurile lui Nan. Servitorii obişnuiau să se strângă seara în camera de lângă bucătărie. Erau acolo doamna Knaggs, Seymuour şi Biddle, doamna Plunkett, servitorul care avea în grijă vinurile, şeful valeţilor şi şefa cameristelor. Îşi tăiau câte o felie dintr-o roată de caşcaval iar o servitoare le-a adus cafea şi dulciuri. Tasia a luat un biscuit şi a muşcat din el tăcută, ascultându-i pe ceilalţi.

— Vreo veste de la Nan? a întrebat-o şefa cameristelor pe doamna Knaggs. Am auzit ce a făcut mai devreme.

Doamna Knaggs a sorbit din cafea.

— Tare urât. Doctorul i-a dat un purgativ şi i-a spus că va fi bine. Dar stăpânul a fost foarte nemulţumit când a aflat. Mi-a spus să o concediez mâine dimineaţă şi să o trimit înapoi în sat.

— E cineva cu ea acum? a întrebat doamna Plunkett.

— Nu. Şi oricum nu este nimic de făcut. Trebuie doar să-şi golească stomacul. Şi pentru asta nu are nevoie de ajutor. Mai mult, niciuna dintre fete nu o place într-atât încât să vrea să stea cu ea.

— Şi tânărul? a întrebat Seymour, încruntat.

Menajera a clătinat din cap cu tristeţe.

— Neagă orice responsabilitate.

Tasia se uita nedumerită la ceilalţi. Ce ştiau ei şi ea nu?

— Ce i s-a întâmplat lui Nan? a întrebat.

Nu-i stătea în obicei să intervină în discuţie, aşa că ceilalţi au privit-o uimiţi. Într-un final, doamna Knaggs i-a răspuns:

— N-ai auzit nimic? Bineînţeles că nu, doar îţi petreci întreaga zi cu Emma. E foarte neplăcut. Nan are un iubit. Iar acum… suportă consecinţele.

— Este însărcinată? a întrebat Tasia. Câţiva au ridicat din sprâncene, deranjaţi de felul ei direct de a vorbi.

— Da. A încercat să se ascundă de noi. Şi ca să încerce să-şi rezolve problema a luat un pumn de pastile şi a băut o sticlă întreagă de ulei ca să scape de copil. N-a reuşit decât să-şi facă rău, biata de ea. Din fericire copilul nu a păţit nimic. Iar acum va fi concediată şi probabil că va ajunge pe străzi. Doamna Knaggs s-a încruntat şi a clătinat din cap, ca şi cum nu voia să mai discute despre asta.

— Măcar n-o să te mai supere, domnişoară Billings, i-a spus şefa cameristelor.

Tasia era oripilată.

— Şi nu este nimeni cu ea?

— Nu este nevoie, i-a răspuns doamna Knaggs. A văzut-o deja doctorul. Am avut eu grijă să ia toate medicamentele pe care i le-a recomandat. Nu trebuie să-ţi faci griji, dragă. Poate că Nan îşi va învăţa în sfârşit lecţia. Doar propria ei prostia a adus-o aici.

*

Nu i-a fost deloc greu să găsească unde era

camera lui Nan. De dincolo de uşă se auzea cum icnea şi cum voma. Tasia a bătut la uşă şi a intrat. Camera era mai mică decât a ei, cu un singur geam şi pereţii acoperiţi cu un tapet cenuşiu. S-a dat un pas înapoi din cauza mirosului îngrozitor. Nan era chircită în pat.

— Pleacă de aici! i-a spus cu voce slabă şi s-a aplecat din nou peste lighean.

— Am venit să văd dacă te pot ajuta cu ceva, i-a spus Tasia îndreptându-se spre geam. L-a întredeschis, lăsând aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. S-a apropiat de pat şi s-a speriat văzând cât de palidă era Nan.

— Pleacă, a gemut Nan. O să mor.

— N-o să mori. Tasia s-a dus spre vasul cu apă. Lângă el era un teanc de cârpe, toate ude şi murdare. A căutat în mânecă şi a scos batista pe care a umezit-o.

— Te urăsc, i-a spus Nan. Pleacă.

— Lasă-mă să te spăl puţin pe faţă şi apoi plec.

— Ca să le spui celorlalţi… că eşti un înger… a acuzat-o Nan. S-a aplecat din nou deasupra ligheanului. A urmat un alt spasm violent şi a vărsat din nou. Când s-a liniştit s-a sprijinit de perne, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Cred că o să-mi vărs şi maţele.

Tasia s-a aşezat cu grijă pe marginea patului.

— Nu te mişca. Eşti murdară pe faţă.

Nan a râs slab.

— Mă întreb de ce. Vărs de patru ore fără întrerupere… A tăcut când Tasia i-a şters cu batista obrajii şi bărbia.

Tasia nu mai văzuse pe nimeni atât de bolnav. I-a dat cu blândeţe deoparte părul care i se lipise de faţă.

— Ai ceva cu care să ţi-l prind? a întrebat-o. Fata i-a făcut semn spre o cutie de la capul patului. Tasia a căutat în ea şi a dat peste un pieptăn şi câteva panglici. Avea părul prea încâlcit ca să i-l poată pieptăna cum se cuvenea, aşa că s-a mulţumit să i-l prindă la ceafă. Gata, a spus ea. Măcar aşa nu o să-ţi mai vină în ochi.

Nan o privea cu ochi fierbinţi, inflamaţi.

— De ce-ai venit?

— Nu mi s-a părut drept să fii singură.

— Ştii… totul? a făcut semn spre abdomenul ei.

Tasia a dat din cap.

— Să nu mai iei nimic, Nan. Nici pastile, nici vreo poţiune. O să-i faci rău copilului.

— Asta era şi ideea. M-am gândit să mă arunc din capul treptelor, de pe scara din hambar… orice, numai să scap de el. S-a înfiorat. Te rog, mai stai puţin. Simt că n-o să mor dacă rămâi cu mine.

— Bineînţeles că n-o să mori, a liniştit-o Tasia, mângâind-o pe păr. Totul va fi bine.

Nan a început să plângă.

— Eşti un înger, i-a şoptit nefericită. Cum de ai un chip atât de blând? Ca acela din tabloul tău. Eu l-am luat, să ştii.

Tasia i-a făcut semn să tacă.

— Nu contează.

— Am crezut că-mi va aduce pacea, aşa cum ţi-a adus-o ţie. Dar nu a fost aşa.

— Nu-i nimic. Nu plânge.

Nan s-a agăţat de fustele Tasiei de parcă era ultima ei confesiune.

— Nu mai vreau să trăiesc. Johnny nu mă vrea. Spune că e doar vina mea, nu e şi a lui. Familia mea e săracă. N-or să mă primească înapoi, şi cu un bastard de gât. Dar nu sunt o fată rea, domnişoară Billings. Trebuia să fiu a lui. Îl iubesc.

— Înţeleg. Nu te mai obosi, Nan. Trebuie să-ţi cruţi forţele.

— De ce? a întrebat cu amărăciune fata, lăsându-şi capul să cadă pe pernă.

— Trebuie să fii puternică.

— Nu am bani, nici slujbă, nici bărbat...

— O să ai ceva bani. Lordul Stokehurst va avea grijă de asta.

— Nu-mi datorează niciun şiling.

— Totul va fi bine, i-a promis Tasia ferm. I-a zâmbit şi s-a ridicat. Mă duc să le spun să-ţi aducă cearşafuri curate. Trebuie să-ţi schimbăm patul. Mă întorc în câteva minute.

— Bine, a şoptit Nan.

Tasia a ieşit din cameră şi a pornit în căutarea doamnei Knaggs. Menajera tocmai o instruia pe una dintre fete cum să cureţe vasele.

— Ai fost la Nan, i-a spus doamna Knaggs de îndată ce i-a văzut expresia. Aş fi preferat să n-o faci.

— Îi este foarte rău, a spus Tasia cu gravitate.

— Nu mai e nimic de făcut pentru ea. Va pleca în curând.

Tasia era surprinsă de asprimea femeii.

— Nu văd niciun rău în a încerca să-i alinăm

suferinţa. Mă poate ajuta o fată să-i duc sus nişte cearşafuri curate?

Doamna Knaggs a clătinat din cap.

— Le-am spus tuturor să nu aibă de-a face cu ea.

— Dar nu este leproasă, doamnă Knaggs. E doar însărcinată.

— Nu vreau ca fetele celelalte să fie expuse influenţei ei imorale.

Tasia a fost tentată să-i răspundă sarcastic dar şi-a muşcat limba.

— Doamnă Knaggs, a rostit cu grijă, nu spune una din porunci să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi? Iar când fariseii au adus-o pe adulterină în faţa Domnului şi L-au întrebat dacă trebuie să arunce cu pietre, nu a spus El…

— Da ştiu. Să ridice primul piatra cel fără de păcat. Îndrăznesc să spun că ştiu *Biblia*, aşa ca orice om. Ai dreptate. Voi da instrucţiuni să i se aducă cearşafuri curate şi apă proaspătă.

Tasia a zâmbit.

— Mulţumesc. Şi încă ceva… Ştiţi cumva dacă lordul Stokehurst se întoarce în seara asta?

— Rămâne peste noapte la Londra. A privit-o cu subînţeles. Mă pricepi…

— Da, pricep. Ce ironie, şi-a spus Tasia. Un bărbat putea umbla din floare în floare, era chiar încurajat să o facă. Lordul Stokehurst era liber să-şi satisfacă plăcerile. Nici măcar Johnny lacheul nu trebuia să-şi asume răspunderea pentru copil. Doar Nan era cea care plătea preţul.

Doamna Knaggs a privit-o întrebător.

— Doreşti să discuţi ceva cu stăpânul, domnişoară Billings?

— Poate aştepta până mâine.

— Sper că nu vrei să discuţi cu el despre situaţia lui Nan. Stăpânul a luat deja o hotărâre şi nimeni nu-i nesocoteşte niciodată ordinele. Sper că nu vei fi într-atât de nesăbuită încât să aduci acest subiect în discuţie.

— Bineînţeles că nu, a spus Tasia. Mulţumesc, doamnă Knaggs.

*

Luke s-a întors mai târziu ca de obicei de la plimbarea călare în compania Emmei şi s-a închis imediat în bibliotecă, pentru că avea de lucru. Administrarea a trei domenii şi a altor proprietăţi implica o corespondenţă nesfârşită cu arendaşi şi avocaţi. Între două scrisori mai verifica dosare. Liniştea era tulburată doar de ticăitul ceasului de pe şemineu. Era într-atât de concentrat încât nici nu a auzit bătaia în uşă. A auzit-o abia pe a doua, care a fost ceva mai puternică.

— Intră. Luke nu s-a întrerupt din scris. Sunt ocupat, a mormăit el. Dacă nu este ceva foarte important, nu vreau să fiu deranj… S-a oprit când a văzut cine intrase. Domnişoara Billings. Până acum, întâlnirile lor fuseseră rare şi impersonale, absolut întâmplătoare. Schimbaseră câteva cuvinte despre Emma, pe hol, în rest observase că guvernanta îl evita pe cât posibil. Nu părea să-i facă plăcere să se afle în aceeaşi cameră cu el.

Nicio femeie nu mai fusese atât de rece cu el, de distantă.

Ca de obicei, chipul îi era palid şi tensionat. Era firavă, avea talia într-atât de subţire încât i-o putea cuprinde în palme: când îşi mişca uşor capul, părul negru de abanos îi strălucea în lumină. Îl privea cu ochii aceia exotici, semănând cu o pisică flămândă. Se trezise alături de lady Harcourt cea voluptuoasă şi caldă, iar prezenţa guvernantei aproape că-l irita.

Nu avea idee de ce o plăcea Emma atât de tare. Şi totuşi Emma părea fericită, aşa cum nu mai fusese de luni întregi. Luke se temea că fiica lui se ataşa prea tare de guvernantă. Şi era păcat, de vreme ce domnişoara Billings avea să plece cât de curând. Trecuse deja jumătate din lună. Emma va trebui să se obişnuiască cu altcineva. Nu conta cât bine îi făcea guvernanta fetei, tot nu putea să rămână. Luke nu avea încredere în ea. Era alunecoasă, misterioasă şi trufaşă… şi semăna cu o pisică. Iar el ura pisicile.

— Ce doreşti? a întrebat-o scurt.

— Aş dori să discutăm ceva, domnule. Este vorba de una dintre cameriste, Nan Pitfield.

Luke a strâns din ochi. Nu se aşteptase la asta.

— Cea care a fost concediată.

— Da, domnule. Se îmbujorase uşor. Toată lumea ştie de ce a fost nevoită să plece. Bărbatul cu care a făcut copilul – unul dintre lachei, înţeleg – nu vrea să-şi asume această responsabilitate. Am venit să cer nişte bani pentru Nan, să supravieţuiască până va putea munci din nou.

Provine dintr-o familie săracă. Îi va fi greu să-şi găsească de lucru în altă parte, şi oricum nu va primi mai mult de cinci lire pe an…

— Domnişoară Billings, a întrerupt-o el, Nan ar fi trebuit să se gândească la toate astea înainte să aibă o aventură.

— Nu-i trebuie mult, a insistat guvernanta. Câteva lire care oricum nu contează pentru un lord…

— Nu am de gând să răsplătesc o servitoare care nu şi-a făcut treaba cum trebuie…

— Nan munceşte din greu, domnule…

— Hotărârea mea este luată. Îţi sugerez să te concentrezi la ceea ce trebuie să faci – să-i dai lecţii fiicei mele.

— Dar tatăl lui ce fel de lecţie îi dă, domnule? Ce să înţeleagă Emma din purtarea lui? Nu dai deloc dovadă de compasiune sau de milă. De ce trebuie ca servitorii să fie pedepsiţi doar pentru că au nevoi ca oricare alt om? Nu sunt de acord cu ce a făcut Nan, dar asta nu înseamnă că o condamn pentru că a încercat să găsească un dram de fericire. Nan se simţea singură şi i-a cedat bărbatului care i-a spus că o iubeşte. Chiar trebuie să sufere pentru asta tot restul vieţii?

— Destul, i-a spus el cu neaşteptată blândeţe.

— Nu-ţi pasă deloc de servitorii tăi, a continuat ea, fără să mai ţină cont de nimic. Oh, le dai unt şi lumânări la discreţie – un preţ mic în schimbul căruia apari în ochii tuturor ca un stăpân generos. Dar când vine vorba să-ţi ajuţi cu adevărat un servitor, ei bine, atunci nu poţi fi deranjat. Nu poţi

s-o alungi pe Nan şi să nu te intereseze că va flămânzi, că va ajunge să se prostitueze…

— Ieşi afară. Luke s-a ridicat brusc în picioare iar vârful cârligului a zgâriat masa, distrugând piesa veche de mobilier.

Guvernanta nu s-a clintit.

— Chiar eşti într-atât de pur încât să te simţi îndreptăţit să o judeci? Dacă nu mă înşel, de-abia te-ai întors de la amantă!

— Eşti pe cale să pleci odată cu Nan.

— Nu-mi pasă, a spus cu înflăcărare. Prefer să stau pe străzi decât să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu un om lipsit de inimă, cu un ipocrit!

Luke a explodat. A ocolit biroul şi a prins-o de partea din faţă a rochiei. Ea a tresărit, speriată. Luke a scuturat-o, abţinându-se să nu o strângă de gât.

— Nu ştiu cine naiba ai fost înainte de a veni aici, i-a spus printre dinţi, dar acum eşti o servitoare. Servitoarea *mea*. Aşa că mă vei asculta fără să pui întrebări. Cuvântul meu este cel care contează în orice privinţă. Iar dacă mă mai sfidezi o singură dată… S-a oprit brusc. Se temea de ce îi mai putea spune.

Ea nu şi-a ferit privirea, deşi ochii i se măriseră de spaimă. Şi-a pus mâinile pe mâna lui, neajutorată. A încercat să spună „nu” dar nu a reuşit să scoată niciun sunet. Luke respira sacadat: dorinţa de a domina, de a cuceri era copleşitoare. Sângele îi fierbea de dorinţe masculine primitive. Ea era mică şi slabă. A tras-o mai aproape, forţând-o să se sprijine de el ca să-şi menţină echilibrul.

Pielea îi mirosea a săpun şi a trandafiri. Nu s-a putut abţine şi a plecat capul ca să-i poată inspira aroma. Carnea îi ardea de dorinţe şi senzaţii. Ar fi vrut să o pună pe birou şi să o posede acolo şi atunci. Voia să o simtă arcuindu-se sub el, cu unghiile înfipte în carnea lui, dorindu-l şi mai adânc în ea. A închis ochii, încercând să alunge acea imagine.

— Te rog, a şoptit ea.

Luke i-a dat drumul şi s-a întors cu spatele, ruşinat de reacţia trupului său.

— Ieşi afară, i-a spus răguşit.

I-a auzit mai întâi fustele foşnind, apoi a auzit-o cum se lupta cu clanţa. Uşa s-a închis cu zgomot în urma ei. Luke s-a aşezat pe scaun şi şi-a şters fruntea cu mâneca.

— Dumnezeule! a şoptit. Totul fusese absolut normal, pentru ca în clipa următoare lumea lui să se năruiască.

Gânditor, a atins cu vârful degetelor zgârietura de pe birou. De ce se obosise să pledeze pentru o servitoare care se făcuse de ruşine? De ce îl provocase cu riscul de a-şi pierde propria slujbă? S-a sprijinit de spătar, mirat. Îl deranja faptul că încerca să o înţeleagă.

— Cine eşti? a spus în şoaptă. La naiba, am de gând să aflu!

*

A alergat într-un suflet până în camera ei şi s-a lipit cu spatele de uşa închisă. Respira greu din

cauză că urcase atât de repede treptele. Va fi dată afară, fără îndoială. Făcuse o prostie. Şi merita ce avea să i se întâmple. Ce drept avea ea să-i facă observaţii legate de comportamentul său stăpânului casei? Mai ales că nu mai susţinuse niciodată cauza propriilor ei servitori. Se simţea ca o ipocrită, o întruchipare a acuzaţiei ei.

— Totul arată cu totul altfel când eşti jos, a spus cu voce tare şi a zâmbit amar. S-a dus la oglindă, şi-a scos acele de păr din coc şi şi-a strâns părul şi mai ferm, la ceafă. Trebuia să se liniştească. Curând trebuia să înceapă lecţiile cu Emma… asta dacă lordul Stokehurst nu o concedia în clipa în care îşi făcea din nou apariţia.

Dar trebuia să facă ceva mai întâi. A căutat în dulap şi a dat de batista înnodată. A simţit prin ea inelul tatălui ei.

— Îţi mulţumesc, Papa, a şoptit. Am de gând să-i dau o bună întrebuinţare.

*

Când a apărut în pragul uşii lui Nan, Tasia a văzut că fata era îmbrăcată şi că arăta mult mai bine decât cu o seară înainte.

Pe chipul fetei s-a citit surpriza:

— Domnişoară Billings!

— Cum te mai simţi?

Nan a ridicat din umeri.

— Mai bine. Numai că nu am putut să înghit nimic, doar o gură de ceai. Şi nu mă prea ţin picioarele. A făcut un gest în jur. Aproape că am

terminat de împachetat.

— Şi copilul?

Ea a coborât privirea.

— Pare să fie bine.

Tasia i-a zâmbit.

— Am venit să-mi iau la revedere.

— Eşti foarte drăguţă, domnişoară. Nan a dus mâna sub saltea şi a scos de acolo icoana. Uite-o. A atins uşor, cu vârful degetelor, conturul chipului madonei. Trebuie să rămână cu tine. Îmi pare rău că ţi-am luat-o, domnişoară Billings. Eşti bunătatea întruchipată iar eu m-am purtat urât cu tine.

Tasia a primit icoana fără să-şi schimbe expresia, deşi inima îi tresărise de bucurie la gândul că o primise înapoi.

— Vreau să-ţi dau ceva, i-a spus şi i-a întins batista înnodată. Să-l vinzi şi să foloseşti banii la ce ai nevoie.

Curioasă, Nan a desfăcut batista. A făcut ochii mari când a văzut inelul din aur.

— Oh, domnişoară Billings, doar nu ai de gând să mi-l dai mie! A încercat să i-l dea înapoi dar Tasia a refuzat-o.

— Vei avea nevoie de el pentru tine şi copil.

Nan a ezitat, dar continua să privească inelul.

— De unde-l ai?

Tasia a zâmbit.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, nu l-am furat. Inelul a fost al tatălui meu. Sunt sigură că ar fi vrut să ţi-l dau. Ia-l, te rog.

Nan a strâns inelul în pumn şi a început să plângă.

— De ce faci asta pentru mine, domnişoară Billings?

Nu era un răspuns uşor de dat. Tasia nu-şi permitea să fie atât de generoasă, acum când nu avea deloc mijloace materiale. Dar avea un sentiment plăcut pentru că putea fi de folos cuiva. Preţ de câteva minute cineva o privea cu recunoştinţă… Se simţea puternică şi utilă. Şi mai era şi copilul. Tasia ura gândul că o nouă viaţă era întâmpinată astfel: fără tată, fără un adăpost, fără hrană. Câţiva bănuţi nu rezolvau totul, dar îi dădeau măcar o speranţă lui Nan. Şi-a dat seama că fata aştepta un răspuns de la ea.

— Ştiu cum este să fii singură şi să ai necazuri.

Privirea lui Nan s-a îndreptat imediat spre abdomenul ei.

— Vrei să spui că şi tu…

— Nu genul acesta de necazuri, a râs Tasia. Dar la fel de grave, într-un fel.

Nan a strâns inelul în pumn şi a îmbrăţişat-o.

— Dacă este băiat o să-l botez Billings.

— Oh, Doamne. Ochii Tasia străluceau, amuzaţi. Cred că Billy este de ajuns.

— Iar dacă este fată, Karen. Aşa te mai cheamă, nu?

Tasia i-a zâmbit.

— Să-i spui Anna. Ar fi frumos.

*

Emma a fost neatentă toată dimineaţa şi i-a răspuns Tasiei doar pe jumătate la întrebări.

Samson era întins la picioarele ei, tăcut, părând să înţeleagă că era mai bine să treacă neobservat de stăpânul casei, care era furios.

— Domnişoară Billings? a întrebat Emma, oprindu-se în mijlocul unui paragraf despre strategia militară a romanilor. Nan va avea un copil, nu-i aşa?

Luată prin surprindere. Tasia s-a întrebat cum de fata aflase atât de repede.

— Nu este un subiect potrivit de discuţie, Emma.

— De ce nu vrea nimeni să-mi explice? Nu este mai important să aflu ce mă aşteaptă în viaţă în loc de istoria asta prăfuită?

— Când vei mai creşte ţi se vor explica toate astea, dar până atunci…

— Asta se întâmplă când o femeie şi un bărbat dorm în acelaşi pat, nu-i aşa? Emma era foarte intuitivă. Asta s-a întâmplat, mai mult ca sigur: Nan s-a culcat cu Johnny în pat, iar acum aşteaptă un copil. Dar, domnişoară Billings, de ce l-a primit Nan în patul ei dacă ştia ce va urma?

— Emma, i-a spus cu blândeţe Tasia, nu trebuie să-mi pui mie asemenea întrebări. Nu este de căderea mea să-ţi explic. Nu am permisiunea tatălui tău…

— Şi eu cum mai aflu? Este un secret atât de îngrozitor pe care trebuie să-l ştie doar adulţii?

— Nu, nu este deloc îngrozitor. Tasia şi-a frecat tâmplele. Numai că este… ceva foarte personal. Trebuie să afli totul de la o persoană în care ai încredere şi la care ţii – de la bunica ta, de

exemplu.

— Dar în tine am încredere, domnişoară Billings. Şi mă neliniştesc toate aceste lucruri pe care nu le cunosc. Când aveam opt ani, mătuşa mea m-a surprins sărutând un băiat din sat şi s-a înfuriat foarte tare. Mi-a spus că aşa pot ajunge să am copii. Este adevărat?

Tasia a ezitat.

— Nu, Emma.

— Şi atunci de ce mi-a spus un neadevăr? A fost o greşeală să-l sărut pe băiatul acela?

— Sunt sigură că te-a considerat prea tânără ca să afli adevărul. Şi nu, nu a fost o greşeală. Erai doar curioasă. Nu ai făcut nimic rău.

— Şi dacă aş săruta acum un băiat? Acum ar fi rău?

— Păi, nu chiar, dar… Tasia i-a zâmbit stânjenită. Emma, cred că ar fi mai bine să-i spui tatălui tău că doreşti să discuţi cu cineva despre… anumite probleme. Va găsi el persoana potrivită. Mă îndoiesc că ar dori ca eu să fiu aceea care să-ţi răspundă la întrebări.

— Pentru că te-ai certat cu el azi-dimineaţă din pricina lui Nan. Emma îşi înfăşură o buclă pe deget, evitând să o privească în ochi pe Tasia.

— Ai tras cu urechea, Emma? a întrebat-o mustrător Tasia.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. *Nimeni* nu se ceartă cu Papa. Toţi servitorii sunt surprinşi. Cred că eşti curajoasă, dar şi foarte nesăbuită. Sunt de părere că vei fi concediată cât de curând. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, domnişoară Billings.

N-o să-l las pe Papa să te alunge.

Tasia a zâmbit, impresionată de hotărârea Emmei. Era un copil temerar, uşor de iubit.

— Îţi mulţumesc, Emma, dar şi tu trebuie să respecţi deciziile tatălui tău, indiferent care ar fi acestea. Am făcut o greşeală azi-dimineaţă pentru că l-am obligat să-mi asculte părerea legată de acest subiect. Am fost nepoliticoasă, ingrată. Dacă lordul Stokehurst va dori să mă concedieze, va fi un lucru meritat.

Emma s-a strâmbat, semănând brusc foarte mult cu tatăl ei.

— Papa te va lăsa să rămâi dacă şi eu vreau asta. Se simte vinovat pentru că nu am mamă. Bunica spune că de asta mă răsfaţă mereu. Ar vrea ca el să se însoare cu lady Harcourt, dar eu sper din toată inima să nu o facă.

— De ce? a întrebat-o Tasia cu blândeţe.

— Lady Harcourt vrea să-l ia pe Papa de lângă mine, să-l aibă doar pentru ea.

Tasia începea să înţeleagă ataşamentul fierbinte dintre cei doi membri ai familiei Stokehurst, uniţi prin moartea femeii pe care o iubiseră amândoi. Pierderea lui Mary era şi acum, pentru amândoi, o rană deschisă. Părea că şi tatăl şi fiica se foloseau unul de celălalt pe post de scuză ca să nu se ataşeze de altcineva, riscând astfel să li se frângă din nou inimile. Pentru Emma ar fi fost mai bine să meargă într-un loc în care să se poată împrieteni cu fete de vârsta ei şi să-şi consume energia. Mult mai bine decât să bântuie ca o fantomă prin conac, spionând servitorii. Tasia

i-a zâmbit enigmatic Emmei.

— După ce terminăm capitolul putem să ieşim la plimbare. Puţin aer curat ne va prinde bine.

— Chiar nu vrei să-mi explici nimic legat de Nan, a oftat resemnată Emma şi s-a întors la cartea ei.

*

Lordul Stokehurst a rămas nevăzut întreaga zi. A stat în bibliotecă şi a avut un şir nesfârşit de întâlniri cu arendaşii lui.

— Treburi de fermieri, acesta a fost răspunsul lui Seymour când Tasia l-a întrebat despre ce doreau să discute toţi acei vizitatori. Stăpânul face nişte îmbunătăţiri din dorinţa ca arendaşii să fie cât mai productivi. Unii din ei folosesc practici aproape medievale. Stăpânul îi sfătuieşte, le povesteşte despre metodele moderne şi le dă şansa să se plângă, dacă li se pare că este ceva în neregulă.

— Foarte frumos din partea lui, a murmurat Tasia. În Rusia, stăpânii domeniilor nu se ocupau deloc de administrarea acestora. Îşi angajau oameni care să asculte problemele şi îngrijorările oamenilor. Nu auzise de nimeni care să fi primit vreun sfat sau ajutor direct de la stăpânul lui.

— Este o politică foarte practică, a continuat Seymour. Cu cât domnia sa investeşte mai mult în proprietăţile sale, cu atât mai profitabile devin.

Tasiei i s-a părut că era un raţionament corect.

— Este un lucru bun că lordul Stokehurst nu

este într-atât de mândru încât să nu dorească să discute direct cu ţăranii. De acolo de unde vin eu, un bărbat cu statutul lui comunică doar prin intermediul unui servitor.

În ochii lui Seymour se citea amuzamentul.

— În Anglia nu li se spune ţărani, nu le place. Ci arendaşi. Sună mai bine.

— Arendaşi, a repetat ea. Mulţumesc, domnule Seymour.

Valetul i-a aruncat unul din rarele lui zâmbete şi s-a îndepărtat.

Se apropia seara şi tot nu primise niciun semn de la lordul Stokehurst. Tasia era convinsă că o făcea să aştepte în mod intenţionat, ca să-şi facă griji, să se întrebe când avea să fie concediată. Pentru prima oară a luat cina singură în camera ei, ca să evite întrebările şi privirile curioase ale celorlalţi servitori. A mâncat încet, cu privirea aţintită pe cerul întunecat de dincolo de fereastra ei. Întregul trup îi era tensionat şi se întreba fără încetare ce se va întâmpla cu ea. Va fi alungată curând de la Southgate Hall. Trebuia să-şi facă un plan. Gândul că va trebui să se întoarcă la Alicia şi la Charles o îngrozea. Dar mai mult ca sigur că ei nu aveau să fie uimiţi că dăduse greş în prima ei slujbă. Familia Kapterev nu era deloc recunoscută pentru umilinţa ei. Şi-a jurat în gând că de-acum încolo îşi va înghiţi cuvintele înainte să le împărtăşească următorilor ei stăpâni.

Cineva i-a bătut nerăbdător în uşă.

— Domnişoară Billings! Domnişoară Billings!

— Nan? a întrebat Tasia surprinsă,

recunoscându-i vocea. Intră.

Camerista a dat buzna în cameră, îmbujorată, cu ochii strălucind.

— Mi-au spus ceilalţi că eşti aici, domnişoară Billings. A trebuit să vin imediat să te văd… A făcut o pauză, să-şi recapete suflul.

— Credeam că ai plecat deja. Nan, nu trebuie să urci în fugă scările. Nu-ţi face bine.

— Da, dar voiam să-ţi spun… Nan era emoţionată peste măsură. Mă mărit!

Tasia a făcut ochii mari.

— Te măriţi? Cu cine?

— Cu Johnny! M-a cerut acum zece minute şi m-a rugat să-l iert pentru tot. A zis că o să fie un soţ cât poate el de bun şi pentru mine asta-i de ajuns! Acum copilul meu va avea un nume şi eu un soţ!

Nan era în culmea încântării.

— Dar cum s-a întâmplat? Şi de ce?

— Johnny mi-a spus că lordul Stokehurst a stat de vorbă cu el după-amiază.

— Lordul Stokehurst? a repetat uimită Tasia.

— Stăpânul i-a spus lui Johnny că niciun bărbat în toate minţile nu vrea să se căsătorească, dar trebuie să o facă mai devreme sau mai târziu. Şi că un bărbat trebuie să-şi asume faptele, aşa că dacă a lăsat o fată însărcinată trebuie să le dea la amândoi numele lui. Stăpânul i-a dat şi nişte bani, să avem cu ce porni la drum. O să luăm în arendă bucata de pământ de lângă sat. Nu e minunat? Cum s-a schimbat totul, într-o clipă!

— Nu ştiu, a spus Tasia care îşi revenise din

uimire şi acum îi zâmbea. Este minunat, într-adevăr. Sunt foarte fericită pentru tine, Nan.

— Am venit să-ţi înapoiez ceva. I-a întins batista înnodată în care se afla inelul. Nu i-am spus lui Johnny nimic – probabil că mi-ar fi zis să-l păstrez. Dar tu ai nevoie de el, domnişoară Billings. Eşti mult prea drăguţă pentru binele tău.

— Eşti sigură că nu vrei să-l păstrezi?

— O să fim bine de-acum, şi eu şi copilul. Are cine să ne poarte de grijă, ia-l înapoi, domnişoară.

Tasia a întins mâna şi inelul i-a căzut în palmă. A strâns pumnul şi a îmbrăţişat-o pe Nan.

— Dumnezeu să fie cu tine, i-a şoptit.

— Şi cu tine, domnişoară Billings.

După ce Nan a ieşit din cameră, Tasia s-a aşezat pe marginea patului, copleşită de gânduri. Nimic nu ar fi putut să o surprindă mai tare decât ce făcuse lordul Stokehurst. Nici nu visase că-l va face să se răzgândească atât de rapid. Care să fi fost cauza? De ce îl convinsese pe Johnny să se însoare cu Nan, şi îi mai dăduse şi o mică dotă, pe deasupra? Se gândea şi iar se gândea la toate astea, dar nu reuşea să-şi dea seama ce motiv ar fi putut să aibă.

Se făcuse deja târziu. Ştia că nu va reuşi să adoarmă, din cauza frământării. A oftat, a scos tava afară, la uşă şi s-a hotărât să se ducă în bibliotecă. O carte groasă şi plicticoasă – de asta avea nevoie acum.

A coborât pe scara servitorilor şi a străbătut holurile ca o umbră. Toată lumea se retrăsese la culcare. Era deja o rutină. Deja ultimele vase

fuseseră spălate iar doamna Plunkett îşi pregătise toate ustensilele pentru a doua zi dimineaţă. Biddle îi lustruise deja pantofii şi cizmele stăpânului iar doamna Knaggs cosea sau poate că scria lista cu ce trebuia cumpărat. Mare parte din lămpi fuseseră stinse iar casa era aproape cufundată în întuneric.

Tasia a găsit biblioteca şi a aprins o lampă. Lumina s-a jucat pe rafturile din mahon şi pe pereţii acoperiţi cu piele. Tasiei îi plăcea mirosul de cărţi şi piele, cu urme de coniac şi ţigări plutind prin aer. Biblioteca era un sanctuar masculin în care se discutau afaceri, politică sau lucruri foarte personale. Încăperea avea un aer intim, încărcat de istoria familiei. A trecut de la o etajeră la alta, căutând ceva care să o adoarmă repede. A strâns un braţ de cărţi, apoi a început să le examineze pe rând.

— *Aspecte ale progresului*, a citit ea cu voce tare şi a strâmbat din nas. *Revoluţie şi reforma în Europa modernă*. *Minunile expansiunii britanice*. Oricare din astea ar trebui să fie bună… O voce ironică a răzbătut din umbră, speriind-o:

— Ai venit pentru runda a doua?

Capitolul 3

Cărţile i-au scăpat din mână. S-a întors în direcţia din care venise vocea:

— Oh…

Lordul Stokehurst s-a ridicat de pe unul din fotoliile de lângă şemineu. Stătuse pe întuneric, cu

un pahar în mână, privind la căminul gol. A pus nonşalant paharul pe jumătate plin pe o măsuţă din bronz şi s-a apropiat de ea.

Inima Tasiei bătea cu putere.

— D-de ce nu mi-ai dat de ştire că eşti aici?

— Tocmai am făcut-o. Stokehurst arăta exact ca un om care îşi petrecuse întreaga zi la birou. Cămaşa îi era pătată de tuş şi îşi descheiase nasturii de la gât. Câteva şuviţe de păr negru îi căzuseră pe frunte, îmblânzindu-i chipul aspru.

Ochii lui albaştri o priveau cu o curiozitate intimă care a înfiorat-o. Şi-a concentrat atenţia asupra cărţilor care îi căzuseră la picioare, sperând să nu-i observe îmbujorarea.

— Pari tulburată, i-a spus el.

— Cine n-ar fi, dacă i-ar sări un bărbat în faţă, din întuneric? Tasia a înghiţit în sec, încercând să se liniştească. Îi datora scuze. Domnule, Nan a venit să mă vadă…

— Nu doresc să vorbesc despre asta, a întrerupt-o el.

— Dar te-am judecat greşit…

— Ba nu.

— Eu… am depăşit orice limită.

Stokehurst nu a contrazis-o ci s-a mulţumit să o privească atent, ridicând o sprânceană. Îi dădea o stare de nervozitate, aşa cum stătea în faţa ei… întruchiparea puterii diavoleşti cu chip de om.

S-a străduit să continue:

— A fost un gest foarte frumos. Şi ea şi copilul vor fi bine acum.

— Asta dacă eşti de părere că un soţ fără

tragere de inimă este mai bun decât să nu ai deloc. Nu voia cu niciun chip să se însoare cu ea.

— Dar l-ai convins să facă ce trebuia.

— Asta nu înseamnă că nu o va face pe Nan să plătească în mii de feluri. A ridicat din umeri. Măcar copilul nu va fi un bastard.

Tasia îl privea printre gene, îngrijorată:

— Domnule… mai ai în intenţie să mă concediezi?

— M-am gândit la asta. A făcut deliberat o pauză înainte să continue: dar m-am decis să nu o fac.

— Înseamnă că pot rămâne?

— Pentru moment.

Tasia era într-atât de uşurată că îi tremurau picioarele.

— Mulţumesc, i-a şoptit. S-a aplecat să strângă cărţile.

Spre uimirea ei, Stokehurst i-a venit în ajutor. S-a aplecat la rândul lui şi şi-a îndesat două cărţi groase la subraţ. Au întins mâinile în acelaşi timp după o carte iar degetele li s-au atins. Uimită de atingerea lui caldă, Tasia s-a tras brusc înapoi, pierzându-şi echilibrul. A căzut pe spate, şocată şi umilită în acelaşi timp. Ea nu era *niciodată* neîndemânatică. S-a înroşit ca focul când l-a auzit râzând înfundat.

Stokehurst s-a ridicat, a pus cărţile la loc şi i-a întins mâna. A ridicat-o fără urmă de efort. Deşi strângerea mâinii lui fusese blândă, avea în ea o forţă care a alarmat-o. Cât de uşor i-ar fi fost să-i frângă oasele, ca pe nişte chibrituri! Tasia s-a dat

repede înapoi, şi-a netezit fustele şi şi-a aranjat corsetul.

— Ce carte căutai? a întrebat-o Stokehurst, cu ochii strălucind amuzaţi.

Tasia a luat una oarecare, fără să se mai obosească să-i citească titlul. A strâns-o la piept, ca şi cum ar fi putut s-o apere de ironia lui.

— Aceasta este foarte bună.

— Foarte bine. Noapte bună, domnişoară Billings.

Deşi i se dăduse de înţeles că putea pleca, Tasia nu s-a mişcat.

— Domnule, a spus cu ezitare în glas, aş vrea să discutăm ceva.

— Este vorba de o altă cameristă dezonorată? a întrebat-o batjocoritor.

— Nu, domnule. Este vorba despre Emma. A... aflat de Nan. Şi mi-a pus o mulţime de întrebări, aşa cum era de aşteptat. Domnule, m-am gândit că... Adică mi-am amintit... Am întrebat-o pe Emma dacă a discutat cu cineva despre... Este destul de mare să... Este la vârsta la care fetele... Cred că mă înţelegi.

Stokehurst a clătinat din cap, continuând să o fixeze cu privirea.

Tasia şi-a dres glasul.

— Mă refer la acea dată din lună când femeile... S-a oprit din nou. Era atât de stânjenită că-i venea să intre în pământ. Nu mai discutase niciodată ceva atât de intim cu un bărbat.

— Acum înţeleg. Vocea lui îi părea stranie. Când a îndrăznit să ridice ochii spre el a văzut că

avea pe chip un amestec de surpriză şi exasperare. Nu m-am gândit la asta, a spus. E abia o fetiţă.

— Are doisprezece ani. Domnule, nu am avut în intenţie să... Dar mama mea nu mi-a explicat nimic... şi apoi într-o zi... am fost atât de speriată! Nu vreau ca Emma să fie nepregătită când i se va întâmpla şi ei.

Stokehurst s-a apropiat de măsuţa din bronz şi a ridicat paharul.

— Nici eu nu vreau asta.

A dat pe gât restul de coniac, dintr-o singură înghiţitură.

— Am permisiunea de a vorbi cu ea?

Luke a clătinat din cap, ţinând strâns paharul.

— Nu ştiu. Nu voia să accepte ideea că Emma creştea. Că fiicei lui urma să-i vină ciclul, să se transforme în femeie, cu emoţii şi dorinţe... era mult prea devreme. Era stânjenit. Nu-şi mai îngăduise să se gândească la toate astea până atunci. Cineva trebuia să o pregătească pe Emma pentru schimbările pe care i le aducea maturizarea. Dar cine? Sora lui era mult prea departe iar mama lui probabil că i-ar fi spus cine ştie ce prostii fără sens. Ducesa era o femeie cu sensibilităţi rafinate.

Dezaproba total uşile franţuzeşti de la Southgate Hall, considerând că toate curbele rococo şi muchiile crestate erau imoral de sugestive. Nu suporta să vadă picioarele scaunelor neacoperite de ciucuri. Luând în seamă toate astea, chiar nu era cea mai indicată persoană care să-i explice fiicei lui chestiunile legate de anatomia

umană.

— Cât de multe plănuieşti să-i spui? a întrebat-o direct.

Guvernanta a clipit surprinsă şi a încercat să vorbească detaşat:

— Doar lucrurile pe care trebuie să le ştie o fată. Dacă nu vrei să vorbesc eu cu ea, nu este nicio problemă, dar ar trebui să te gândeşti la cineva, şi încă repede.

Luke o privea atent. Grija faţă de fiica lui părea autentică. Altfel nici nu ar fi adus în discuţie acel subiect care o stânjenea atât. Iar Emma o plăcea. De ce să nu fie ea cea care să o pună în temă?

— Poţi să stai de vorbă cu ea, s-a hotărât el. Numai să nu începi cu citate din *Geneză*. Emma nu are nevoie să poarte pe conştiinţă greutatea a mii de ani de vinovăţie biblică.

Ea şi-a ţuguiat buzele şi i-a răspuns înţepat:

— Bineînţeles, domnule.

— Bănuiesc că deţii informaţii corecte?

Ea a dat din cap, roşie în obraji.

Luke a zâmbit. Părea atât de tânără când era stânjenită! Îi făcea plăcere să o vadă cum roşea şi se străduia să pară liniştită.

— Cum aş putea fi sigur de asta? a întrebat-o, prelungind momentul.

Ea nu a muşcat însă momeala.

— Aş dori să mă retrag, domnule.

— Nu încă. Luke îşi dădea seama că era arogant, dar nu mai conta. Voia ca ea să rămână. Fusese o zi lungă şi simţea nevoia să se destindă. Vrei ceva de băut, domnişoară Billings? Puţin vin?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci măcar stai cu mine cât îl beau eu pe-al meu.

A clătinat din cap.

— Trebuie să refuz invitaţia, domnule.

— Nu este o invitaţie. Luke i-a făcut semn spre fotoliile de lângă şemineu. Stai jos.

În prima clipă ea nu s-a mişcat.

— E foarte târziu, a murmurat şi s-a aşezat pe marginea fotoliului. A lăsat cartea pe masă şi şi-a încrucişat mâinile în poală.

El şi-a umplut din nou paharul.

— Spune-mi cum este să trăieşti în Rusia.

Ea s-a crispat, alarmată.

— Nu pot…

— Ai recunoscut deja că vii de acolo. Luke s-a aşezat nonşalant şi şi-a întins picioarele lungi. Trebuie să-mi poţi spune ceva fără să dezvălui vreunul din preţioasele tale secrete. Haide, povesteşte-mi.

Ea l-a privit neîncrezătoare, de parcă îl bănuia că încerca să o păcălească.

— Rusia te face să te simţi foarte mic. Pământurile sunt nesfârşite iar soarele este mai blând decât aici, în Anglia – şi face ca totul să pară uşor gri. Pe vremea aceasta, la St. Petersburg soarele nu apune niciodată. Nopţile albe, aşa se numesc. Cerul nu este însă alb, ci roz-violet, de la miezul nopţii şi până dimineaţa. Atunci este cel mai frumos să priveşti siluetele negre ale clădirilor profilate pe cer. Iar turlele bisericilor sunt rotunde, aşa. A conturat cu palmele forma unei cepe. În

biserici nu sunt îngăduite statui. Avem însă icoane – picturi religioase înfăţişându-L pe Cristos, pe apostoli, pe fecioară. Chipurile lor sunt prelungi şi triste. Sunt foarte spiritualizaţi. Sfinţii din bisericile englezeşti sunt mult prea mândri.

Luke nu a contrazis-o, ci şi-a amintit amuzat că sculpturile din capela lui erau uşor cam infatuate.

— În bisericile ruseşti nu sunt bănci, a continuat ea. Să stai în picioare este un semn de respect faţă de Dumnezeu, chiar dacă slujba durează câteva ore. Pentru ruşi umilinţa este foarte importantă. Oamenii de rând sunt modeşti şi foarte muncitori. Când iarna durează mai mult decât de obicei, îşi strâng şi mai tare cureaua, se adună în jurul focului şi povestesc, spun glume, ca să nu se mai gândească la faptul că au burta goală. Biserica îi învaţă că Dumnezeu este mereu cu ei şi că orice s-ar întâmpla, bun sau rău, este voinţa Lui.

Luke era fascinat de felul în care i se schimbase expresia. Era pentru prima oară că se relaxase în prezenţa lui. Tonul îi era blând iar ochii îi semănau şi mai mult cu cei ai unei feline, din cauza umbrei în care stătea. Ea continua să vorbească dar el nu o mai asculta. Se întreba ce-ar fi fost dacă i-ar fi mângâiat părul mătăsos şi dacă ar fi acoperit-o cu sărutări. Era uşoară – abia dacă i-ar fi simţit greutatea în poala lui. Dar deşi părea fragilă, avea o voinţă de fier şi o temeritate de admirat. Nici măcar Mary nu îndrăznise să-l contrazică atunci când era nervos.

— Când lucrurile merg rău, rău de tot, a

continuat ea, ruşii au o vorbă: *vsio proidiot*. Totul o să treacă. Tata obişnuia să spună… S-a oprit şi a inspirat adânc.

Şi-a dat seama din expresia ei că era un subiect dureros.

— Povesteşte-mi despre el, a murmurat Luke.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— A murit cu câţiva ani în urmă. A fost un om bun, de onoare. De la moartea lui nimic nu a mai fost la fel. A zâmbit amar. Uneori simt nevoia să vorbesc cu el. Nu-mi vine să cred că n-o să-l mai văd niciodată. Şi îmi este şi mai greu acum, că sunt departe de casă. Tot ce-mi era familiar a rămas acolo.

Luke era tulburat. O emoţie puternică îşi făcuse loc sub aparenţa calmă. De la moartea lui Mary încercase doar să supravieţuiască. Trebuia să-şi satisfacă anumite nevoi. Restul trebuia să rămână ferecat pentru totdeauna. Iar acel seif imaginar de singurătate şi dorinţe nu mai fusese luat cu asalt până în clipa aceea. Trebuia să o trimită departe pe guvernantă, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Discuţia în contradictoriu de mai devreme era scuza perfectă să o concedieze, dar nu se simţea în stare s-o facă.

I-a mai pus o întrebare:

— Te vei întoarce vreodată?

Ea i-a aruncat o privire pierdută, care l-a făcut să-şi ţină respiraţia.

— Eu… nu pot, i-a şopti.

Şi a ieşit grăbită din bibliotecă, fără cartea după care venise.

Luke s-a temut să o urmeze. A rămas acolo, paralizat de emoţii şi dorinţe. S-a cufundat în fotoliu, privind spre tavan. Nu era un naiv în ceea ce le privea pe femei şi era ultimul bărbat de pe pământ care să se îndrăgostească de o femeie misterioasă. Care era oricum mult prea tânără, o străină, foarte diferită de Mary.

Amintindu-şi de soţia lui, Luke s-a ridicat brusc. Cum o putea trăda pe Mary astfel? Şi-a amintit cât de plăcut era să împartă patul cu ea, felul în care trupul ei fierbinte se lipea de al lui, cum îl săruta în fiecare dimineaţă, când se trezeau. Erau atât de potriviţi! După moartea ei căutase compania altor femei, pentru a-şi satisface nevoile fizice, dar nu mai fusese niciodată la fel.

Nu-şi imaginase că va mai dori vreodată o altă femeie. Nu aşa, pierzându-şi autocontrolul, copleşit de emoţii. Guvernanta devenise obsesia lui şi nu reuşea să se împotrivească.

Nici măcar nu-i ştia adevăratul nume.

A râs ironic şi a ridicat paharul de coniac:

— În sănătatea ta, a închinat el spre fotoliul acum gol. Oricine ai fi.

*

Tasia a ajuns în camera ei şi a închis cu zgomot uşa. Urcase în fugă cele trei etaje, fără să se oprească deloc. S-a sprijinit de perete, gâfâind. N-ar fi trebuit să plece aşa din bibliotecă, dar dacă rămânea, mai mult ca sigur că ar fi izbucnit în plâns.

Poveştile despre Rusia o răscoliseră. Îi era dor de casă. Voia să-şi revadă mama, locurile familiare, cunoscuţii. Voia să audă din nou limba maternă, să fie strigată cu adevăratul ei nume...

Tasia.

Inima i-a stat în loc. S-a uitat speriată în jur, în camera goală. Îi şoptise cineva numele? I s-a părut că vede cu coada ochiului o umbră trecând prin faţa oglinzii. Era înspăimântată. Ar fi vrut să o ia la fugă, dar o forţă teribilă a făcut-o să se dea un pas înapoi, apoi încă unul, în timp ce ochii continuau să fixeze oglinda.

Tasia, a auzit din nou şi a dus mâna la gură, îngrozită. Prinţul Mikhail Angelovski o privea din oglindă, având în loc de ochi două găuri negre. *Ucigaşo*...

Tasia era paralizată de spaimă. Urechile îi ţiuiau. Nu putea fi adevărat... Era doar o viziune izvorâtă din imaginaţie şi din sentimentul de vinovăţie. A închis ochii, încercând să o facă să dispară, dar când i-a deschis imaginea era tot acolo. A lăsat mâna jos şi a vorbit:

— Mişa, a şoptit. N-am vrut să te omor...

— E pe *mâinile* tale.

Tasia a coborât privirea, tremurând. Mâinile ei erau pline de sânge. A scos un ţipăt. A strâns pumnii şi a închis din nou ochii.

— Lasă-mă în pace, a suspinat ea. Nu vreau să te ascult. Lasă-mă în pace! Era prea speriată ca să se roage sau să fugă. A rămas pironită locului. Încet-încet zumzetul din urechi a dispărut. A deschis din nou ochii şi şi-a privit mâinile. Erau

curate, albe. Iar oglinda era goală. A reuşit cumva să ajungă până la pat şi s-a aşezat, fără să ia în seamă lacrimile care îi alunecau pe obraji.

A durat un timp până să se liniştească. Când teroarea s-a risipit puterile o părăsiseră cu totul. S-a întins pe pat, cu faţa în sus şi şi-a şters lacrimile cu mâneca. Nu conta că nu-şi amintea să-l fi ucis pe Mişa. Vinovăţia atârna tot mai greu cu fiecare zi care trecea. Probabil că aveau să urmeze alte viziuni şi probabil coşmaruri. Conştiinţa nu o lăsa să uite sau să ignore ceea ce făcuse. Crima avea să o urmărească mereu. A gemut înfundat.

— Încetează, şi-a spus hotărâtă. Nu se putea tortura gândindu-se la Mikhail Angelovski, pentru că risca să-şi piardă minţile.

*

Prima zi de mai era frumoasă şi senină. Ultimele urme ale iernii dispăruseră, lăsând loc primăverii de un verde crud. Aşezată pe covor în salonul de la primul etaj, Emma îşi răsucea o buclă pe deget. Părea oripilată de explicaţiile pe care i le dăduse guvernanta, legate de ciclu.

— Este dezgustător, a murmurat ea. De ce trebuie să fie atât de complicată viaţa unei femei? Sângerări, crampe stomacale, să numeri zilele în fiecare lună... Bărbaţii de ce nu trec prin toate astea?

Tasia i-a zâmbit.

— Au şi ei problemele lor, presupun. Şi nu este deloc dezgustător, Emma. Aşa ne-a creat

Dumnezeu. Şi în schimb am fost binecuvântate cu posibilitatea de a da viaţă.

— Mare consolare, a spus Emma cu amărăciune. Abia aştept să fiu binecuvântată cu durerile facerii.

— Într-o zi vei avea copiii tăi şi nu vei mai gândi la fel.

Emma s-a încruntat, preocupată.

— Când îmi va veni ciclul voi fi suficient de mare ca să am copii?

— Da, dacă împărţi patul cu un bărbat.

— Atâta tot, să împart patul cu el?

— E ceva mai complicat. Vei afla totul mai târziu.

— Aş prefera să aflu acum, domnişoară Billings. Sunt pe punctul să-mi imaginez nişte lucruri îngrozitoare.

— Nu e nimic îngrozitor în ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Mi s-a spus că este chiar plăcut.

— Aşa trebuie să fie, a spus Emma. Altfel nu l-ar invita atâtea femei pe Papa în patul lor. A făcut brusc ochii mari. Oh, domnişoară Billings, crezi că îi va dărui vreuneia un copil?

Tasia s-a îmbujorat.

— Nu mi se pare probabil. Există metode de a evita o sarcină, dacă vrei.

— Ce trebuie să faci?

Tasia se gândea cum să evite răspunsul la întrebare când a fost salvată de apariţia unei cameriste. Era Molly, o fată bondoacă, brunetă, mereu cu zâmbetul pe buze.

— Domnişoară Emma, m-a trimis stăpânul să-ţi spun că tocmai au sosit lordul şi lady Pendleton. A spus să cobori de îndată.

— La naiba! a exclamat Emma, alergând la fereastră. Da, uite-i, tocmai coboară din trăsură. S-a întors spre Tasia, dându-şi ochii peste cap. În fiecare an insistă să mergem împreună la sărbătoarea de armindeni din sat. Lady Pendleton spune că este *într-atât de distractiv* să-i vezi pe „rustici" când sărbătoresc. Este o snoabă bătrână.

Tasia s-a apropiat şi ea de geam şi a privit-o pe femeia plinuţă, de vârstă mijlocie, înfăşurată în brocart.

— Pare într-adevăr cu nasul pe sus, a fost de acord Tasia.

— Trebuie să mergi cu noi în sat, domnişoară Billings! O să mor de plictiseală dacă nu vii.

— Nu s-ar cădea, Emma. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tasia era să ia parte la o sărbătoare zgomotoasă în sat. Nu era deloc potrivit pentru o guvernantă, care trebuia să fie mereu rezervată. În plus, gândul că se putea afla într-o mulţime îi dădea un sentiment de nelinişte. Îi erau încă proaspete în minte imaginile cu masele însetate de sânge de la judecata ei, feţele acuzatoare din sala de judecată şi din afara ei.

— Eu voi rămâne acasă, a spus cu fermitate.

Emma şi Molly au protestat la unison.

— Dar Papa le-a dat liber tuturor servitorilor ca să poată merge în sat.

— Poartă ghinion să nu sărbătoreşti ziua de întâi mai! a spus şi Molly. Trebuie să întâmpini

vara, alături de noi toţi! Aşa se face de o mie de ani!

Tasia a zâmbit.

— Sunt sigură că vara va sosi indiferent dacă îi urez eu bun-venit sau nu.

Servitoarea a clătinat din cap, nerăbdătoare.

— Trebuie să vii măcar diseară. Atunci e cel mai important.

— Ce se întâmplă diseară?

Molly părea oripilată de ignoranţa ei.

— Se dansează în jurul stâlpului, bineînţeles. Iar apoi doi bărbaţi se îmbracă într-un costum de cal şi merg din casă-n casă prin sat, cu oamenii în urma lor, mergând de mână. Iar dacă parada trece prin faţa casei tale, vei avea noroc tot anul.

— De ce un cal? a întrebat Tasia. De ce nu un câine sau o capră?

— Trebuie să fie neapărat un cal, i-a răspuns Molly, părând jignită*. Întotdeauna* a fost un cal!

Emma a început să chicotească.

— Stai să audă şi Papa! Domnişoara Billings vrea să înlocuim calul de întâi mai cu o capră! Râsul i-a răsunat pe holul pe care îl străbătea acum, ca să i se alăture tatălui ei şi familiei Pendleton.

— Emma, să nu-i spui asta! a strigat Tasia după ea, dar copila nu i-a răspuns. A oftat şi s-a întors spre Molly. Nu doresc să iau parte la niciun fel de sărbătoare a primăverii. Dacă îmi amintesc bine este doar un ritual păgân care îi venerează pe druizi şi pe zâne.

— Nu crezi în zâne, domnişoară Billings? a

întrebat Molly cu inocenţă. Ar trebui. A ieşit, lăsând-o pe Tasia să privească lung în urma ei.

*

Cei doi Stokehurst şi-au petrecut după-amiaza împreună cu familia Pendleton, privind perechile dansând. Majoritatea servitorilor au lipsit de la cina rece pregătită de doamna Plunkett. Erau cu toţii ocupaţi să se pregătească pentru petrecere. Tasia era sigură că totul era doar o scuză ca să bea mult şi să colinde prin sat. Nu voia să participe la aşa ceva. S-a închis în camera ei, s-a aşezat la geam şi a ascultat bătăile din tobă şi cântecele care răzbăteau din sat. Privea fix înainte, imaginându-şi că pădurea era plină de zâne şi că luminile date de torţe erau de fapt aripile acestora.

— Domnişoară Billings! Uşa camerei ei a fost dată de perete şi trei fete au intrat fără să aştepte să fie poftite. Tasia le privea uimită pe Molly, Hannah şi Betty, care erau îmbrăcate aproape la fel, cu bluze albe şi fuste colorate şi cu cununi de flori pe cap. Am venit să te luăm cu noi în sat, domnişoară Billings! a spus veselă Molly.

Tasia a clătinat din cap.

— Mulţumesc, dar nu am cu ce să mă îmbrac. Rămân aici. Petrecere frumoasă să aveţi!

— Ţi-am adus nişte haine. O mulţime de bluze albe şi fuste au aterizat grămadă pe patul ei.

Hannah, fata blondă, mititică de la bucătărie, i-a zâmbit timid.

— Unele sunt ale noastre, altele ale

domnişoarei Emma. Păstrează ce-ţi place – sunt vechi, oricum. Încearcă mai întâi fusta roşie, domnişoară Billings.

— Nu merg, a spus hotărâtă Tasia.

Fetele au încercat s-o convingă.

— *Trebuie*, domnişoară Billings! Este singura distracţie de care ai probabil parte tot anul…

— E întuneric deja. Nimeni n-o să ştie că eşti tu.

— Toată lumea merge! Nu poţi să rămâi singură acasă!

Spre surprinderea Tasiei, doamna Knaggs a apărut în prag cu un braţ plin de flori.

— Ce-am auzit? Că domnişoara Billings merge în sat?

Tasia a răsuflat uşurată. În sfârşit avea un aliat.

— Doamnă Knaggs, fetele insistă să le însoţesc, dar mi se pare o idee imprudentă.

— Da, a spus doamna Knaggs şi a zâmbit, neaşteptat. Iar dacă nu te duci cu ele voi fi tare nefericită. Poţi sta acasă, să te uiţi pe fereastră, atunci când eşti o femeie în vârstă, aşa ca mine. Dar acum trebuie să mergi la dans.

— Dar… dar… Tasia rămăsese fără cuvinte. Nu cred în ritualurile păgâne. Ca toţi ruşii, şi ea fusese crescută într-un amestec de religie şi superstiţii. Se cuvenea să respecţi natura şi forţele ei, dar lui Dumnezeu nu-i plăcea să venerezi idoli. Idolatrizarea unui copac sau a oricărui alt obiect de întâi mai nu era în niciun caz acceptabilă.

— Nu trebuie neapărat să crezi, i-a spus Molly

râzând. Fă-o ca să-ţi poarte noroc. Sau doar de distracţie. N-ai făcut niciodată ceva doar aşa, ca să te distrezi?

Tasia ar fi vrut să rămână în camera ei liniştită. A încercat să mai obiecteze de câteva ori dar scuzele ei nu au fost luate în seamă.

— Bine, a spus cu jumătate de gură. Dar n-o să-mi facă plăcere.

Fetele au chicotit şi au început să-i întindă câte o fustă, în timp ce Tasia se dezbrăca.

— Cea roşie mai întâi, a spus Hannah, în timp ce Molly insista pentru cea albastră.

— Nici nu are nevoie de corset, a spus şi Betsy, privind-o cu invidie.

Molly a ajutat-o să-şi tragă peste cap o bluză.

— Are sânii la fel de mici cu ai Emmei, a spus râzând fără răutate. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, domnişoară Billings. Câteva săptămâni dacă o să mănânci din prăjiturile doamnei Plunkett şi o să ajungi ca mine.

— Nu cred, a suspinat Tasia uitându-se la decolteul generos al lui Molly. S-a resemnat şi le-a lăsat pe fete să-i scoată acele din păr. Fetele au exclamat admirativ când părul mătăsos i-a căzut până la mijloc.

— Ce frumos! a oftat Hannah. Aş fi vrut să fie şi al meu la fel. S-a apropiat de oglindă şi s-a încruntat, trăgând de şuviţele părului ei blond, de parcă încerca să le lungească.

I-au împletit Tasiei flori şi panglici în părul pe care l-au strâns într-o coadă pe spate. S-au dat un pas înapoi şi au privit mulţumite rezultatul.

— Eşti tare frumuşică, i-a spus doamna Knaggs. Toţi băieţii din sat vor încerca să-ţi fure un sărut.

— Cum? a întrebat Tasia în timp ce fetele o scoteau cu forţa din cameră.

— Acesta este obiceiul, i-a spus Molly. Uneori băieţii vin pe furiş şi-ţi fură un sărut, ca să le poarte noroc. Nu-i niciun rău în asta.

— Şi dacă nu vreau să fiu sărutată?

— Poţi să fugi, bănuiesc... dar nu cred să fie nevoie. Dacă e urât, oricum se va termina repede, iar dacă e arătos n-o să mai vrei să fugi!

Era întuneric afară iar stelele nu se vedeau din cauza norilor. Satul era luminat de torţe şi de lămpile aprinse la geamurile caselor.

Sunetul tobelor era tot mai puternic pe măsură ce se apropiau, îngemănându-se într-un amestec de ritmuri.

Aşa cum se aşteptase, vinul juca un rol important în sărbătoare. Femei şi bărbaţi beau din sticle, între două dansuri. Îşi dădeau mâinile în jurul stâlpului de arminden şi cântau cântece păgâne despre copaci, pământ şi lună. Libertatea şi veselia lor îi aminteau Tasiei de *voilà* ţăranilor ruşi, o ocazie de a-şi face de cap, de a bea şi a sparge diferite obiecte.

— Haide! i-a strigat Molly, luând-o de o mână, în timp ce Betsy o prindea de cealaltă. S-au aruncat într-un cerc şi au devenit parte din el, cântând o baladă veche despre un stejar fermecat. Nu trebuie neapărat să cânţi, domnişoară Billings! Fă doar zgomot şi dă din picioare!

Era destul de uşor. Tasia ţinea pasul cu ceilalţi, repetând cuvintele pe care le auzea. Cercul s-a frânt şi toată lumea a făcut o pauză, să mai ia o gură de vin. Molly i-a întins o sticlă iar Tasia a sorbit neîndemânatică din lichidul roşu, dulce. Când dansul s-a reluat, un băiat frumos şi blond a luat-o de mână pe Tasia. I-a zâmbit şi au început amândoi să cânte.

Poate că era din cauza vinului, dar Tasia începea să se simtă bine. Toate femeile treceau în centrul cercului, îşi scoteau cununile de flori şi le aruncau cât mai sus. Parfumul florilor se amesteca ameţitor cu mirosul de vin şi de sudoare. Tasia a dat ocol stâlpului de armindeni până când lumea a început să se învârtă odată cu ea.

S-a smuls din cerc şi a încercat să-şi recapete ritmul respiraţiei. Şi-a făcut vânt cu poalele bluzei lungi, care îi ieşise din fustă. Deşi seara era răcoroasă, ea era transpirată şi îmbujorată. Cineva i-a întins o sticlă cu vin şi a băut, însetată.

— Mulţumesc, a spus şi şi-a şters un strop de vin de la colţul gurii. A ridicat privirea şi a văzut că era chiar băiatul blond. I-a luat sticla din mână şi a sărutat-o pe obraz, înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze.

— Pentru noroc, i-a spus zâmbind.

Tasia a clipit surprinsă şi şi-a dus mâna la obraz.

— A sosit calul! a strigat un bărbat iar mulţimea a început să aclame, entuziasmată.

— Calul! Calul!

Tasia a izbucnit în râs când i-a văzut pe doi

băieţi într-un costum de cal cam zdrenţăros. Pe post de cap aveau o mască pictată, la gât aveau o cunună de flori şi o fustă înfăşurată în jurul picioarelor de dinapoi. După câteva sărituri, aşa, pentru spectacol, animalul s-a îndreptat spre centrul satului, urmat de mulţime. Tasia era şi ea prinsă în şirul de oameni care se întindea ca un şarpe uriaş. Au trecut prin prima casă, care îi aştepta cu uşile deschise. La intrare fuseseră puse covoare care să absoarbă noroiul de pe zecile de încălţări. Tasia s-a lăsat antrenată mai departe. Oamenii se dădeau deoparte ca să-i lase pe dansatori să treacă.

La un moment dat, printre ceilalţi bărbaţi l-a zărit pe lordul Stokehurst. Zâmbea privind mulţimea. Ce căuta acolo? Tasia s-a încordat şi s-a pregătit să fugă înainte să fie văzută, dar era deja prea târziu… Chiar în clipa aceea el s-a întors şi a privit în direcţia ei. Zâmbetul i s-a şters de pe chip şi a înghiţit în sec. A făcut ochii mari, aşa cum îi făcuse şi ea. Avea hainele în dezordine, avea vesta descheiată şi cămaşa desfăcută la gât. Părul întunecat îi era luminat de flăcările torţelor. Era întruchiparea vie a unui *bogadir*, eroul unei legende ruseşti. Ochii lui albaştri, direcţi, i-au susţinut privirea.

Mulţimea a început din nou să se mişte, dar Tasia simţea că picioarele îi erau ca de plumb. Rămăsese pe loc, de parcă era în transă. Bărbatul din spatele ei a protestat:

— Haide, fetiţo, ia-o după ceilalţi sau dă-te deoparte.

— Scuze, a spus ea şi s-a dat un pas în lateral. Imediat locul ei a fost luat de altcineva.

Înainte să mai apuce să facă un alt pas, lordul Stokehurst i-a apărut în faţă. A prins-o de încheietură.

— Vino cu mine, i-a spus. Uimită, Tasia l-a urmat fără să se împotrivească.

Mulţimea ajungea acum, chiuind şi fluierând, la următoarea casă. Dar Tasia nu mai auzea nimic cu excepţia bătăilor nebuneşti ale inimii ei. Stokehurst mergea cu paşi mari iar ea se străduia să ţină pasul cu el. Era furios şi avea şi motiv. N-ar fi trebuit să se dea astfel în spectacol. Ar fi trebuit să se comporte cu demnitate, să rămână la conac. Acum Stokehurst avea să o sfâşie cu doar câteva cuvinte şi poate chiar să o concedieze.

A tras-o departe de casele puternic luminate şi s-a oprit la adăpostul unor copaci bătrâni. Abia acolo i-a dat drumul mâinii.

Tasia a ridicat privirea spre el. Abia dacă îi distingea chipul în întuneric.

— N-ar fi trebuit să dansez, a început cu timiditate.

— De ce nu? În seara asta fiecare e liber să facă ce doreşte.

Mâhnirea ei s-a transformat în surpriză.

— Nu eşti supărat?

El s-a oprit foarte aproape de ea, ignorându-i întrebarea.

— Arăţi ca o ţigancă aşa, cu părul desfăcut.

Remarca neaşteptat de personală i-a produs confuzie.

Ceva la el era diferit, reţinerea părea să fi dispărut. Vocea îi suna altfel, era mai blândă, iar mişcările îi erau mai libere. Alarmată, s-a dat un pas înapoi, împiedicându-se de rădăcina unui copac. El a prins-o de umăr să o susţină. Nu i-a dat drumul nici atunci când şi-a recăpătat echilibrul. Îi simţea căldura palmei prin bluză. Stokehurst a ridicat cealaltă mână iar vârful cârligului s-a înfipt în trunchiul copacului, aproape de urechea ei. Era prinsă în cursă. S-a lipit de copac. Era beat, şi-a spus. Nu-şi dădea seama ce făcea.

— Domnule… nu eşti în firea ta. Ai băut.

— Şi tu ai băut.

Era suficient de aproape ca să-i simtă răsuflarea, izul de vin dulce. Tasia şi-a dat capul pe spate, lipindu-l de trunchiul copacului. În apropiere s-a văzut lumina pasageră a unei torţe. I-a zărit o clipă chipul, apoi au fost iar înghiţiţi de întuneric. I-a ridicat bărbia cu două degete iar ea s-a tras cât a putut de mult, scoţând un sunet.

— Nu, a şoptit îngrozită.

— *Nu*? a repetat el. Părea amuzat. Atunci de ce ai venit cu mine?

— Am… crezut… Tasia încerca să respire normal. Am crezut că erai furios. Că voiai să ţipi la mine între patru ochi.

— Şi preferi asta unui sărut?

— Da.

El a râs auzindu-i răspunsul hotărât şi a cuprins-o de ceafă. Căldura atingerii lui a speriat-o, a făcut-o să tremure. O adiere răcoroasă a trecut peste ei, dar Stokehurst era masiv şi cald. În ciuda

spaimei, Tasia era tentată să se lipească de el, să caute refugiu în îmbrăţişarea lui.

— Te temi de mine, i-a şoptit el.

Ea a dat din cap, stânjenită.

— Din cauza lui? A făcut o mişcare şi cârligul a strălucit ca un peşte argintiu trecând prin apă.

— Nu. Nu ştia exact de ce anume se temea.

Un sentiment ciudat pusese stăpânire pe ea, toate simţurile îi erau în alertă. Gura lui fierbinte era aproape de tâmpla ei, trimiţându-i fiori prin trup. Şi-a proptit pumnii de pieptul lui, apăsând cu putere.

— Ce-a zice de un sărut pentru noroc? i-a sugerat el. Ceva îmi spune că ai nevoie de noroc, domnişoară Billings.

A râs cu nervozitate.

— Eu nu cred în noroc. Doar în rugăciuni.

— De ce nu în amândouă? Haide, nu te încorda aşa. N-am de gând să-ţi fac vreun rău.

Ea a tresărit surprinsă când s-a aplecat deasupra ei.

— Trebuie să plec, a spus disperată şi a făcut greşeala de a încerca să treacă pe lângă el. Luke s-a mişcat cu agilitate şi a lipit-o de trupul lui. I-a înfăşurat coada în jurul încheieturii, trăgându-i capul spre spate. Chipul lui era deasupra chipului ei. Tasia a închis ochii. A simţit un sărut uşor pe colţul gurii şi a oftat în semn de răspuns.

A strâns-o şi mai tare în braţe şi a sărutat-o iar pe buzele lipite, apoi încă o dată. Cumva, ea se aşteptase la brutalitate, la nerăbdare… orice altceva în afară de atingerile uşoare, arzătoare ale

gurii lui. Buzele lui au alunecat de pe obraz spre ureche, apoi spre gât. Cu vârful limbii i-a atins locul în care i se simţea pulsul. Tasia ar fi vrut să se lipească de el şi să se piardă în îmbrăţişarea lui. Dar nu renunţase niciodată la stăpânirea de sine, pentru nimeni. Gândul o înspăimânta.

— Nu, i-a spus înfundat. Te rog, nu!

El a ridicat capul şi a privit-o.

— Cât eşti de dulce! i-a şoptit şi i-a atins cu vârful degetelor bărbia.

— Domnule… a spus ea nesigură, inspirând adânc. Domnule… sper… este posibil… să pretindem că nu s-a întâmplat nimic?

— Dacă asta doreşti. Degetul mare i-a alunecat pe bărbie.

Ea a dat din cap, stângace.

— E din cauza vinului. Şi a dansului. Bănuiesc… că oricine ar fi fost luat de val.

— Bineînţeles. Dansurile astea populare sunt ceva de groază.

Tasia a roşit, conştientă că râdea de ea. Dar nu mai conta.

— Noapte bună, i-a spus depărtându-se de copac. Trebuie să mă întorc la conac. Genunchii îi tremurau.

— Nu poţi merge singură.

— Vreau să fiu singură, i-a răspuns cu încăpăţânare.

A urmat o scurtă tăcere, după care el a izbucnit în râs.

— Bine. Dar să nu dai vina pe mine dacă vei fi acostată. Deşi bănuiesc că nu se va întâmpla de

două ori într-o noapte.

Paşii ei erau uşori şi rapizi, iar silueta subţire a părut să se topească în noapte.

Luke s-a întors la copacul de care o sprijinise şi şi-a proptit braţul de trunchi. A început să scormonească în pământ cu vârful ghetei. Fusese blând cu ea când de fapt ar fi vrut să fie crud, să-şi frece buzele de ale ei, să-i lase urme pe pielea catifelată. Dorinţele pe care le crezuse moarte demult reînviaseră acum şi se răzbunau. Ar fi vrut să o ducă în patul lui şi să o ţină acolo o săptămână. Pentru totdeauna. Vinovăţia îl copleşea. Era furios pe ea pentru că îi dăduse viaţa peste cap, pentru că făcea ca amintirile despre Mary să se îndepărteze.

Ea urma să plece curând. Luna era aproape pe sfârşite. Charles Ashbourne trebuia să-i găsească o nouă slujbă. Tot ce-i rămânea de făcut era să o ignore iar timpul avea să rezolve restul. A dat să se întoarcă dar, frustrat, a lovit în trunchi cu cârligul, lăsând o urmă adâncă. S-a îndepărtat cu paşi mari, departe de dans şi de lumini.

*

Tasia stătea la fereastra camerei ei şi privea gânditoare afară. Îşi amintea căldura gurii lui, tandreţea şi puterea ţinute în frâu şi s-a înfiorat. Fusese singură atâta amar de vreme! Îmbrăţişarea lui dulce şi iluzia siguranţei o tulburaseră. Şi-a dus încet degetele la buze. Sigur Stokehurst fusese amuzat de ignoranţa ei. Ea nu mai fusese sărutată

până în seara aceea, excepţie făcând îmbrăţişarea stângace a lui Mikhail Angelovski, la logodna lor.

Mişa, aşa cum îi spuneau rudele şi prietenii, fusese un amestec sublim de frumuseţe şi automulţumire. Era destul de neglijent, se îmbrăca excesiv de elegant, îşi dădea cu prea multă apă de colonie, purta părul puţin cam prea lung iar pe gât avea adesea urme de mizerie, pentru că neglija să se spele, în mare parte din timp ochii îi erau goi din cauza opiului, pe care-l iubea nemăsurat.

Brusc, în minte i-au răsunat voci. S-a clătinat pe picioare. I se făcuse rău.

— Te iubesc, Mişa, de o mie de ori mai mult decât te-ar putea iubi ea. Ea n-o şi poată să-ţi dăruiască ce-ţi trebuie ţie.

— Eşti gelos, idiot bătrân, îi răspunsese Mişa. Habar n-ai ce-mi trebuie mie.

Vocile s-au stins şi Tasia s-a încruntat, uimită. Să fi fost o amintire sau doar imaginaţia ei? Şi-a luat capul în mâini, chinuită de gânduri.

*

Sezonul londonez se apropia de sfârşit iar lumea bună îşi încuia casele de la oraş şi se retrăgea la ţară. Lordul Stokehurst avea să dea prima petrecere a verii. Toate familiile din înalta societate care locuiau în împrejurimi urmau să participe la un weekend de socializare şi vânătoare. Tasia nu era prea încântată de ideea unei petreceri prelungite care reprezenta o ameninţare la intimitatea ei. Pe de altă parte, avea

şi un motiv de bucurie: familia Ashbourne era şi ea invitată, aşa că urma să-şi revadă verişoara. Alicia era singura ei legătură cu trecutul, deşi fragilă. Spera să prindă câteva minute în care să poată sta de vorbă.

Nu a surprins pe nimeni faptul că Iris, lady Harcourt a fost rugată să joace rolul amfitrioanei.

— A fost sigur ideea ei, s-a confesat doamna Knaggs unui grup de servitori, după masa de prânz. Lady Harcourt vrea ca stăpânul şi toţi ceilalţi să vadă cât de bine i se potriveşte acest rol. E clar ca lumina zilei că vrea să fie stăpână aici, peste toate.

Lady Harcourt a sosit cu două zile mai devreme, să se asigure că totul se făcea aşa cum dorea ea. Din clipa aceea, tot domeniul a intrat într-o stare de agitaţie. Au fost aduse imense aranjamente florale iar muzicienii se auzeau repetând în camerele libere. Lady Harcourt a făcut o mulţime de schimbări la Southgate Hall, de la rearanjarea mobilei la modificarea meniului doamnei Plunkett. Tasia îi admira diplomaţia. Deşi se băga peste tot, o făcea cu atâta graţie că niciun servitor nu comenta. Numai Emmei îi displăcea situaţia şi chiar îndrăznise să se certe cu tatăl ei. Vocile celor doi au răsunat în holul de la intrare când s-au întors de la plimbarea de dimineaţă.

— Papa, dar schimbă totul!

— I-am dat voie să facă totul după cum doreşte. Ajunge cu reproşurile, Emma.

— Dar nici nu m-ai ascultat…

— Am spus că ajunge. A observat-o pe Tasia,

care o aştepta pe Emma, şi a împins-o uşor spre ea pe rebela lui fiică. Fă ceva cu ea, i-a spus şi s-a îndepărtat grăbit. Era prima oară când îi adresa vreun cuvânt după multe zile.

Emma s-a întors spre Tasia. Ochii îi străluceau de furie.

— E un căpcăun!

— Înţeleg că v-aţi contrazis din pricina lui lady Harcourt, i-a spus calmă Tasia.

Emma s-a strâmbat.

— Nu vreau să se poarte ca şi cum ar fi locul ei aici. Urăsc când face pe stăpâna casei. Şi urăsc felul în care se încolăceşte în jurul lui Papa, felul în care îşi piţigăiază vocea când vorbeşte cu el. Pur şi simplu mi se face rău.

— Va dura doar un weekend. Va trebui să te străduieşti să te porţi ca o doamnă, Emma, să o tratezi cu politeţe şi respect.

— Nu e vorba doar de un weekend, a murmurat Emma. Vrea să se mărite cu el! Furia i s-a risipit brusc şi a privit-o cu disperare pe Tasia. Oh, domnişoară Billings, ce mă fac dacă se întâmplă asta? O să rămân cu ea pe cap, pentru totdeauna!

Tasia a fost luată prin surprindere de îmbrăţişarea unei fete de doisprezece ani. A strâns-o în braţe cu afecţiune şi i-a mângâiat părul roşu, rebel.

— Ştiu că nu-ţi este uşor, i-a spus. Dar tatăl tău a fost foarte singur de când a murit mama ta. Ştii bine asta. Iar *Biblia* spune: *Fie ca fiecare bărbat să aibă femeia lui*. Ai vrea ca el să nu se mai însoare,

să îmbătrânească singur?

— Bineînţeles că nu, a spus Emma cu voce pierită. Dar vreau să se însoare cu cineva care să-mi placă *mie*.

Tasia a izbucnit în râs.

— Draga mea, nu cred că vei fi de acord cu nicio femeie de care va fi el interesat.

— Ba da! Emma s-a tras deoparte şi s-a încruntat, indignată. Eu ştiu deja persoana potrivită. Este tânără, drăguţă şi inteligentă şi s-ar potrivi perfect cu el.

— Cine este?

— Tu.

Uimită, Tasia o privea fără să poată rosti vreun cuvânt. În final, a reuşit să spună:

— Emma, trebuie să uiţi asta de îndată.

— De ce?

— Pentru început, un bărbat cu poziţia tatălui tău nu se însoară cu o guvernantă.

— Dar Papa nu este snob. N-ar da doi bani pe asta. Domnişoară Billings, nu-l găseşti frumos pe Papa?

— Nu m-am uitat niciodată foarte atent. E timpul să începem lecţia.

— Te-ai îmbujorat, i-a spus Emma triumfătoare, fără să se lase impresionată de privirea ameninţătoare a Tasiei. *Chiar* ţi se pare că arată bine!

— Frumuseţea este superficială.

— Papa este frumos şi pe dinăuntru, a insistat Emma. N-am vorbit serios când am spus că este un căpcăun! Domnişoară Billings, poate că n-ar strica

să fii mai drăguţă cu el, şi să zâmbeşti din când în când. Sunt convinsă că l-ai putea face pe Papa să se îndrăgostească de tine, dacă te-ai strădui puţin!

— Dar nu vreau să se îndrăgostească nimeni de mine, i-a răspuns Tasia, râzând de expresia ultragiată a fetei.

— Dar nu-ţi place de tatăl meu, domnişoară Billings?

— Îl consider un bărbat onorabil.

— Da, dar îl placi?

— Emma, toate astea mi se par ridicole. Nu-l ştiu suficient de bine pe lordul Stokehurst ca să-l plac sau nu.

— Dacă te-ai mărita cu el n-ar mai trebui să lucrezi. Ai fi ducesă, într-o bună zi. N-ai fi fericită? Nu vrei să rămâi cu noi pentru totdeauna?

— Oh, Emma. Tasia i-a zâmbit afectuos. Eşti foarte drăguţă că te gândeşti la fericirea mea. Dar sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi şi mă tem că nu ţi le pot explica. O să rămân aici, cu tine, cât timp voi putea. Este tot ce-ţi pot promite.

Emma se pregătea să-i răspundă când a văzut pe cineva apropiindu-se. A închis imediat gura şi a privit-o cu suspiciune pe femeia cu păr castaniu-roşcat.

— Lady Harcourt, a murmurat ea.

Femeia s-a oprit în faţa lor. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase roşie care îi punea în valoare silueta voluptuoasă.

— Emma, a spus cu dezinvoltură, prezintă-mi-o pe însoţitoarea ta.

Emma s-a conformat, fără tragere de inimă.

— Guvernanta mea, domnişoara Billings.

Lady Harcourt a dat scurt din cap.

— Ce ciudat! După descrierile lordului Stokehurst am presupus că eşti de vârstă mijlocie. Şi de fapt eşti abia o copilă.

— Lady Harcourt, vă rog să ne spuneţi, mie şi Emmei, dacă putem fi de vreun folos cu pregătirile pentru weekend. I-a aruncat Emmei o privire plină de subînţeles: nu-i aşa, Emma?

— Oh, da, a răspuns Emma, toată numai zâmbet.

— Mulţumesc, a răspuns lady Harcourt. Puteţi fi de folos doar dacă vă vedeţi de treburile voastre şi nu-mi staţi în cale nici mie, nici invitaţilor.

— Bineînţeles, doamnă. De fapt, chiar am întârziat la lecţia de dimineaţă.

— Să nu stau în cale? a repetat iritată Emma. Dar e casa mea…!

Nu a apucat să termine, pentru că Tasia a smuls-o din loc şi a împins-o spre camera de studiu.

— Cred că vom începe cu un eseu despre politeţe, i-a spus Tasia printre dinţi.

— De ce să fiu politicoasă cu ea dacă ea nu este politicoasă cu mine? Emma a privit-o pe Tasia cu o satisfacţie nemiloasă: nu pare să te placă prea tare, domnişoară Billings.

— Mie mi s-a părut că lady Harcourt a fost foarte politicoasă.

Emma a privit-o cu mai mare atenţie.

— Cred că ai şi tu sânge albastru, ca şi ea. Poate chiar mai ceva decât ea. Doamna Knaggs

spune că ai pielea şi osatura cuiva nobil. Mie poţi să-mi spui cine eşti cu adevărat. Ştiu să ţin un secret. Cred că eşti cineva extraordinar… o prinţesă deghizată… sau o spioană… sau poate…

Tasia a oprit-o râzând şi a prins-o de umeri, scuturând-o uşor.

— Sunt guvernanta ta, atâta tot. Şi nu-mi doresc să fiu altceva.

Emma i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Este o prostie, i-a spus hotărâtă. Eşti mai mult decât o guvernantă. Oricine poate să vadă asta.

*

Musafirii au sosit pe parcursul întregii zile, la ore diferite. Servitorii alergau pe scări, în sus şi-n jos, încercând să le asigure tot confortul. Doamnele au rămas un timp în camerele lor, pentru ca să-şi facă apariţia mai apoi, în fuste drapate şi bluze din dantelă sau cu broderii delicate. Fluturând evantaie elaborat pictate, ele s-au adunat în saloane ca să bârfească şi să bea răcoritoare.

Tasia le observa, amintindu-şi că şi ea făcuse acelaşi lucru în Rusia. Luase parte la baluri şi la petreceri, alături de familia ei. Cât de protejată se simţise! Nu se gândise deloc la lumea de dincolo de St. Petersburg. Şi câte ore din viaţă pierduse! Chiar şi orele petrecute în biserică, rugându-se, i se păreau acum o pierdere de vreme. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut ceva concret, pentru cei săraci, în loc să se roage pentru ei. Aici în Anglia se

simţea utilă pentru prima oară în viaţă, iar sentimentul îi făcea plăcere. Chiar dacă ar fi fost posibil, nu s-ar mai fi întors la viaţa ei de dinainte.

La lăsatul serii a fost servită cina, cu mai mult de treizeci de feluri de mâncare. În sală fuseseră înşirate mese lungi, acoperite cu feţe din damasc alb. În aer pluteau arome de carne de vânat, somon, friptură de gâscă şi prăjituri. Trecând prin dreptul uşii, Tasia a auzit rundele nesfârşite de toasturi, însoţite de hohote de râs. Şi-a imaginat cât de atrăgătoare trebuia să fie lady Harcourt, cu părul strălucind în lumina candelabrelor. Iar lordul Stokehurst o privea probabil cu un amestec de mândrie şi plăcere strict masculine, bucurându-se de succesul serii. Tasia a încercat să nu se încrunte şi a urcat la etaj, să ia masa împreună cu Emma. Urmau să fie doar ele două în seara aceea. Copiii nu luau niciodată parte la cinele formale, şi nici guvernantele.

Când cina a luat sfârşit, musafirii s-au despărţit pentru scurt timp: doamnele au mers în salon, să bea ceaiul, iar domnii au rămas la masă, să savureze un coniac sau un vin de Porto. După care s-au întâlnit în salonul mare. Emma a rugat-o pe Tasia să o lase să coboare, să tragă cu ochiul.

— Lady Harcourt a invitat o ghicitoare care să le prezică viitorul. Se numeşte Madame Miracol şi este clarvăzătoare, adică e mai ceva decât o ghicitoare obişnuită. Oh, domnişoară Billings, trebuie să mergem jos, să vedem! Dacă zice ceva de Papa? Nu pot să stau cuminte într-un colţ? Promit să mă port frumos. O să fiu o adevărată

lady.

Tasia a zâmbit.

— Presupun că am putea privi o vreme, dacă rămânem neobservate. Dar nu te aştepta la prea multe din partea unei persoane pe care o cheamă Madame Miracol, Emma. Mie mi se pare un nume demn de o actriţă rămasă fără slujbă.

— Nu-mi pasă. Vreau să aud ce are de spus despre fiecare.

— Foarte bine, a spus Tasia privind cu ochi critic rochia mototolită a Emmei. Dar înainte de a coborî vreau să te schimbi în rochia albastră şi să-ţi aranjezi puţin părul.

— Nu vrea deloc să stea în seara asta, a spus Emma, trăgând de buclele rebele. De fiecare dată când vreau să-l domolesc stă şi mai zbârlit ca mai înainte.

Tasia a râs.

— O să-l prindem cu o panglică, atunci.

În timp ce o ajută să se schimbe, Tasia îşi făcea griji pentru faptul că o ducea jos pe fată. La urma-urmei, lady Harcourt le spusese să stea departe de oaspeţi. Chiar dacă nu primiseră instrucţiuni explicite din partea lordului Stokehurst, probabil că avea să fie de acord cu lady Harcourt. Dar Emma fusese un înger întreaga zi, învăţase cu sârg ore întregi şi luase cina în camera de studiu, fără să crâcnească. Merita o recompensă pentru bună purtare şi nu avea să se întâmple nimic rău, cu siguranţă.

Se strânseseră numeroşi oaspeţi în salonul mare. Bărbaţi şi femei stăteau pe canapelele

elegante, franţuzeşti şi pe scaunele cu spătare curbate. Lămpile aruncau o lumină difuză pe tapetul din mătase şi pe alabastrul delicat. O adiere plăcută pătrundea prin ferestrele deschise.

Zărindu-şi fiica, lordul Stokehurst s-a retras din conversaţie şi s-a îndreptat spre ea. Arăta foarte bine în costumul cambrat, închis la culoare, cu vestă din mătase de culoarea cărbunelui. S-a aplecat şi şi-a sărutat fugar fata.

— Nu te-am văzut întreaga zi, i-a spus. Chiar mă întrebam unde te ascunzi.

— Lady Harcourt ne-a spus să nu… a început Emma, dar s-a oprit când Tasia i-a înfipt un deget între omoplaţi. Am fost ocupate cu lecţiile, Papa.

— Ce-ai învăţat azi?

— Dimineaţă am învăţat reguli de bună purtare iar după-amiază istoria Germaniei. Am fost atât de cuminte toată ziua încât domnişoara Billings mi-a spus că pot s-o privesc pe Madame Miracol dintr-un colţ.

— Madame Miracol este o şarlatană, a râs Stokehurst. Poţi sta lângă mine, în primul rând, dar numai dacă îmi promiţi că nu vei crede un cuvânt din ce va spune.

— Mulţumesc, Papa! Emma se luminase la faţă. S-a uitat peste umăr la Tasia. Vino şi tu, domnişoară Billings!

Tasia a clătinat din cap.

— Eu rămân aici, în spate.

A rămas privind la spatele lat al lui Stokehurst care se îndepărta, însoţit de fiica lui. Avea un sentiment de nelinişte. Oare de ce nu o privise

măcar? O ignorase în mod deliberat. Sub aparenţa de calm şi stăpânire de sine se ascundea ceva ameninţător, bine mascat.

Gândurile i-au fost abătute de lady Harcourt, care conducea o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră spre centrul încăperii.

— Atenţie, vă rog. Aş vrea să v-o prezint pe invitata noastră specială. Madame Miracol este recunoscută pentru puterile ei extraordinare de clarvăzătoare. Se zvoneşte că ar fi consultată frecvent de un anumit membru al familiei regale. Din fericire pentru noi, a acceptat invitaţia mea de a ni se alătura în seara aceasta şi de a ne împărtăşi darul ei special.

Un ropot de aplauze s-a ridicat în aer. Tasia s-a retras şi mai în spate, lipsită de orice expresie.

Madame Miracol era o femeie brunetă de vreo patruzeci de ani, cu ochii conturaţi puternic cu creion negru şi buze rujate violent. Un şal din culori puternice, roşu şi auriu, îi era înnodat pe umeri. Avea inele pe fiecare deget şi brăţări grele la încheieturi. A trecut mâna pe deasupra mesei rotunde acoperite cu eşarfe negre, într-un gest teatral. Pe masă, în afara lumânărilor aprinse, se mai aflau şi alte obiecte: un bol cu pietre colorate, un pachet de cărţi şi câteva figurine ornamentale.

— Prietenii mei, a început Madame Miracol pe un ton dramatic, a venit timpul să lăsăm deoparte îndoielile şi limitele pământeşti şi să le urăm bun-venit spiritelor. În seara aceasta ele ne vor oglindi sufletele. Pregătiţi-vă să descoperiţi secrete ale trecutului şi viitorului.

În timp ce femeie vorbea, Tasia a auzit o şoaptă, foarte aproape.

— Tasia.

S-a înfiorat şi s-a întors repede. Alicia era în spatele ei, zâmbind. A făcut un gest iar Tasia a ascultat-o şi au ieşit împreună în holul acum gol. Tasia a îmbrăţişat-o, uşurată şi fericită.

— Verişoară, i-a spus, cât mă bucur să te văd!

Alicia s-a dat un pas înapoi şi a privit-o mulţumită.

— Tasia, arăţi minunat! Săptămânile petrecute aici ţi-au priit.

Tasia s-a uitat în jos la ea însăşi, cu ochi critic.

— Nu am observat nicio schimbare.

— Cutele de pe faţă ţi-au dispărut şi te-ai mai împlinit puţin.

— Am mâncat destul de mult. Mâncarea este foarte bună aici. Cu excepţia blancmange-ului, pe care îl servesc tot timpul.

Alicia a râs alături de ea.

— Se pare că englezii sunt înnebuniţi după el. Spune-mi, Tasia, eşti fericită aici? Eşti bine?

Tasia a ridicat din umeri, stânjenită, tentată să-i povestească viziunea ei cu Mikhail în oglindă, despre coşmarurile ei. Dar toate astea nu erau altceva decât rezultate ale unei conştiinţe încărcate. Nu rezolva nimic spunându-i Aliciei, doar o făcea să se îngrijoreze.

— Cât de bine se poate, i-a răspuns într-un sfârşit.

Alicia a privit-o cu blândeţe:

— Charles şi cu mine suntem familia ta, Tasia.

Vom face tot ce ne stă în puteri să te ajutăm. Sper că lordul Stokehurst s-a purtat plăcut cu tine?

— Nu a fost neplăcut, a spus prevăzătoare Tasia.

— Bine. Alicia i-a luat mâinile într-ale ei, privind în jurul lor. Ar trebui să ne întoarcem. Poate că vom reuşi să stăm de vorbă şi mai târziu.

Tasia a aşteptat câteva minute înainte să reintre în salon. Surprinsă, a văzut-o pe Emma aşezată la masa clarvăzătoarei, în ciuda avertismentelor tatălui ei, fata părea vrăjită de Madame Miracol.

— Vezi ceva? a întrebat, nerăbdătoare.

Câteva pietre colorate erau împrăştiate pe masă. Madame Miracol le studia cu atenţie.

— Ah, a spus dând din cap, ca şi cum aranjarea pietrelor avea un înţeles ascuns. Totul este clar acum. Eşti un spirit rebel, cu emoţii puternice – poate prea puternice, dar în final totul va cunoaşte un echilibru. În timp, mulţi bărbaţi vor dori să-ţi dăruiască dragostea lor, atraşi de puterea ta. A făcut o pauză şi i-a luat mâinile într-ale ei. A închis ochii, ca şi cum se concentra şi mai tare.

— Şi viitorul ce-mi rezervă? a întrebat Emma.

— Văd un soţ. Un bărbat venit din altă ţară. Va aduce cu el conflicte… dar cu răbdare şi înţelegere veţi reuşi să vă uniţi forţele opuse într-un cerc al unităţii. A deschis ochii. Vei fi binecuvântată cu mulţi copii. Vei avea un viitor fericit, nu încape îndoială.

— Ce fel de străin va fi? a întrebat Emma. Francez? German?

— Spiritele nu mi-au spus.

Emma s-a încruntat.

— Şi nu poţi să le întrebi?

Madame Miracol i-a eliberat mâinile şi a ridicat din umeri, prozaică.

— Asta a fost tot.

— Drace! a murmurat Emma. Acum nu-mi rămâne decât să mă întreb dacă el este, ori de câte ori voi cunoaşte un străin.

Stokehurst a zâmbit ironic şi i-a făcut semn fetei sale să se întoarcă lângă el.

— E timpul să laşi locul altcuiva, draga mea.

— Domnişoara Billings, a spus imediat Emma. Vreau să ştiu ce spun spiritele despre domnişoara Billings!

Tasia a pălit când Emma a arătat cu degetul spre ea. S-au auzit scaune scârţâind, pentru că toată lumea se întorsese spre ea. Devenise brusc obiectul de interes al tuturor ochilor străini. Mai bine de două sute de oameni se uitau fix la ea. A simţit o sudoare rece pe spate. Pentru o clipă s-a aflat din nou în Rusia, la proces, cu toţi oamenii aceia privind-o cu o curiozitate plină de răutate. Panica pusese stăpânire pe ea. A clătinat din cap, fără să fie în stare să scoată vreun sunet.

Şi ca să se afunde şi mai tare în acel coşmar, a auzit vocea lordului Stokehurst:

— De ce nu? Vino încoace, domnişoară Billings!

Capitolul 4

Tasia se lipise de perete. Din mulţime

răzbăteau murmure.

— E doar o guvernantă, s-a auzit o voce.

— De ce ne-ar interesa? s-a auzit o alta.

Stokehurst o aţintise cu o privire rece.

— Nu vrei să ştii ce-ţi rezervă viitorul?

— Viitorul meu nu priveşte pe nimeni, domnule, i-a răspuns calmă, deşi era foarte îngrijorată. Stokehurst părea dornic să o pedepsească pentru ceva. Dar de ce? Ce făcuse oare ca să-l provoace?

Emma se uita când la ea, când la tatăl ei, de parcă simţea că ceva era în neregulă.

— E distractiv, domnişoară Billings, i-a spus cu voce nesigură. De ce nu vrei să încerci?

Alicia Ashbourne s-a ridicat brusc de pe scaun. Din cauza îngrijorării, vocea îi făcea feste.

— Vreau *eu* să mi se prezică viitorul. Haideţi să nu mai pierdem vremea cu cineva care nu doreşte asta.

— Toate la vremea lor, lady Ashbourne, i-a spus Stokehurst. Deocamdată să vedem ce au de spus spiritele despre misterioasa noastră guvernantă.

Alicia ar fi continuat să protesteze, dar Charles a tras-o de mânecă, obligând-o să se aşeze.

Iris Harcourt s-a încruntat:

— Luke, nu are rost să chinuim copila. Dacă nu vrea, las-o în pace.

Stokehurst nu a părut să o fi auzit. Privirea lui continua să rămână aţintită pe Tasia.

— Vino, domnişoară Billings. Nu ne lăsa pe toţi să aşteptăm.

— Aş prefera să nu…

— Insist.

Avea de gând să o forţeze, fără să ţină seama de faptul că făcea o scenă. Nu mai avea scăpare. Tasia a înaintat ca şi cum se apropia de ghilotină.

— Nu te teme, copilă, i-a spus Madame Miracol, făcând un semn spre masă. Aşază-te, ia pietrele şi încălzeşte-le în palme.

Îndreptându-şi umerii, Tasia s-a aşezat la masă. Era încolţită. Nu avea altceva de făcut decât să se supună. A luat pietrele şi le-a ţinut strâns. Toată lumea se uita la ea. Le simţea privirile ca pe nişte pumnale înfipte în spate.

— Iar acum, a învăţat-o Madame Miracol, lasă-le să-ţi cadă printre degete.

Tasia a deschis palmele şi a lăsat pietrele să cadă pe masă. Cu un zgomot, pietrele au căzut pe masă, lovindu-se unele de altele şi împrăştiindu-se.

Femeia a clătinat din cap. Părea tulburată. A strâns pietrele şi le-a pus înapoi în bol.

— Ar fi mai bine să încerci din nou.

— De ce? a întrebat încet Tasia, deşi ştia prea bine.

Madame Miracol a clătinat iar din cap şi i-a făcut semn să ia pietrele.

Tasia le-a lăsat să cadă pe masă. De data aceasta una a căzut pe covor.

— Ah, a spus încet clarvăzătoarea. Modelul se repetă. A luat forma a doi fraţi, moartea şi somnul. S-a aplecat să ridice piatra căzută. A ţinut-o în mână, a răsucit-o între degete şi a studiat-o îndeaproape. Era de culoare roşie, ca sângele, cu

pete negre. A lăsat piatra pe masă şi i-a luat mâna Tasiei în mâna ei. Ai călătorit departe de locul în care te-ai născut. Ai fost smulsă din casa ta, din istoria ta. A făcut o pauză, încruntată. Cu puţin timp în urmă ai fost atinsă de aripile morţii.

Tasia nu scotea niciun sunet. Flăcările lumânărilor păreau să fi devenit şi ele roşii.

— Văd un ţinut îndepărtat… un oraş construit pe oase. Este străjuit de păduri seculare. Printre copaci se ascund haite de lupi. Văd grămezi de aur şi ambră… palate, domenii, servitori… toate astea sunt ale tale. Te văd şi pe tine, îmbrăcată într-o rochie de mătase, cu un colier scump la gât.

Lady Harcourt a întrerupt-o pe un ton plictisit:

— Domnişoara Billings este doar o guvernantă, Madame. Spune-ne te rog, cum a reuşit să dobândească asemenea averi? A făcut o partidă bună, presupun?

— Acesta nu este viitorul, a spus Madame Miracol. Eu vorbesc despre trecut.

În încăpere se lăsase liniştea. Inima Tasiei bătea cu putere. A încercat să-şi desprindă mâinile din încleştare.

— Vreau să ne oprim, a spus.

Clarvăzătoarea a sporit strânsoarea iar între palmele lor a început să crească o căldură neobişnuită.

— Te văd într-o încăpere cu ornamente aurite, tablouri de preţ şi cărţi. Cauţi pe cineva. O umbră ţi se lasă pe faţă. Văd un tânăr cu ochii galbeni. Şi sânge… Sângele lui se întinde pe covor. Îi spui pe nume… ceva ca… Michael… Michael. Femeia a

ţipat, s-a tras înapoi, eliberându-i mâinile. Tasia a rămas aşezată la masă, tremurând.

Madame Miracol a ridicat palmele roşii, care arătau de parcă ar fi luat un ceainic de pe foc.

— M-a ars! a strigat, uitându-se cu furie la Tasia. Eşti o vrăjitoare!

Tasia s-a ridicat de pe scaun, deşi picioarele refuzau să o susţină.

— Eşti o impostoare, i-a spus cu voce tremurândă. Gata cu minciunile acestea ridicole. A străbătut orbeşte încăperea, cu capul sus, deşi stomacul i se strânsese de spaimă. Căuta cu disperare un loc în care să se ascundă. *Oh*, *Dumnezeule*, *ce am făcut*? Vocile trecutului îi răsunau în minte.

— Ar trebui să fii arsă pe rug...

— Biata mea copilă!

— N-am vrut s-o fac.

— Să arzi!

— Dumnezeu să mă ajute...

— Vrăjitoare!

— Nu! a gemut ea şi a luat-o la fugă, împiedicându-se, încercând să se îndepărteze de demonii care o urmăreau.

În încăpere domnea rumoarea. Femeile îşi făceau vânt cu evantaiele, ascunzându-şi bârfele. Oaspeţii o luaseră cu asalt pe Madame Miracol şi-i puneau zeci de întrebări. Cu chipul împietrit, Luke a străbătut încăperea în căutarea guvernantei. Când a ajuns în hol a simţit cum cineva îl prindea violent de mânecă. S-a întors şi a dat cu ochii de Alicia. Era furioasă, cu obrajii roşii şi buzele

strânse.

— Nu acum, i-a spus aspru Luke.

— Ce este cu tine? l-a întrebat Alicia. L-a tras sub scară, pentru că acolo erau mai mici şansele de a fi auziţi de altcineva. Cum ai putut să-i faci asta verişoarei mele? Să o expui aşa, când ştii că trebuie să treacă neobservată…

— Nu ştiu nimic despre ea. Doar că m-am săturat de felul în care pluteşte prin casă, cu aerul ei de martiră şi privirile pline de tragism, de secrete adânci, întunecate. Numai Dumnezeu ştie ce efect au toate astea asupra fiicei mele. Mi-a ajuns!

Alicia şi-a îndreptat spatele:

— Aşa că te-ai decis să o chinui în faţa tuturor! Nu te-am crezut niciodată atât de crud. Ei bine, mă duc după Tasia şi o s-o iau imediat cu mine. N-aş lăsa niciun câine vagabond pe mâna ta, cu atât mai puţin pe verişoara mea.

Luke o privea atent:

— Tasia? Aşa o cheamă?

Alicia şi-a dus mâna la gură, îngrozită.

— Uită, i-a spus printre degete. Uită totul. Lasă-mă să o iau cu mine la Londra. Îţi promit că nu o vei mai vedea niciodată.

El s-a încruntat:

— Nu pleacă nicăieri.

— Te-ai amestecat suficient, mulţumesc! Trebuia doar să o adăposteşti pentru scurt timp. Acum ai pus-o în pericol. Ai expus-o în faţa tuturor acelor oameni – probabil că i-ai semnat condamnarea la moarte, şi asta doar din pricina

orgoliului tău rănit. Am asigurat-o pe Tasia că eşti de încredere iar tu ai dovedit că m-am înşelat. Cum te simţi când ştii că ai distrus viaţa cuiva dintr-o toană?

— Tu m-ai băgat în asta, i-a spus Luke printre dinţi. Ce vrei să spui cu „condamnarea la moarte”? Ce naiba a făcut?

Alicia s-a încruntat şi şi-a ferit privirea. Chiar în clipa în care Luke se convinsese că nu avea să-i răspundă, a spus cu voce pierită:

— Nu ştiu ce a făcut. Cred că nici ea nu ştie.

Frustrat, Luke a spus o înjurătură printre dinţi.

— Mă duc după ea. Tu întoarce-te la ceilalţi.

— Şi cine îmi va apăra verişoara? a întrebat Alicia.

— Eu.

— Te-ai descurcat de minune până acum, ce să spun!

*

Emma a răzbătut cu greu prin mulţime, dar a reuşit să ajungă la Madame Miracol şi la lady Harcourt. Le-a privit de amândouă cu ochii ei mari, albaştri.

— Emma, a spus lady Harcourt, nu avem nevoie tocmai acum de istericalele unei copile.

Emma a ignorat-o şi s-a întors spre Madame Miracol.

— De ce ţi-ai bătut joc de domnişoara Billings? Nu ţi-a făcut nimic.

Femeia a pufnit indignată.

— Eu nu mi-aş irosi niciodată darul! Am spus exact ce mi-au arătat spiritele.

Emma s-a încruntat şi şi-a încrucişat la piept braţele slăbănoage.

— Cred că ar fi mai bine să pleci chiar acum. Am sunat după valet. Seymour te va conduce afară. Dacă nu ai venit cu trăsura ta, ţi-o va pune la dispoziţie pe a noastră.

— Emma dragă, a intervenit tăios lady Harcourt, doar pentru că guvernanta ta s-a simţit ofensată nu înseamnă că ceilalţi oaspeţi nu au dreptul la distracţie. Acestea sunt lucruri pentru adulţi, nu pentru copii. Ce-ar fi să te duci în camera ta şi să te joci cu păpuşile?

Emma i-a aruncat o privire mucalită.

— Foarte bine. Chiar n-aş vrea să fiu de faţă când Madame va da ochii cu tatăl meu, când se va întoarce. Ştii bine ce fire are. Cine ştie ce se va întâmpla?

Madame Miracol a pălit şi a început să-şi strângă lucrurile.

— Emma, încetează să inventezi pe seama tatălui tău, i-a şoptit Iris. Du-te în camera ta. Nu-ţi tolerez asemenea purtări. Eu sunt gazda şi vreau ca Madame să rămână.

Expresia copilărească a Emmei a dispărut, fiind înlocuită de o hotărâre de catâr:

— A supărat-o pe domnişoara Billings. Vreau să plece. Şi este casa *mea*, nu a ta.

— Copil prost-crescut ce eşti! Iris s-a uitat în jur. Unde este tatăl tău?

Emma a ridicat din umeri, cu un aer nevinovat:

— Nu am idee.

*

Luke a urcat la etajul al treilea şi a văzut că uşa camerei ei era dată de perete. Tăcerea era apăsătoare. Un scaun era răsturnat, iar icoana era şi ea pe jos, lângă el. Iar guvernanta… Tasia… era la fereastră. A ştiut imediat că era el.

— Domnule… a spus fără să se întoarcă.

Brusc, Luke şi-a dat seama că nu era nici furioasă, nici stânjenită, nici măcar speriată. Era distrusă. O rănise mai mult decât şi-ar fi putut imagina. A fost cuprins de remuşcări. Şi-a dres glasul, încercând să găsească cuvintele cu care să se poată scuza.

— Am venit să văd cum… S-a oprit deodată. Să-i spună acum cât era de îngrijorat ar fi putut suna ca o batjocură, doar el fusese cel care îi cauzase această durere.

Ea a rămas cu spatele întors spre el şi a făcut eforturi ca vocea să-i sune cât mai normal.

— Sunt bine, domnule, am doar nevoie de câteva minute de singurătate. Femeia aceea era foarte ciudată, nu crezi? Iartă-mă că am făcut o scenă. Te rog să pleci… să mă laşi să-mi revin. Simt nevoia să fiu singură… Suna ca o jucărie stricată. Cuvintele ei parcă zgâriau tăcerea iar umerii îi tremurau. Pleacă, te rog…

Luke s-a apropiat de ea şi a luat-o în braţe.

— Îmi pare rău, i-a şoptit cu buzele lipite de părul ei. Îmi pare al naibii de rău.

Tasia s-a zbătut în îmbrăţişare, punându-şi braţele între ei. Chipul i s-a apropiat de umărul lui şi a simţit urme de iz de tutun şi de coniac. Era un miros masculin, reconfortant. A încetat să se mai zbată. El era puternic şi fierbinte, iar bătăile inimii lui îi răsunau în ureche. Nimeni nu o mai ţinuse aşa, doar tatăl ei, pe când era mică şi se temea de întuneric. A încercat din răsputeri să-şi oprească lacrimile.

— Nimeni nu-ţi va face niciun rău. A mângâiat-o uşor pe păr. O să am grijă să fii în siguranţă. Ai cuvântul meu.

Nimeni nu îi mai oferise asta. Cuvintele lui au avut un efect ciudat asupra Tasiei. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a clipit des să şi le reţină. El îi spunea acele cuvinte doar pentru că încerca să fie drăguţ cu ea. Nu-şi dădea seama câtă nevoie avea ea de asta. Nu ştia cât de disperat de singură era ea.

— Nu-mi poţi promite asta, a spus tremurând. Nu înţelegi.

— Fă-mă să înţeleg. Şi-a cufundat degetele în cocul ei strâns şi a obligat-o să se uite în ochii lui. Spune-mi de ce te temi.

Cum putea să facă asta? Cum să recunoască faptul că se temea că va fi prinsă şi pedepsită pentru crimă? Şi mai ales cum să-i spună că se temea de ea însăşi? Dacă afla ce făcuse, cine era cu adevărat, avea să o urască. Lacrimile i-au alunecat pe obraji şi a început să plângă în hohote. Stokehurst a tras-o şi mai aproape, lipindu-i capul de pieptul lui.

Suspinând, Tasia şi-a pus mâinile pe după gâtul lui. El o ţinea strâns şi-i şoptea cuvinte liniştitoare în păr. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe piele. A legănat-o uşor câteva minute, până când cămaşa i s-a udat de lacrimile ei.

— Şşt, i-a şoptit. Îţi faci rău. Linişteşte-te. Cu palma deschisă o mângâia pe spate, pe umeri. Inspiră adânc, a spus cu buzele lipite de tâmpla ei. Aşa. Încă o dată.

— Mi-au spus că sunt vrăjitoare, a suspinat ea. Şi mai înainte.

Mângâierea lui a încetat, dar după câteva secunde a reînceput. Rămăsese tăcut, dându-i timpul de care avea nevoie.

Cuvintele au năvălit ca un torent:

— Uneori vedeam lucruri… despre cunoscuţii mei. Puteam să prevăd un accident… îmi dădeam seama când cineva minţea. Aveam vise, viziuni. Nu foarte des… dar aveam întotdeauna dreptate. Mi s-a dus vestea până la Moscova. Oamenii spuneau că sunt vrăjitoare. Altfel nu ştiau să explice toate astea. Se temeau de mine. Curând, teama lor s-a transformat în ură. Eram un pericol pentru toţi. S-a cutremurat şi şi-a muşcat buza, temându-se că îi va destăinui prea multe.

El a strâns-o şi mai tare în braţe şi i-a şoptit liniştitor.

Treptat, suspinele au încetat.

— Ţi-am udat cămaşa, i-a spus încet.

El a dus mâna în buzunar şi i-a întins o batistă.

— Poftim.

A luat-o şi şi-a suflat nasul ca un copil,

făcându-l să zâmbească.

— Eşti mai bine? a întrebat-o cu blândeţe.

Tasia a dat din cap şi şi-a şters ochii. Acum, că lacrimile dispăruseră, se întâmplase la fel şi cu durerea din pieptul ei, pe care o simţea de luni întregi. Stokehurst i-a dat o şuviţă pe după ureche, atingându-i uşor lobul.

— Ai fost supărat pe mine în seara asta, i-a spus Tasia. De ce?

Luke a fost tentat să-i dea unul din cele zece răspunsuri fără noimă care îi veniseră în minte, dar îi datora adevărul. I-a atins cu vârful degetelor urmele lacrimilor de pe obraji.

— Pentru că o să dispari într-o zi, fără să-mi fi spus cine eşti şi ce fel de necazuri ai. Pentru mine eşti un mister care creşte cu fiecare zi care trece. Eram furios pentru că nu puteam avea ceva – pe cineva – pe care o doream atât. Aşa că am încercat să te rănesc.

Tasia ştia că ar fi trebuit să se desprindă din îmbrăţişare. Instinctul îi spunea că el nu va încerca să o oprească. Dar era vrăjită de atingerea degetelor lui.

I-a prins bărbia între degete.

— Spune-mi adevărata ta vârstă, i-a spus. Dar vreau adevărul.

Ea a clipit, surprinsă.

— Ţi-am spus deja…

— În ce an te-ai născut? a insistat el.

— O mie opt sute cincizeci şi doi.

El a tăcut câteva clipe.

— Optsprezece. Optsprezece…

Tasia a simţit nevoia să se apere.

— Numărul anilor nu are importanţă când te gândeşti la…

— Scuteşte-mă de discursul acela cum că vârsta nu contează. Contează al naibii de mult pentru ce am eu în minte. A clătinat din cap, de parcă evenimentele acelei zile erau prea mult pentru el.

Agasată de tăcerea lui, Tasia s-a răsucit în braţele lui. Părea să fi uitat că erau îmbrăţişaţi.

— Bănuiesc că acum mă vei concedia?

El s-a strâmbat.

— Chiar trebuie să mă întrebi asta ori de câte ori stăm de vorbă?

— Credeam că după cele întâmplate în seara asta…

— Nu, nu te concediez. Deşi dacă mă mai întrebi o dată te voi alunga personal de pe domeniul meu. Şi-a completat declaraţia războinică cu un sărut apăsat pe frunte. Buzele lui erau fierbinţi şi uşoare. A dat capul spre spate şi a privit-o în ochi: te simţi bine acum?

Tasia era complet uimită de purtarea lui.

— Nu… ştiu…

S-a tras deoparte, deşi ar fi vrut să rămână în braţele lui şi să se ascundă de lume.

— Mulţumesc pentru batistă. Sunt sigură că o vrei înapoi.

El s-a uitat la bucata de material ud şi mototolit pe care i-o întindea.

— Păstreaz-o. Şi nu ai de ce să-mi mulţumeşti, doar eu ţi-am pricinuit totul.

— Nu, a spus încet Tasia. Nu ai fost tu cauza. Am ţinut totul în sinea mea mult prea mult timp… S-a oprit şi şi-a încrucişat braţele. S-a întors spre fereastra rotundă unde imaginile lor se reflectau, distorsionate. Ştiai că vechii ruşi obişnuiau să-şi construiască fortăreţele pe vârfurile dealurilor? Când erau atacaţi de tătari, ruşii turnau apă în jos, pe toate părţile. În scurt timp totul îngheţa şi nimeni nu mai putea urca. Asaltul putea dura oricât, atâta vreme cât aveau apă şi provizii. A atins cu vârfurile degetelor marginea ferestrei. Un timp îndelungat am fost singură în fortăreaţa mea. Nimeni nu poate ajunge la mine şi nici eu nu pot pleca. Şi câteodată… nu mai am suficiente provizii. S-a uitat la el şi ochii de opal i-au strălucit. Dar cred că înţelegi prea bine asta, domnule.

Luke o privea atent. Ea nu şi-a ferit privirea. Părea calmă, cu excepţia unui tremur uşor la gât, chiar deasupra gulerului negru. A atins locul în care pulsul îi bătea rapid:

— Continuă, i-a spus. Ce altceva crezi că mai ştii despre mine?

Momentul a fost tulburat însă de o voce de gheaţă.

— Deci aici eraţi! Lady Harcourt stătea în prag, cu un zâmbet întipărit pe faţă. I s-a adresat Tasiei, dar îl privea doar pe Stokehurst. Ne-am făcut griji pentru tine.

— Sunt bine, i-a răspuns Tasia iar Stokehurst şi-a retras mâna.

— Văd şi eu asta. Seara s-a dovedit mai dramatică decât ne-am fi aşteptat. Madame

Miracol a plecat în goană iar oaspeţii se distrează acum cu ceva muzică. Noroc că printre ei se găsesc câţiva pianişti remarcabili. S-a întors cu totul spre Stokehurst: grija ta pentru servitori este admirabilă, dragul meu, dar este timpul să te întorci la oaspeţii noştri. L-a luat de braţ şi exact când erau pe punctul să iasă din cameră ea s-a oprit şi a privit-o pe Tasia peste umăr: ceea ce ai făcut pare să o fi supărat foarte tare pe Emma, domnişoară Billings. Dacă ai fi făcut aşa cum ţi-am spus şi ai fi ţinut-o departe de musafiri, acest lucru nu s-ar fi întâmplat şi... S-a oprit pentru că Stokehurst i-a şoptit ceva. A ridicat din umeri: cum vrei tu, dragule.

Tasia a strâns batista între degete, dar nu şi-a schimbat deloc expresia când cei doi s-au îndepărtat. Erau o pereche admirabilă, amândoi erau înalţi şi frumoşi. Stokehurst putea fi soţul ideal pentru lady Harcourt, şi era foarte clar că ea îşi dorea să se căsătorească cu el. Tasia a strâns din dinţi, pentru că falca îi tremura.

S-a mişcat încet prin cameră: a ridicat scaunul pe care îl răsturnase în grabă, a pus icoana la locul ei obişnuit. Obrajii îi ardeau şi a închis ochii o clipă, pentru că o usturau.

— Oh, domnişoară Billings! Emma a dat năvală în cameră, cu părul răvăşit şi ochi surescitaţi. Domnişoară Billings, vrăjitoarea aceea îngrozitoare a plecat! Eu am gonit-o. Dar era ceva adevărat din tot ce-a spus? Chiar ai locuit într-un palat? Oh, ai plâns! A luat-o în braţe. Te-a găsit tata?

— M-a găsit, i-a răspuns Tasia zâmbind.

*

În timp ce coborau scările, Iris a continuat să-l ţină de braţ dar îl privea cu o răceală pe care nu căuta deloc să o ascundă.

— Ei bine, micuţa ta guvernantă timidă a reuşit să strice dispoziţia tuturor.

— Eu cred că de vină este clarvăzătoarea ta.

— Madame Miracol a dezvăluit doar ce i-au spus spiritele, i-a sărit Iris în apărare.

— Nu-mi pasă nici dacă spiritele ar ieşi din jobene şi ar dansa pe masă. Madame Miracol merită să fie împuşcată. Expresia lui Luke se înăsprise. Şi eu aş merita, de altfel. Am reuşit să ne dăm în spectacol.

— Domnişoara Billings a fost cea care s-a dat în spectacol, l-a corectat Iris. Iar ce s-a întâmplat în seara aceasta este doar o dovadă că este complet lipsită de maturitate. Trebuie să-i cauţi Emmei pe cineva de o vârstă potrivită. Sunt amândouă nişte copile. Nu aveam de gând să-ţi spun, dar le-am auzi deunăzi complotând să te însoare cu domnişoara Billings.

— Cum?

— Urzeau un plan. Emma vrea ca tu să te însori cu guvernanta. Mi se pare adorabil, într-un fel, dar pe de altă parte ar trebui să te gândeşti dacă a fost înţelept din partea ta să angajezi o fată care abia a terminat şcoala…

— Faci prea mult caz de asta, i-a spus el. Nu pun la îndoială ataşamentul fetei mele pentru

guvernanta ei, dar te asigur că domnişoara Billings nu are nici cea mai mică intenţie să se mărite cu mine.

— Eşti bărbat şi poţi fi păcălit de aparenţe. Este o fiinţă prefăcută care poate încerca să manipuleze situaţia spre avantajul ei.

Luke a privit-o ironic.

— Ceva mai devreme era naivă iar acum este o prefăcută? Hotărăşte-te.

Iris i-a răspuns cu demnitate:

— Tu trebuie să te hotărăşti, mi se pare evident.

— Nu este cazul să fii geloasă.

— Nu este? Cum rămâne atunci cu scena la care tocmai am fost martoră? Ai de gând să negi că înseamnă ceva pentru tine? Oh, ce capcană ţi-a întins! O fată drăguţă, neajutorată, singură pe lume, care se uită rugător la tine cu ochii ei mari şi gri şi îţi cere să fii cavalerul ei pe un cal alb, salvatorul ei… Ce bărbat ar putea rezista?

— Nu mi-a cerut nimic, i-a răspuns el oprindu-se în faţa ei. Şi sunt albaştri, nu gri.

— Oh, da, a spus Iris printre dinţi, punându-şi mâinile în şolduri. Culoarea ceţei care se aşterne pe lac. Sau poate a violetelor atinse de roua dimineţii. Sunt sigură că vei găsi şi alte metafore. De ce nu te duci sus, să-i scrii o odă? Şi nu mă mai privi condescendent, ca şi cum aş exagera! Refuz să mă iau la întrecere cu o fetişcană costelivă pentru atenţia ta. Merit mai mult!

— Este un ultimatum?

— Niciodată, a răbufnit Iris. Nici prin gând nu-

mi trece să-ţi uşurez situaţia. Vrei ca eu să aleg în locul tău, este mai convenabil aşa. Prefer să-mi tai limba înainte s-o fac. Dar să nu faci greşeala să vii în patul meu în seara asta – sau în oricare altă seară – până când nu reuşeşti să mă convingi că nu-ţi imaginezi că eşti cu ea!

El i-a privit insolent silueta voluptuoasă.

— N-am cum să vă confund. În orice caz, nu te voi deranja cu atenţiile mele în seara asta.

— Foarte bine! a spus Iris şi a pornit maiestuos, cu fustele foşnind.

*

Restul serii a fost un adevărat iad. Lui Luke nici nu-i păsa dacă oaspeţii se simţeau bine sau nu. Se strânseseră cu toţii în camera de muzică şi beau câte ceva, ca să se răcorească, în timp ce unii doreau să-şi arate măiestria la pian.

Charles s-a apropiat de Luke şi s-au retras amândoi într-un colţ.

— Ce naiba se întâmplă, Stokehurst? a murmurat el.

Luke a ridicat din umeri, defensiv.

— I-am cerut scuze Tasiei pentru purtarea mea. O poţi linişti pe Alicia. Totul va fi bine.

— Cum să o liniştesc dacă nici eu nu sunt convins de asta? Charles a oftat adânc. Şi eu şi Alicia am dori ca Tasia să se întoarcă la Londra, cu noi. Îi vom găsi o altă slujbă.

— Nu este necesar.

— Eu cred că este. Dumnezeule, omule, te-am

rugat să ai grijă de ea, să o ţii ascunsă... iar tu ai expus-o în faţa invitaţilor, ca pe o atracţie de carnaval. Alicia nu a luat-o de aici chiar în seara asta numai de teamă că va atrage şi mai mult atenţia asupra ei.

Luke s-a înroşit:

— Nu se va mai întâmpla. Vreau ca fata să rămână.

— Şi ea vrea asta?

Luke a ezitat.

— Aşa cred.

Charles s-a încruntat la el.

— Ne cunoaştem de prea mult timp, Stokehurst... Îmi ascunzi ceva.

— Îţi dau cuvântul meu că o voi proteja pe Tasia. Spune-i Aliciei că regret cele întâmplate. Convinge-o că Tasiei îi este mai bine aici. Îţi jur că voi avea grijă de ea de-aici încolo.

Charles a dat din cap.

— Foarte bine. Nu ţi-ai încălcat niciodată cuvântul până acum... trebuie să cred că nu o vei face nici de acum încolo Charles s-a îndepărtat încet. Luke a rămas singur în colţul încăperii, simţindu-se vinovat şi uşor confuz. Toată lumea îi arunca priviri curioase, cu excepţia lui Iris. Ea stătea la câţiva metri depărtare şi îl ignora voit. Luke ştia prea bine că dacă ar fi dorit să o viziteze în noaptea aceea ar fi trebuit să se folosească de tot farmecul lui, să-şi ceară scuze şi să-i promită că-i va face cât de curând o vizită bijutierului. Numai că nu voia să facă atâta efort. Era pentru prima oară că-l lăsa rece gândul de a împărţi patul

cu Iris.

Se gândea doar la Tasia. I se întâmplase ceva rău în trecut, nu încăpea îndoială. Trecuse prin multe în scurta ei viaţă şi supravieţuise. Era o fată de optsprezece ani care nu dorea ajutorul nimănui şi nu avea încredere în nimeni. Iar el era prea bătrân pentru ea, un bărbat de treizeci şi patru de ani cu o fată aproape adolescentă. S-a întrebat dacă ea îşi pusese vreodată problema diferenţei de vârstă dintre ei. Probabil că nu. Până acum nu dăduse niciun semn că ar fi fost atrasă de el: nicio privire aruncată pe furiş, nicio atingere uşoară, ca în treacăt, niciun efort de a prelungi scurtele lor conversaţii.

Dacă se gândea bine, n-o văzuse niciodată zâmbind. Era foarte adevărat că nici nu-i dăduse motiv. Deşi era un bărbat renumit pentru succesul lui la femei, cu ea se purtase cât se putea de neplăcut. Un măgar. Iar acum era prea târziu să încerce să repare răul făcut. Încrederea este un lucru fragil, care se construieşte în timp. Iar cu ce făcuse în seara aceea îşi distrusese orice speranţă de a-i câştiga încrederea.

Nu ar fi trebuit să conteze atât de mult. Lumea era plină de femei frumoase, inteligente, cu şarm… Fără lipsă de modestie, ştia o mulţime de femei care ar fi fost disponibile. Dar în anii de după moartea lui Mary nimeni nu-i suscitase interesul aşa cum o făcuse această fată. Luke a băut tot restul serii în tăcere, morocănos, ignorându-şi responsabilităţile şi fără să dea doi bani pe ce credea lumea. Majoritatea chipurilor pe care le

vedea erau aceleaşi cu cele pe care le întâlnise la petrecerile la care fusese cu Mary. Modelul se repeta, an după an, ca într-o morişcă.

A oftat uşurat când ceilalţi s-au retras în sfârşit la culcare, fiecare cu câte o parteneră aleasă acolo, pe loc. Valetul său, Biddle, îl aştepta în cameră, în caz că avea nevoie de ceva. Luke s-a răstit la el să stingă lampa şi să-l lase singur. S-a aşezat pe un scaun, fără să se dezbrace şi a dus direct sticla la gură.

— Mary, a murmurat, ca şi cum simpla rostire a numelui ei ar fi adus-o înapoi dintre umbre. Liniştea din încăpere a părut să-şi bată joc de el. Se agăţase cu disperare de durerea lui, mult timp, până când… nu mai rămăsese cu nimic. Crezuse că durerea va dura o veşnicie. Dumnezeule, o prefera în locul golului din suflet.

Uitase cum era să se bucure de viaţă. Îi fusese uşor în trecut – el şi Mary râdeau tot timpul, bucurându-se de tinereţe, de speranţele lor, încrezători în viitorul lor. Înfruntaseră totul împreună. Era oare posibil să mai trăiască asta şi cu altcineva?

— Este prea puţin probabil, şi-a spus în barbă şi a dus din nou sticla la gură. N-ar mai fi putut suporta ideea unei alte dezamăgiri, altei dureri, altor vise spulberate. Nici măcar nu dorea să încerce.

*

Cândva, pe la miezul nopţii, Luke a lăsat jos

sticla aproape goală şi a ieşit din cameră. Pe cer, luna arăta ca un disc imens, aruncând raze alb-aurii prin ferestre. A străbătut conacul cufundat în linişte, atras de adierea răcoroasă care venea de afară. A traversat curtea interioară şi a ieşit printr-o spărtură în gardul viu care o mărginea.

Paşii îi răsunau pe pietriş atunci când s-a îndreptat spre banca din marmură de lângă tufele de liliac. S-a aşezat cât mai comod, cu picioarele întinse. Atenţia i-a fost atrasă de o siluetă aproape eterică. I s-a părut că avea halucinaţii. A văzut-o însă din nou, o apariţie în alb care a trecut pe lângă gard.

— Cine este? a întrebat cu inima bătându-i cu putere.

Silueta s-a oprit şi a auzit un sunet de surpriză.

A urmat un zgomot de paşi şi apoi *ea* şi-a făcut apariţia.

— Domnişoară Billings, a spus el cu o notă întrebătoare în glas.

Ea era îmbrăcată în acelaşi costum popular pe care îl purtase în noaptea în care o sărutase, o fustă simplă şi o bluză largă, albă. Avea părul despletit iar acesta îi ajungea până la mijloc. Îşi acoperise capul cu un şal în culori pale.

— Domnule, i-a răspuns, cu respiraţia întretăiată.

El s-a relaxat şi a clătinat din cap.

— Arătai ca o fantomă, plutind aşa prin grădină.

— Crezi în fantome, domnule?

— Nu.

— Uneori am impresia că sunt bântuită.

— Se întâmplă, mai ales celor care au ceva pe conştiinţă. I-a făcut semn să se aşeze pe bancă, lângă el. Tasia a ezitat, apoi a acceptat invitaţia tăcută. S-a aşezat la un capăt, păstrând între ei o distanţă prudentă. Un timp nu au scos niciun cuvânt. Grădina era ca un sanctuar care îi ferea de restul lumii.

Tasia s-a întrebat de ce nu fusese surprinsă să-l găsească acolo. Misticismul ei înnăscut, izvorât din amestecul de sânge slav şi religie o făcea să accepte cu uşurinţă coincidenţele. Erau acolo, amândoi, pentru că acolo trebuiau să fie. I se părea normal să stea lângă el şi să privească luna ca pe un spectacol care le era rezervat doar lor.

A întins mâna şi i-a dat deoparte şalul, descoperindu-i părul mătăsos care a strălucit sub razele lunii.

— Cine te bântuie? a întrebat-o.

Tasia a plecat capul iar părul i-a încadrat chipul ca o aureolă.

— Nu ai obosit să duci cu tine atâtea secrete? I-a atins o şuviţă şi a răsucit-o după deget. De ce eşti aici, la ora aceasta?

— Mă sufocam înăuntru. Nu puteam respira. Trebuia să stau sub cerul liber. A ezitat şi l-a privit pieziş: tu de ce eşti aici?

I-a dat drumul şuviţei şi s-a întors cu faţa spre ea, răsucindu-se pe bancă. Tasia a conştientizat brusc apropierea dintre ei şi s-a tras şi mai spre capăt, ca o pasăre care se pregătea să-şi ia zborul.

— Nu eşti singura care îşi aminteşte ceea ce şi-

ar dori să uite, i-a spus. Uneori nu pot să adorm.

Tasia a înţeles imediat.

— Soţia ta.

El şi-a întors uşor încheietura până când cârligul din argint a strălucit în lumina lunii.

— E ca atunci când îţi lipseşte o mână. Uneori întind mâna după ceva şi abia atunci îmi dau seama că nu o mai am. Chiar şi după atâţia ani.

— Am aflat că ţi-ai scos soţia şi copilul din flăcări. Ai fost foarte curajos.

El a ridicat din umeri.

— N-a avut nicio legătură cu curajul. Nici nu m-am gândit vreo clipă. Pur şi simplu m-am dus după ele.

— Altul şi-ar fi făcut griji pentru propria siguranţă.

— Aş fi făcut bucuros schimb cu ea. Este foarte greu să fii tu cel care rămâne în urmă. S-a încruntat. Nu am pierdut-o numai pe Mary. M-am pierdut pe mine însumi. L-am pierdut pe cel care eram, când ea trăia. Iar când tot ce ţi-a rămas sunt amintirile şi an după an ele se estompează… încerci să te agăţi de ele. Nu te înduri să-ţi doreşti altceva.

— Uneori Emma mă roagă să-i cânt valsul, i-a spus Tasia privind în depărtare. Ascultă cu ochii închişi şi se gândeşte la mama ei. Mary – lady Stokehurst – va face mereu parte din viaţa ei. Şi din a ta. Şi nu cred că e ceva rău în asta.

Ceva o gâdila şi şi-a trecut absentă palma pe braţ. A făcut ochii mari când a văzut un păianjen care mergea delicat. A sărit de pe bancă, cu un

strigăt slab. A îndepărtat musafirul nepoftit, scuturându-şi fustele şi mormăind ceva în rusă, Stokehurst sărise la rândul lui de pe bancă, speriat de ţipătul ei. Când şi-a dat seama despre ce era vorba, s-a aşezat la loc, înecându-se de râs.

— Era doar un păianjen, i-a spus în final, râzând încă. Specia asta nu muşcă.

Tasia a revenit la engleză.

— Urăsc *toţi* păianjenii, indiferent de specie! A continuat să-şi scuture frenetică fustele, mânecile şi orice alt loc unde s-ar fi putut instala musafirul nepoftit.

— Nu ai nimic, i-a spus Stokehurst amuzat. A plecat.

Cuvintele lui nu au liniştit-o.

— Mai sunt şi alţii?

El a prins-o de încheietură.

— Nu mai sări aşa şi lasă-mă să văd. A privit-o atent. Cred că ai alungat deja toate vietăţile din preajma ta.

— Cu excepţia ta.

— Eu nu mă sperii prea uşor. Vino-ncoace, domnişoară Muffet. A tras-o de mână, obligând-o să se aşeze lângă el. Ar fi bine să stai cât mai aproape de mine, în caz că se întoarce.

— Cine este domnişoara Muffet?

— Un personaj celebru al literaturii engleze. Mă mir că o femeie atât de educată ca tine nu a auzit de ea. Şi-a trecut mâna pe după talia ei şi a tras-o şi mai aproape. Bluza şi fusta pe care le purta acum erau mai subţiri decât hainele ei obişnuite, fără falduri şi jupoane care să-i împlinească silueta.

Tasia îi simţea pieptul ferm, cu muşchi bine conturaţi şi bătăile inimii.

— Dă-mi drumul, i-a spus încet.

— Şi dacă nu?

— Ţip.

I-a zâmbit.

— Ai făcut-o deja.

Tasia nu i s-a împotrivit când s-a aplecat spre ea, blocând astfel lumina lunii. S-a tensionat, nu de teamă însă şi a închis ochii. Gura lui s-a lipit de a ei. Atingerea dulce, uşoară a făcut-o să se înfioare de plăcere. Ameţită, s-a prins de umerii lui. El a strâns-o şi mai aproape şi a continuat să o sărute până când i-a alungat din minte orice gând despre raţiune sau păcat. Şi l-a sărutat la rândul ei, la fel de apăsat, deschizându-se pentru el.

El a explorat-o adânc, uimit de felul în care i se răspundea. Nu se aşteptase la atâta ardoare din partea ei. A simţit cum totul se schimba. Iluzia că el era cel care controla relaţia dintre ei dispăruse subit. Avea nevoie de ea ca de aer. Tasia reuşea să umple golul dinăuntrul lui într-un mod misterios pe care doar inima îl înţelegea, dar nu şi mintea. A încercat să-şi îmblânzească sărutul dar ea nu l-a lăsat. S-a agăţat cu disperare de cămaşa lui, încercând să-i simtă căldura şi fermitatea pe sub pânza subţire.

El s-a mişcat, încercând să o tragă în poala sa. A gemut uşor când buzele ei s-au dezlipit de ale lui şi gurile li s-au despărţit. Luke a privit-o, uimit de frumuseţea ei, de felul în care părul i se revărsa pe umeri, de buzele pline şi de sprâncenele frumos

arcuite. Şi de trupul ei tânăr, suplu. Mâna lui a părăsit zona taliei şi a alunecat spre decolteul bluzei albe. Cu o mişcare scurtă a făcut-o să-i cadă de pe umăr. Ea şi-a ţinut respiraţia când i-a simţit mâna alunecând pe sub bluză şi trasând uşor conturul delicat al sânului. A sărutat-o iar, mai întâi lung, urmat de zeci de săruturi scurte, unele mai apăsate, altele uşoare. I-a prins în palmă sânul şi şi-a trecut degetul mare peste sfârcul ei, întărindu-l.

Tasia s-a lipit şi mai tare de el, cu mâinile rătăcind prin părul lui. Toate senzaţiile din viaţa ei, cele mai profunde plăceri şi cele mai acute dureri păleau în faţa satisfacţiei pe care o încerca acum, cu el. Era atât de puternic şi de blând! Era tot ce visase ea vreodată. Dar totul fusese sfărâmat încă înainte de a-l fi cunoscut. Ea distrusese totul. Cu un suspin, Tasia s-a tras înapoi. El a deschis ochii şi înainte ca ea să-şi poată feri privirea i-a surprins sclipirea de angoasă. Tasia voia să-l părăsească, să fugă departe de cuvinte şi explicaţii pe care nu le putea rosti. Braţele i s-au făcut ca de oţel. A ţinut-o strâns la piept, nu a lăsat-o să se mişte.

— Asta nu va duce la nimic, i-a şoptit ea.

I-a mângâiat părul lung, trecându-şi şuviţele mătăsoase printre degete.

— Dacă am fi avut de ales, nu am fi ajuns atât de departe. Ce te face să crezi că ne putem opri acum?

Ea a ridicat spre el o privire tristă.

— Pot opri totul plecând. Vrei să-ţi spun totul, dar nu pot. Nu vreau să ştii totul despre mine.

El a schiţat un gest de nerăbdare.

— De ce? Crezi că mă vei şoca? Nu mai sunt la vârsta iluziilor şi nu sunt un ipocrit. Dumnezeule, chiar crezi că păcatele tale sunt mai cumplite decât ale mele?

— Ştiu că sunt, i-a răspuns cu amărăciune Tasia. Oricare ar fi fost păcatele lui, era prea puţin probabil ca o crimă să se fi numărat printre ele.

— Eşti o prostuţă arogantă, i-a şoptit el.

— Arogantă?

— Doar sentimentele tale contează. Nimeni nu este afectat, doar tu. Ei bine, să ştii că te înşeli. Nu mai este vorba doar de tine. Şi eu fac parte de-acum din toate astea, şi al naibii să fiu dacă mă voi da deoparte doar pentru că tu ai hotărât să nu mă incluzi în planurile tale.

— Tu eşti cea mai arogantă persoană din câte am cunoscut vreodată! Eşti specialist în chestiuni despre care nu ştii nimic. Temperamentul ei slav ieşise la suprafaţă. Tremura, simţea nevoia să ţipe. În loc de asta, i-a vorbit încet, pe un ton sumbru: nu-mi pasă de sentimentele tale. Nu vreau nimic de la tine. Lasă-mă să plec! De fapt, voi pleca chiar mâine. Nu mai pot rămâne aici. Nu mai sunt în siguranţă.

— Crezi că te poţi ascunde, poţi fugi, încercând să fii invizibilă, fără să laşi pe nimeni să aibă grijă de tine... Nu-i o viaţă prea grozavă, nu crezi? E ca şi cum ai fi murit deja.

Tasia a tresărit.

— Este tot ce pot avea.

— Chiar aşa să fie? Sau eşti mult prea laşă ca

să mai încerci şi altceva?

Ea s-a zvârcolit, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Te urăsc, i-a spus printre dinţi.

Luke a domolit-o fără vreun efort.

— Te vreau. Suficient de mult ca să lupt pentru tine. Iar dacă vei fugi de mine, te voi găsi. A zâmbit larg. Dumnezeule, ce bine te simţi când doreşti din nou pe cineva! N-aş da asta pe toate averile din lume.

— Nu-ţi voi spune nimic, i-a răspuns ea înflăcărată. Voi dispărea şi într-o lună vei uita de mine şi totul va fi ca mai înainte.

— N-o vei părăsi pe Emma. Ştii ce-ar însemna asta pentru ea. Are nevoie de tine. Era un argument nedrept şi o ştiau amândoi. Şi eu şi ea avem nevoie de tine, a adăugat.

Tasia era uluită.

— Ştiu prea bine că Emma are nevoie de mine... dar tu... Tot ce vrei este să păcătuieşti cu mine!

El şi-a ferit privirea şi a scos un sunet înfundat. Tasia a simţit un triumf de moment, crezând că-l făcuse să se ruşineze dar abia apoi şi-a dat seama că de fapt râdea. Furioasă, a început să se zbată. El a lipit-o de piept, sprijinindu-şi cârligul din argint de spatele ei. Respiraţia Tasiei s-a accelerat şi a simţit o dorinţă fierbinte înăuntrul ei. A rămas complet nemişcată.

El i-a atins obrazul cu buzele.

— Nu am de gând să neg. Păcatul se află la loc de cinste pe lista mea. Dar nu numai asta vreau de

la tine.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui asta când sus, în dormitorul tău, te aşteaptă o femeie? Sau ai uitat deja de lady Harcourt?

— Mai am unele lucruri de rezolvat, a recunoscut el.

— Într-adevăr.

— Iris şi cu mine nu suntem legaţi prin nimic. Este o femeie bună, cu multe calităţi pe care le respect şi le admir. Dar între noi nu există dragoste, iar ea ar fi prima care ar recunoaşte asta.

— Vrea să se mărite cu tine, i-a spus Tasia, acuzator.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, prietenia nu este o bază tocmai rea pentru o căsnicie. Dar nu este de ajuns pentru mine. Şi i-am spus-o clar, în numeroase rânduri.

— Poate că speră să te răzgândeşti.

El a zâmbit:

— Un Stokehurst nu se răzgândeşte niciodată. Suntem foarte încăpăţânaţi. Brusc, Tasiei îi venea greu să creadă că purta această discuţie cu el, în întuneric, în braţele lui. Îndrăznise să-l critice iar el acceptase fără să se supere. Probabil că gândurile ei erau uşor de citit, pentru că el a râs şi şi-a slăbit strânsoarea. Te voi lăsa să pleci, i-a spus. Pentru că dacă mai rămâi s-ar putea să fiu tentat să fac cine ştie ce.

Tasia s-a desprins din braţele lui dar a continuat să stea aşezată pe bancă, cu faţa îndreptată spre el.

— Am vorbit serios când am spus că trebuie să plec. Curând. Am un… presentiment că se va întâmpla ceva rău.

Luke a privit-o pieziş:

— Unde te vei duce?

— Într-un loc pe care nu-l veţi şti nici tu, nici familia Ashbourne. Îmi voi găsi de lucru. Voi fi bine.

— Nu te vei putea ascunde, i-a spus el. Oamenii te vor observa imediat, indiferent cât de tare te vei strădui să te pierzi în fundal. Nu ţi-ai putea schimba înfăţişarea şi comportamentul nici într-o sută de ani. Mai mult, nu eşti făcută pentru o astfel de viaţă.

— Nu am de ales.

A luat-o de mână:

— Ba ai. Ar fi chiar atât de groaznic dacă ai ieşi din fortăreaţa ta?

Tasia a clătinat din cap.

— Nu sunt în siguranţă.

— Chiar dacă sunt dispus să te ajut?

Tentaţia de a-l crede era copleşitoare. Tasia era îngrozită de cât de aproape era de a o convinge. Câteva săruturi în miez de noapte şi gata – se gândea să-i încredinţeze siguranţa ei, viaţa ei. Unui bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.

— Şi ce vrei în schimb? l-a întrebat nesigură.

— Aveam impresia că eşti mai perspicace. Foloseşte-ţi intuiţia sau… darul acela al tău. S-a apropiat şi a sărutat-o iar Tasiei nici prin gând nu i-a trecut să se ferească. Nu înţelesese până atunci ce însemna senzualitatea, felul în care un trup îi vorbea celuilalt prin intermediul gustului, al

mirosului. I-a simţit mâna alunecând prin păr, atingându-i pielea capului şi trăgând-o mai aproape. Senzaţia că era susţinută a îmbătat-o, făcând-o să tremure. Voia mai mult, aşa că s-a lipit de el.

— La naiba! i-a şoptit Luke. Nu ai de gând să-mi fie uşor, nu-i aşa?

Ea îi căuta orbeşte buzele, aţâţându-l cu săruturi mici, uşoare. I-a atins buza inferioară cu vârful limbii iar el a gemut şi i-a dat ceea ce-şi dorea, prinzându-i gura într-o sărutare lacomă, posesivă. Cumva, nici el nu ştia prea bine cum, a reuşit să se adune şi să se retragă.

— Du-te, i-a spus împingând-o uşurel. Pleacă acum, cât te mai pot lăsa.

Ea şi-a strâns decolteul bluzei, privindu-l cu ochi de vrăjitoare. S-a ridicat cu grijă în picioare. Silueta fragilă se contura vag în lumina slabă, printre umbre. Luke a mai privit-o o dată, apoi şi-a aţintit ochii în pământ. A rămas nemişcat câteva minute, mult timp după ce zgomotul paşilor ei s-a stins.

Încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Până acum nu mai simţise nimic, iar acum era tocmai invers. Prea multe sentimente, mult prea repede, toate copleşindu-l şi aducându-i, probabil, şi durerea pe care încercase atât de mult să o evite. A râs amar:

— Bun-venit în lumea celor vii, şi-a spus. Nu avea de ales: trebuia să se bucure de şansa care îi fusese oferită şi să meargă până la capăt.

*

În seara de sâmbătă, roadele eforturilor lui Iris s-au dovedit spectaculoase. Sala de bal, albă cu auriu, era plină de aranjamente florale. Bobocii multicolori se reflectau în oglinzile aliniate pe pereţi. Muzicienii, cei mai talentaţi din câţi auzise Tasia, umpleau aerul cu valsuri divine. Împreună cu Emma, privea în sala de bal prin fereastra unei galerii învecinate. Oamenii zâmbeau, dansau, flirtau, se admirau reciproc, conştienţi de scena superbă pe care o alcătuiau cu toţii.

— Este minunat, a spus Emma, impresionată.

Tasia a dat din cap afirmativ, privind etalarea de rochii minunate, observând atentă fiecare detaliu. Rochiile englezoaicelor erau foarte diferite de cele ale rusoaicelor, sau poate că de fapt ea nu mai dăduse demult atenţie modei şi aceasta se schimbase pe nesimţite.

Decolteurile aveau o croială pătrată şi erau şocant de adânci, acoperite cu voal fin, transparent sau neacoperite, fiind total lipsite de pudoare. Corsetele erau mult mai mici – şi în unele cazuri dispăruseră cu desăvârşire – iar fustele erau mult mai adunate pe lângă corp, punându-le în valoare coapsele. Cum puteau oare să danseze în fuste atât de strâmte? Abia dacă aveau loc să-şi mişte picioarele. Dar reuşeau, cumva, prinzându-şi trenele lungi şi alunecând la braţul partenerilor lor.

Tasia a coborât privirea spre rochia ei neagră, simplă, încheiată până la gât. Pe dedesubt avea ciorapi groşi şi pantofi negri, butucănoşi, care se

legau deasupra gleznelor. Îi era ruşine să recunoască, dar în adâncul sufletului ei era geloasă pe femeile frumos îmbrăcate. Cândva avusese rochii mai frumoase decât toate cele de aici... cea din satin alb cu reflexe roz, cea bleu din mătase care îi scotea ochii în evidenţă, cea din *crêpe de chine* de culoarea lavandei. Purta ace cu diamante în păr şi şiraguri de rubine şi de perle în jurul taliei. Ce-ar fi zis lordul Stokehurst dacă ar fi văzut-o îmbrăcată aşa? Şi l-a imaginat cu ochii strălucind de admiraţie în timp ce o studia, de sus în jos...

— Opreşte-te, şi-a spus încercând să alunge acele gânduri de prisos. Înţelepciunea este mai de preţ decât rubinele. Frumuseţea este înşelătoare iar...

— Domnişoară Billings? i-a întrerupt Emma şirul gândurilor, privind-o întrebător. De ce vorbeşti singură?

Tasia a oftat.

— Îmi reaminteam anumite lucruri importante. Stai pe loc, ţi s-a desprins o şuviţă din coc. Nu te mişca. A întins mâna şi i-a aranjat coafura.

— E mai bine acum?

— Perfect.

Tasia s-a dat un pas înapoi şi a zâmbit mulţumită. Ea şi una din cameriste se chinuiseră o oră cu părul Emmei, împletindu-l şuviţă cu şuviţă şi prinzându-le pe toate de capete, pe dedesubt. Emma era îmbrăcată cu o rochie din satin verde pal, care îi ajungea până la glezne, prinsă în talie cu o eşarfă verde închis. După lungi căutări, grădinarul îi adusese ceea ce el numise cei mai

frumoşi trandafiri din câţi existau pe pământ, iar doamna Knaggs o ajutase să-i prindă Emmei unul pe umăr, altul în păr şi cel de-al treilea în talie. Când au terminat, Emma strălucea de fericire şi le-a spus că se simţea ca o prinţesă.

Ochii fetei au strălucit când l-a zărit pe tatăl ei.

— Papa mi-a spus că va veni aici după ce va deschide balul cu lady Harcourt. Mi-a promis că la anul voi avea balul meu, pentru copii, chiar alături de cel al adulţilor, din sala mare.

O nouă voce a intervenit în discuţia lor:

— Nu mai e mult până când vei dansa şi tu în sala mare, alături de noi.

Emma a făcut o piruetă şi a pozat:

— Priveşte-mă, Papa!

Luke s-a oprit în loc şi a admirat-o.

— Dumnezeule. Eşti de-a dreptul frumoasă, Emma. A întins mâna şi a îmbrăţişat-o. Arăţi exact ca mama ta, i-a şoptit.

— Adevărat? a întrebat Emma. Bine, atunci.

Tasia îi privea pe cei doi, tată şi fiică. Şi-a îndreptat spatele, cuprinsă de un tremur, la amintirea strălucirii lunii în părul lui întunecat, a căldurii buzelor lui. Era elegant şi inspira putere în costumul negru, bine croit şi vesta albă. S-a întors spre ea, de parcă îi simţise privirea atentă. Tasia şi-a ferit privirea, roşind.

— Bună seara, domnişoară Billings, i-a spus pe un ton neutru.

Nu avea nevoie să se uite în ochii lui ca să-şi dea seama de strălucirea ironică din ei.

— Domnule, i-a răspuns încet.

Emma nu mai avea răbdare.

— Am aşteptat ore întregi să dansez cu tine, Papa!

El a râs, amuzat de nerăbdarea ei.

— Chiar aşa? Ei bine, o să valsăm împreună până când îmi vei spune că te dor îngrozitor picioarele.

— Niciodată! a exclamat Emma. Şi-a pus mâna pe mănuşa din piele care îi acoperea cârligul iar pe cealaltă a sprijinit-o pe umărul lui. El a rotit-o repede, făcând-o să râdă. După care au început un vals plin de graţie. Era evident că Stokehurst avusese grijă ca fiica lui să ia lecţii de dans şi că exersaseră împreună.

Tasia a zâmbit şi s-a îndreptat spre uşă. Îi plăcea mult ce vedea.

— Sunt o pereche remarcabilă, nu găseşti? s-a auzit vocea şoptită a lui lady Harcourt.

Tasia a tresărit. Lady Harcourt era la un metru de ea. Era îmbrăcată într-o rochie de un galben pal, din satin, împodobită cu mărgele aurii. Decolteul era adânc, iar în păr avea diamante şi topaze care străluceau în lumină. Dar cel mai spectaculos era colierul de la gât, o lucrătură complicată cu flori din pietre preţioase cu diamante în centru.

— Bună seara, lady Harcourt, a murmurat Tasia. Balul pare să fie un succes.

— Nu te-am căutat ca să vorbim despre bal. Sunt sigură că ştii exact ce am de spus.

Tasia a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Bine, atunci. Iris frământa între degete ciucurele evantaiului. Sper că nu te superi dacă-ţi vorbesc deschis, întotdeauna mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume.

— Nu am intenţionat să produc nicio neplăcere, doamnă.

— Ei bine, ai făcut-o. Iris s-a apropiat cu un pas, privind la cei doi Stokehurst care valsau în celălalt capăt al galeriei. Tu eşti problema, domnişoară Billings. Din cauza prezenţei tale aici vom avea de suferit cu toţii: eu, Emma şi mai ales Luke.

Uimită, Tasia a privit-o fără să clipească.

— Nu văd cum.

— Îl distragi pe Luke. Îl îndepărtezi de singurul lucru care îi poate aduce adevărata fericire – compania unei persoane de acelaşi rang cu el. Eu îl înţeleg. Îl cunosc de mulţi ani, încă de pe vremea când trăia Mary. Relaţia lor a fost foarte specială – iar eu îi pot oferi ceva asemănător. Sunt o femeie bună, domnişoară Billings, în ciuda a ce crezi tu.

— Şi ce ar trebui să fac eu?

— Îţi cer să pleci, de dragul lui. Dacă ţii câtuşi de puţin la el, vei face cum îţi spun. Părăseşte Southgate Hall şi nu privi înapoi. Iar eu te voi recompensa din plin pentru asta. Poate că vrei colierul pe care-l port în seara asta. Iris a ridicat uşor colierul de pe piele, făcând pietrele să strălucească. Nu ai visat niciodată să ai asemenea bogăţie, nu-i aşa? Toate nestematele sunt veritabile. Vei trăi în bunăstare pentru tot restul vieţii cu banii pe care-i vei obţine de pe urma lui. Ai

putea să-ţi cumperi o căsuţă la ţară, chiar să-ţi angajezi o cameristă şi o bucătăreasă.

— Nu-ţi vreau bijuteriile, i-a spus Tasia, jignită.

Tonul lui Iris s-a înăsprit.

— Eşti o fată inteligentă, am înţeles. Vrei mai mult şi ai hotărât că Emma este cheia. Îi câştigi afecţiunea fetei şi Luke va fi dispus la un interludiu romantic cu tine. Poate că ai dreptate. Dar nu te amăgi cu gândul că va dura mai mult de câteva săptămâni. Poate că tinereţea ta îl va atrage un timp, dar nu ai ce-ţi trebuie ca să-l păstrezi lângă tine.

— Cum de eşti atât de sigură? Tasia era ea însăşi uimită de întrebarea pe care o pusese. Şi-a muşcat buzele. Cuvintele îi ţâşniseră înainte să-şi dea seama.

— Ah, a spus încet Iris. Adevărul iese la iveală. Chiar îl vrei pentru tine. Şi speri să-l poţi păstra. Ar trebui să mă supăr… dar de fapt te compătimesc.

Cuvintele căutau să o umilească, dar Tasia simţea profunda nefericire din spatele lor. Femeia aceasta îl cunoscuse intim pe Stokehurst, se bucurase de săruturile şi zâmbetele lui, visase să-i devină soţie, iar acum se străduia să-l ţină lângă ea. Tasia a încercat să găsească cuvintele potrivite care să o liniştească. La urma-urmei, lady Harcourt dorea ceea ce ea plănuise deja să facă: să plece. Nu putea rămâne nici dacă ar fi vrut.

— Lady Harcourt, te rog să mă crezi că nu ai motive să te temi. Eu nu voi…

— *Să mă tem*? a spus Iris, defensiv. Bineînţeles că *nu m*ă *tem* de tine – o guvernantă fără dotă,

fără familie, care nu e nici măcar frumoasă!

— Încerc să spun că…

— Nu te mai chinui, copilă. Ţi-am spus ce am avut de spus. Nu-ţi cer decât să te gândeşti la toate. Înainte ca Tasia să apuce să spună ceva, Iris s-a îndepărtat. A trecut pragul, împrăştiind raze cu fiecare mişcare a rochiei. Ce frumoşi sunteţi! le-a spus celor doi, zâmbindu-le larg. Emma, dansezi ca un înger. Domnule, după acest vals trebuie să te întorci cu mine la bal. Doar eşti gazdă.

*

Dansul a fost întrerupt la miezul nopţii de un festin care a durat două ore, fiind urmat de alte valsuri, până când întunericul nopţii s-a risipit şi cerul a început să ardă, la răsărit. Obosiţi şi destul de beţi, invitaţii s-a risipit în căutarea paturilor moi. Au dormit mare parte din zi şi au luat micul dejun abia spre după-amiază. Unii au plecat duminică seară, pe când alţii au ales să călătorească lunea. Iris s-a numărat printre cei care au plecat duminică. A intrat în camera lui Luke, să-l anunţe, pe când el se îmbrăca.

— Plec la Londra într-o oră, i-a spus privindu-l pe Biddle care îi prindea butonul mânecii drepte.

Luke a ridicat din umeri. Nu i-a răspuns imediat, ci s-a uitat mai întâi la cravatele pe care i le alesese Biddle şi a decis în final să nu poarte deloc. I-a spus valetului să-i lase singuri şi abia atunci s-a întors spre Iris:

— De ce atât de repede? a întrebat-o pe un ton

plat. Păreai să te simţi bine aseară.

— Refuz să mai petrec o noapte aşteptând în van să-ţi aud zgomotul paşilor! De ce nu ai venit la mine după bal?

— Tu m-ai gonit din dormitorul tău, nu-ţi aminteşti?

— Ţi-am spus să nu vii dacă nu ţi-o scoţi pe fetişcana aia din cap. Ceea ce se pare că nu poţi să faci. De fiecare dată când te uiţi la mine îţi doreşti să fi fost ea. Şi asta de câteva săptămâni bune! Încerc să te opresc, dar nu ştiu cum!

Iris şi-a ţinut răsuflarea văzând că expresia lui Luke se schimbase. Şi-a permis să spere, pentru o clipă, dar vocea lui i-a şters orice urmă de fericire:

— Iris, trebuie să-ţi spun ceva…

— Nu acum, i-a spus şi i-a întors spatele. S-a îndepărtat cu paşi mari, hotărâţi, şi cu pumnii strânşi.

*

Luke şi-a făcut datoria de gazdă şi şi-a întreţinut musafirii după-amiază, a făcut conversaţie, a zâmbit câteodată şi a aplaudat când unii au recitat poezii ori s-au străduit la pian. Era însă tot mai nerăbdător şi a început să bată din picior, iar când nu a mai putut rezista să stea într-un loc şi-a cerut scuze, şoptit.

S-a învârtit prin casă, părând să nu aibă o ţintă precisă. Nu voia pe nimeni şi nimic – doar pe ea, chiar şi numai să stea aşezat în faţa ei, în tăcere, şi doar să o privească. Era un sentiment, o nevoie pe

care nu o mai simţise niciodată. Ea era singura care îl vedea cu adevărat, îl cunoştea, aşa cum era.

Iris doar credea că îl înţelegea. Majoritatea femeilor se mândreau cu superioritatea minţilor lor, manipulând bărbaţii în avantajul lor. Dar Iris nu ştiuse niciodată ce însemna ca viaţa ta să fie distrusă, durerea, furia, dorinţa de a supravieţui… şi izolarea. Tasia le înţelegea pe toate mult prea bine. Aceasta era legătura dintre ei, baza respectului lor reciproc, fără cuvinte, recunoaşterea care îl chinuise din clipa în care o cunoscuse. Erau exact la fel, şi doar asta conta.

În timp ce străbătea coridorul de la primul etaj s-a întâlnit cu doamna Knaggs care ducea un braţ de cearşafuri curate. Menajera a dat din cap, respectuoasă:

— Bună seara, domnule.

— Doamnă Knaggs, unde este…?

— Sus, domnule. În salonul verde, cu Emma.

Luke s-a încruntat:

— De unde ai ştiut ce voiam să te întreb?

Menajera i-a zâmbit cu subînţeles:

— Am lucrat atâţia ani pentru familia Stokehurst… Sunt foarte puţine lucruri pe care să nu le ştim eu, Seymour şi Biddle.

Luke a privit-o ameninţător iar femeia s-a îndepărtat, netulburată.

Salonul era intim şi bine luminat, puţin mai încărcat cu mobilă şi perne ca alte saloane din casă. I-a auzit vocea Emmei care citea cu voce tare dintr-un roman. Tasia era aşezată la un capăt al

unei canapele din brocart, cu o mână sprijinită de spătar. Şi-a schimbat poziţia de îndată ce l-a văzut. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a pus mâinile în poală. Primii doi nasturi de la gât erau desfăcuţi, lăsând să se vadă o mică porţiune din pielea albă a gâtului. Părul şi tenul îi străluceau în lumina lămpii. Emma i-a zâmbit fugar tatălui ei, continuând să citească.

Luke s-a aşezat pe scaunul din apropiere şi a privit-o pe Tasia. O femeie frumoasă, tulburată, încăpăţânată. O dorea, îi dorea fiecare centimetru din trup, voia să-i ştie şi cel mai secret gând. Voia să se scoale dimineaţa în îmbrăţişarea ei. Voia să aibă grijă de ea, să-i alunge din ochi acea privire hăituită. Ea l-a privit la rândul ei, încruntată.

Nu-mi zâmbeşti niciodată, şi-a spus. *Niciodată.*

Ea a părut să-i citească gândurile. Buzele i s-au arcuit, dulci, ca şi cum l-ar fi provocat.

Lui Luke i se părea straniu să depindă din nou de cineva. Nu-i putea dărâma zidul de apărare, exista riscul ca ea să i se împotrivească şi mai tare. Singura modalitate de a şi-o apropia era să renunţe el la defensivă şi să o încurajeze să facă la fel. Probabil că asta necesita mai multă răbdare decât putea să aibă el. Dar avea să reuşească, cu orice preţ. Nimic nu era prea mult, niciun preţ nu era prea mare – numai să-l iubească.

Capitolul 5

Petrecerea a luat sfârşit luni, când au plecat ultimii oaspeţi. Luke avea toată după-amiaza la

dispoziţie să-i facă o vizită lui Iris, la Londra. Era timpul să pună capăt aranjamentului lor, iar Iris era probabil conştientă deja de acest lucru. Îşi dorea o singură femeie şi tot ce avea el de dăruit trebuia să se îndrepte doar spre ea. Poate că la început Iris avea să fie dezamăgită, dar ştia că-şi va reveni rapid. În plus faţă de averea ei administrată cu pricepere, Iris avea şi un cerc de prieteni devotaţi – şi cel puţin şase bărbaţi care erau dispuşi să o consoleze. Luke nu avea nici cel mai mic dubiu că avea să se descurce foarte bine şi fără el.

Iris l-a primit în dormitorul ei cu un sărut senzual. Trupul îi era acoperit doar de câteva straturi de voal negru, transparent. Înainte ca Luke să-i spună de ce venise, ea şi-a început un discurs pregătit dinainte:

— Te las să te amuzi cu ea câteva săptămâni, i-a spus Iris brusc. Iar când te vei plictisi de ea te poţi întoarce la mine. Şi nu-i vom mai pomeni niciodată numele. Nu ţi-am promis de la început toată libertatea pe care ţi-o doreşti? Nu vreau să te simţi câtuşi de puţin vinovat. Bărbaţii au nevoie de varietate, înţeleg asta. Nu există nimic de neiertat, atâta vreme cât vii înapoi la mine…

— Nu, a întrerupt-o Luke, pe un ton mai aspru decât şi-ar fi dorit. A inspirat adânc, încercând să se calmeze.

Iris a ridicat mâinile într-un gest de neputinţă.

— Ce este? l-a întrebat pe un ton plângător. Ai o privire pe care nu am mai văzut-o până acum la tine. Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să mă aştepţi. Nu mă mai întorc la

tine.

Iris a râs.

— Dar de ce să renunţăm la tot pentru o plăcere de moment? Nu te lăsa amăgit de aparenţe, dragule. Este o fată drăguţă şi fragilă care pare să aibă nevoie de tine... Ei bine, dacă eu nu sunt ca ea, numai piele şi os, nu înseamnă că nu am la fel de multă nevoie! Iar când te vei plictisi de ea...

— Sunt îndrăgostit de ea.

În cameră s-a aşternut o tăcere stânjenitoare. Iris şi-a ferit privirea.

— Nu este un lucru pe care să-l spui cu uşurinţă, i-a spus în final. Bănuiesc că domnişoara Billings este încântată de reuşită.

— Nu i-am spus încă. Nu este pregătită.

Iris a pufnit, ultragiată.

— La cât de fragilă este, probabil că ar cădea leşinată. Dumnezeule, ce ironie! Un bărbat în toată firea ca tine să se îndrăgostească de o făptură neînsemnată *ca ea*...

— Nu este într-atât de fragilă cum crezi. Luke şi-a amintit de clipele petrecute în grădină, de foamea dulce din buzele ei, de degetele lipite de cămaşa lui, zgâriindu-l... Pulsul i s-a accelerat şi a început să se învârtă prin încăpere, ca un leu în cuşcă.

— De ce ea? a întrebat Iris, urmându-l. Pentru că o place Emma? Pentru că este atât de tânără?

— Nu contează de ce, i-a răspuns el ambiguu.

— Bineînţeles că da! Iris s-a oprit în mijlocul camerei. Dacă nu ar fi venit şi nu te-ar fi vrăjit am

fi fost şi acum împreună! Trebuie să ştiu de ce ea şi nu eu! Vreau să înţeleg unde am greşit!

Oftând, Luke a tras-o lângă el. Vinovăţia se amesteca cu afecţiunea. Se cunoşteau de multă vreme, fuseseră mai întâi prieteni şi abia apoi amanţi. Merita mai mult decât îi putea oferi el.

— Nu ai greşit cu nimic, i-a spus.

Iris şi-a sprijinit bărbia pe umărul lui şi şi-a tras nasul cu zgomot.

— Atunci de ce mă părăseşti? Cât de crud eşti!

— Nu vreau să fiu crud, i-a spus încet. O să ţin întotdeauna la tine.

Iris s-a tras înapoi şi i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Cele mai inutile cuvinte sunt „ţin la tine”! Aş prefera să nu ţii deloc, pentru că atunci te-aş putea urî! Dar tu ţii puţin… însă nu suficient! Naiba să te ia! De ce trebuie să fie frumoasă şi tânără? Nici măcar nu o pot bârfi cu prietenele mele. Pentru că aş părea doar o cotoroanţă geloasă, orice aş spune despre ea.

Luke i-a zâmbit.

— Niciodată.

Iris s-a dus la oglinda cu ramă aurie şi şi-a aranjat părul.

— Ai de gând să te însori cu ea?

Luke şi-ar fi dorit ca lucrurile să fie atât de simple.

— Dacă mă va accepta.

Iris a pufnit dispreţuitoare.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, dragule. Nu cred că va avea o a doua şansă

în viaţă să pună mâna pe un bărbat ca tine.

Luke s-a apropiat de ea şi i-a luat mâna într-a lui. Privirile li s-au întâlnit în oglindă.

— Îţi mulţumesc, i-a spus încet.

— Pentru ce? Vocea îi tremura.

— Pentru că eşti atât de generoasă şi de frumoasă. Pentru că mi-ai alinat singurătatea în atât de multe nopţi. Nu regret niciuna dintre ele. Sper că nici tu.

— Luke… Iris s-a întors spre el cu ochi încărcaţi de emoţie. Promite-mi că dacă ceva nu va merge… Dacă ajungi la concluzia că a fost o greşeală… Promite-mi că te întorci la mine.

Luke s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

— La revedere, i-a şoptit.

Iris a dat din cap şi o lacrimă i s-a prelins pe obraz. S-a întors cu spatele să nu-l vadă ieşind în încăpere – şi din viaţa ei.

*

Luke a ajuns la intrarea principală a Southgate Hall exact când soarele apunea. Venise de la Londra călare pe armăsarul lui arab, savurând vântul care îi trecea pe la urechi şi zgomotul pământului frământat de copite. Era plin de sudoare şi de praf. A descălecat şi i-a dat frâiele servitorului care îl aştepta.

— Ai grijă să se răcorească aşa cum se cuvine, i-a spus.

— Domnule… Seymour îl aştepta în prag, cu o expresie plină de îngrijorare. A sosit familia

Ashbourne...

— Papa! Emma a apărut într-un suflet şi i s-a aruncat în braţe. Mă bucur atât de mult că ai venit, Papa! S-a întâmplat ceva rău, sunt sigură. Lady şi lordul Ashbourne stau de vorbă cu domnişoara Billings în bibliotecă de mai bine de o oră.

Luke era uimit. Familia Ashbourne părăsise reşedinţa lui în acea dimineaţă. Ceva se întâmplase cu siguranţă dacă se întorseseră deja.

— Ce-au spus?

— Nu am auzit niciun cuvânt, dar arătau foarte ciudat când au venit. Te rog, trebuie să te duci la ei şi să te asiguri că domnişoara Billings este bine!

Luke a strâns-o cu putere în braţe, aproape să o strivească.

— Mă ocup eu de tot. Du-te în camera ta. Nu e cazul să-ţi faci griji. I-a aruncat o privire ameninţătoare: să nu te uiţi pe gaura cheii şi să nu tragi cu urechea, Emma.

A râs vinovată.

— Şi cum altcumva pot să aflu ce se petrece pe-aici?

A luat-o pe după umeri şi au intrat împreună.

— Ar trebui să-ţi vezi de treburile tale în loc să-ţi faci griji pentru adulţi, drăguţo.

— Sunt foarte ocupată, într-adevăr. Am caii, pe Samson, cărţile mele şi pe domnişoara Billings – Papa, nu-i aşa că nu vei lăsa pe nimeni s-o ia pe domnişoara Billings de la noi?

— Nu, i-a şoptit el şi a sărutat-o pe creştet. Du-te la culcare, draga mea.

Emma a plecat iar Luke s-a îndreptat spre

bibliotecă. Uşile grele erau închise, dar prin ele pătrundeau murmure înfundate. A strâns din dinţi şi a intrat fără să-şi anunţe în vreun fel prezenţa. Soţii Ashbourne erau aşezaţi pe scaunele masive din piele în timp ce Tasia stătea pe un colţ de canapea.

Faţa lui Charles era o expresie a îngrijorării.

— Stokehurst, a spus el, credeam că…

— Lipsesc toată seara, a completat Luke. Mi-am schimbat planurile. Spune-mi ce vă aduce aici.

— Veşti proaste de peste graniţă, din păcate, a spus Charles, încercând să păstreze un ton degajat. O convingeam pe domnişoara Billings să vină cu noi. Luna pe care trebuia să o petreacă aici este pe sfârşite iar eu îmi ţin întotdeauna promisiunile, Luke. Văzând nedumerirea de pe chipul Tasiei, el i-a explicat: lordul Stokehurst a fost de acord să te găzduiască o lună, răstimp în care să-ţi pot găsi un alt post.

— M-am răzgândit, i-a spus Luke uitându-se doar la Tasia. Era palidă şi stătea nemişcată, cu mâinile încrucişate în poală. Domnişoara Billings nu va părăsi Southgate Hall. S-a apropiat de bufetul din lemn de mahon şi a întins mâna după carafa de cristal. A turnat o porţie generoasă de coniac şi i-a dus-o Tasiei.

Ea a luat paharul pe care i-l întinsese. Luke i-a ridicat uşor bărbia, obligând-o să-l privească în ochi. Ea i-a aruncat o privire fixă, care îi ascundea gândurile în spatele unei măşti.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-a spus el cu blândeţe.

I-a răspuns Charles:

— Este mai bine pentru noi toţi să nu ştii, Luke. Nu mai pune întrebări şi…

— Puteţi pleca, i-a spus Luke. Dar domnişoara Billings rămâne.

Charles a oftat exasperat.

— Îţi cunosc bine acest ton, Luke, şi ştiu ce vrea să însemne…

— Nu mai contează de-acum, l-a întrerupt Tasia. A dat coniacul pe gât şi i-a zâmbit timid lui Luke, privindu-l intens. Nu vei mai dori să rămân după ce vei afla totul, sunt sigură.

Luke a întins mâna după paharul gol.

— Încă unul? a întrebat-o iar ea a dat din cap.

S-a întors să reumple paharul. Tasia l-a aşteptat să se întoarcă cu spatele şi şi-a început povestea, cu voce gâtuită:

— Sunt Lady Anastasia Ivanovna Kaptereva. Iarna trecută am fost condamnată la moarte, în St. Petersburg, pentru uciderea vărului meu, prinţul Mikhail Angelovski. A făcut o pauză văzându-l cum se tensionase. Am scăpat din închisoare şi am venit în Anglia, ca să nu fiu executată.

Tasia nu avusese în intenţie să povestească prea multe, dar s-a trezit descriindu-şi viaţa din St. Petersburg de după moartea tatălui ei. La un moment dat a părut că uitase că vorbea şi că ceilalţi o ascultau. Trecutul o luase cu asalt şi vedea totul aievea, ca şi cum s-ar fi întâmplat din nou. O vedea pe mama ei, pe Marie Petrovna, învăluită în blana ei de linx, cu mâinile împodobite de bijuterii cu pietre preţioase de mărimea unui ou

de măcăleandru. Şi pe bărbaţii care îi dădeau târcoale, fie pe iahtul regal, fie la operă sau la teatru, fie la dineurile care se prelungeau mult după miezul nopţii.

Tasia şi-a amintit primul ei *bal alb*, unde fiicele de aristocraţi erau prezentate nobilimii ruse. Fusese îmbrăcată într-o rochie albă, din mătase, având în talie o cingătoare din rubine şi perle roz. Bărbaţii o înconjuraseră, cu toţii fiind atraşi de imensa avere pe care avea să o moştenească într-o bună zi. Dar dintre toţi pretendenţii ei, cel mai de seamă fusese prinţul Mikhail Angelovski.

— Mikhail era un animal, a spus cu patimă Tasia. Când era treaz, era un vicios. Singurele momente când era cât de cât suportabil erau cele în care inhalase suficient de mult opiu. Rareori îl vedeai neînsoţit de pipa lui. Şi obişnuia să bea destul de mult. A ezitat, roşind. Lui Mikhail nu-i plăceau deloc femeile. Toată lumea ştia cum era, dar familia se prefăcea că nu era adevărat. Când am împlinit şaptesprezece ani, familia Angelovski a abordat-o pe mama. Au ajuns la o înţelegere. Urma să devin soţia lui Mikhail. Eu nu am dorit această căsătorie. Mi-am implorat mama, rudele, duhovnicul să nu mă oblige să mă mărit cu el. Toţi mi-au spus însă că era spre binele familiei să se unească cele două averi. Iar rudele lui Angelovski sperau ca această căsătorie să-l aducă pe Mikhail pe drumul cel bun.

— Şi mama ta? Ea ce spunea?

Auzind vocea lui Stokehurst, Tasia l-a privit pentru prima oară. Stătea lângă ea, cu o expresie

imposibil de descifrat. A strâns atât de tare paharul gol între degete că Luke s-a temut că se va sparge. I l-a luat uşor din mână şi l-a pus deoparte.

— Mama voia să mă mărit, i-a răspuns Tasia privindu-l în ochii albaştri. Nu-i plăcea când bărbaţii care o vizitau se arătau brusc interesaţi de mine. Îmi tot repeta că era de datoria mea să mă mărit cu cine trebuia, după care eram liberă să mă îndrăgostesc de cine voiam, de câte ori voiam. Îmi spunea că aveam să fiu fericită ca soţie a unui Angelovski… în special a unuia care prefera băieţii.

Stokehurst o privea intens:

— De ce?

— Spunea că Mikhail nu mă va agasa cu atenţiile lui şi că puteam face orice doream. I-a surprins privirea lui Luke şi a ridicat din umeri, neajutorată: dacă ai cunoaşte-o pe mama ai înţelege.

— Înţeleg foarte bine, i-a spus el printre dinţi. Continuă-ţi povestea.

— Ca o ultimă scăpare, m-am decis să-i fac lui Mikhail o vizită în secret şi să-l implor să mă ajute. Credeam că voi reuşi să mă înţeleg cu el. Că mă va asculta. Aşa că… m-am dus la el.

S-a oprit. Cuvintele i se rostogoleau în minte şi păreau să o strângă de gât. A simţit câteva broboane de sudoare rece pe tâmple şi le-a şters cu dosul palmei. Aşa i se întâmpla ori de câte ori încerca să-şi amintească… Se panica, se sufoca.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o cu blândeţe Stokehurst.

Ea a clătinat din cap, respirând întretăiat.

Simţea că nu avea suficient aer.

— Tasia. I-a acoperit mâna cu mâna lui. Spune-mi tot.

A reuşit cumva să-i vorbească, deşi dinţii îi clănţăneau.

— Nu ştiu. M-am dus la el, cred... dar nu-mi amintesc. Am fost găsită în palatul Angelovski cu un cuţit în mână... şi trupul lui Mikhail... Servitorii ţipau şi gâtul lui... sângele... oh, Doamne, era peste tot!

Tasia i-a cuprins mâna cu ambele mâini, simţindu-se ca şi cum un hău negru se deschidea în faţa ei iar el era singurul care o putea ţine pe marginea lui, fără să o lase să cadă. Ar fi vrut să se lipească de el, să se cufunde în mirosul de cai, coniac şi sudoare, să se piardă în îmbrăţişarea lui. Dar a rămas pe loc, privindu-l cu disperare în timp ce din ochi îi ţâşneau lacrimi fierbinţi. El era straniu de calm, dar ferm ca o stâncă şi o privea fără vreun semn de şoc sau oroare.

— Nu a existat niciun martor la crimă? a întrebat-o.

— Nu. Doar servitorii care m-au găsit după aceea.

— Înseamnă că nu există nicio dovadă. Nu poţi fi sigură că ai făcut-o. Luke s-a întors spre Charles cu o privire întrebătoare: trebuie să fie mai mult de atât. Nu o puteau condamna fără dovezi.

Charles a clătinat din cap.

— Mă tem că justiţia lor nu are legătură cu a noastră. Autorităţile ruse pot decreta că a fost vorba de o crimă fără ca fapta să fie judecată la

tribunal şi pot condamna pe cineva la închisoare pe termen nedefinit chiar şi fără probe, doar pe baza unei bănuieli.

— Trebuie să o fi făcut, a suspinat Tasia. Visez asta tot timpul. Mă trezesc întrebându-mă dacă îmi amintesc cu adevărat sau doar îmi imaginez. Uneori am impresia că voi înnebuni. L-am urât cu adevărat pe Mikhail. Am petrecut săptămâni în închisoare gândindu-mă la asta, ştiind că meritam să fiu executată. Gândul este la fel de rău ca şi fapta, nu credeţi? M-am rugat pentru izbăvire, pentru umilinţă, până când genunchii au început să-mi sângereze, dar tot degeaba… Îmi doream în continuare să trăiesc…

— Şi ce s-a întâmplat apoi? a întrebat Luke, înlănţuindu-şi degetele cu ale ei.

— Am înghiţit o poţiune şi au crezut cu toţii că am murit. Mi-au umplut sicriul cu nisip şi a urmat o slujbă de înmormântare, răstimp în care… am fost adusă în Anglia de unchiul Kirill. Dar sunt zvonuri că aş trăi încă. Oficialii guvernamentali au aprobat deshumarea, ca să fie absolut siguri. Iar când au descoperit că sicriul era gol şi-au dat seama că am scăpat. Acesta este motivul pentru care unchiul Kirill le-a trimis un mesaj soţilor Ashbourne.

— Cine te caută?

Tasia nu a scos niciun cuvânt ci s-a mulţumit să-şi privească mâinile.

Charles s-a aşezat într-o poziţie mai confortabilă pe scaun. Ridurile provocate de încruntare se mai estompaseră, ca şi cum ar fi fost uşurat să împărtăşească cu cineva întreaga

poveste. Încă de când era şcolar, Charles ura secretele. Şi nu se pricepea deloc să le păstreze. Totul i se citea pe faţă.

— Este o întrebare destul de complicată, i-a spus el lui Luke. Guvernul are atât de multe divizii secrete încât nimeni nu mai ştie de ce anume se ocupă de fapt. Am citit scrisoarea lui Kirill de zece ori, încercând să-mi dau seama. Se pare că Tasia este acuzată acum şi de subminarea autorităţii suveranului – o faptă care se pedepseşte cu moartea. Guvernului imperial nu-i pasă de justiţie. Ci doar de aparenţa păstrării ordinii. Până când Tasia nu va fi executată într-un loc public, duşmanii ţarului se vor folosi de ea ca să ridiculizeze coroana, corpul de jandarmi, ministerul de interne...

— Chiar crezi că vor veni până aici ca să o ducă pe Tasia înapoi în Rusia? l-a întrerupt Luke. Doar ca să demonstreze ceva?

— Nu vor merge chiar atât de departe, i-a răspuns încet Tasia. Atâta vreme cât rămân în exil, sunt în siguranţă. Problema este Nikolas. Luke a privit-o cum îşi ştergea lacrimile cu mâneca iar gestul copilăresc i-a frânt inima. A aşteptat ca ea să continue, deşi ardea de nerăbdare. Nikolas este fratele mai mare al lui Mikhail. Mă va căuta până la sfârşitul vieţii lui.

Brusc, îngrijorarea lui Luke s-a transformat într-o încredere plină de aroganţă. Dacă singurul lor motiv de îngrijorare era Nikolas Angelovski, problema era foarte uşor de rezolvat.

— Dacă vine, îl voi trimite înapoi în Rusia.

— Pur şi simplu, s-a încruntat Tasia.

Luke a zâmbit, imaginându-şi un prinţ răsfăţat, cu pantaloni trei sferturi din satin.

— Nu ai motive de îngrijorare.

— Dacă l-ai cunoaşte pe Nikolas ai şti că am. Tasia şi-a retras mâna şi s-a refugiat pe un colţ al canapelei. Trebuie să plec înainte să se înrăutăţească lucrurile. Tu nu ai cum să-l înţelegi pe prinţul Angelovski, nu ştii cât de departe poate el să meargă. Acum, că ştie că sunt în viaţă, e doar o chestiune de timp până să mă găsească. Nu are cum să se oprească, nici dacă ar vrea. Tot ce este: sânge, familie, istorie, îl determină să mă facă să plătesc pentru ce i-am făcut fratelui său. Este un bărbat puternic şi periculos. Luke a dat să spună ceva, dar ea l-a oprit şi s-a întors spre Charles şi Alicia. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, dar nu e cazul să vă implicaţi pe mai departe. Îmi voi găsi singură o altă slujbă.

— Tasia nu poţi să dispari fără să ne spui unde te duci, a strigat Alicia. Te rog, lasă-ne să te ajutăm!

Tasia s-a ridicat şi le-a zâmbit amar, cu dragoste şi regret.

— Te-ai purtat minunat cu mine, verişoară. M-ai ajutat mai mult decât ar fi făcut-o oricine. Acum trebuie să mă descurc singură. *Spasiba*. S-a întors spre Luke cu o expresie rănită. El i-a simţit nevoia de alinare şi oboseala din glas. Înţelegea cât de mare fusese preţul plătit de ea pentru a supravieţui. Părea să nu-şi găsească cuvintele, aşa că s-a întors brusc cu spatele.

Ambii bărbaţi s-au ridicat în picioare când ea a ieşit din cameră. Luke a dat să o urmeze, dar a fost oprit de vocea Aliciei:

— Las-o să plece.

Luke s-a întors spre ea cu o privire ucigătoare. Era exasperat, furios, dornic de luptă.

— N-am înţeles eu bine? a întrebat acid. Angelovski este şi el om. Trebuie să te poţi înţelege cu el. Nu se poate să trăiască cu spaima că-i va distruge viaţa, mai devreme sau mai târziu.

— Nu poate fi considerat uman, i-a răspuns Alicia. Prinţul Nikolas şi cu mine suntem veri de gradul trei. Cunosc foarte bine familia Angelovski. Nu vrei să-ţi spun ce fel de oameni sunt?

— Spune-mi totul, i-a spus Luke continuând să fixeze uşa cu privirea.

— Neamul Angelovski este slavofil până la extrem. Îi urăsc pe toţi cei care nu sunt ruşi. Familia lor este aliată prin căsătorie cu cea regală. Se numără printre cei mai bogaţi moşieri din Rusia, cu proprietăţi răspândite în peste douăsprezece provincii. Bănuiesc că au peste două milioane de acri de pământ. Tatăl lui Nikolas, prinţul Dmitri Sergheievici, şi-a ucis prima soţie pentru că era stearpă. După care s-a însurat cu o ţărancă din Minsk. Ea i-a dăruit şapte copii: cinci fete şi doi băieţi. Copiii erau frumoşi, exotici şi… primitivi. Niciunul dintre ei nu şi-a pus vreodată problema, în întreaga lor viaţă, să facă ceva etic sau de onoare. Acţionează doar ghidaţi de instinct. Am auzit că Nikolas este identic cu bătrânul duce, brutal şi şiret. Dacă i se face vreun rău, va răspunde însutit.

Tasia are dreptate: nu are de ales, trebuie să se răzbune. Ruşii au o vorbă: lacrimile altora sunt ca apa. Li se potriveşte de minune celor din familia Angelovski. Ei nu cunosc mila. Alicia a oftat şi s-a întors spre soţul ei, căutându-i îmbrăţişarea protectoare. Nimic nu-l poate opri pe prinţul Nikolas.

Luke i-a privit pe amândoi cu răceală.

— Eu pot. Şi o voi face.

— Nu-i datorezi nimic Tasiei şi nici nouă, i-a spus cu voce stinsă.

— Mie mi-a fost luat totul. Ochii lui albaştri aveau o strălucire de oţel. Acum, că am în sfârşit şansa la fericire, nu voi permite unui ticălos însetat de sânge să se amestece în viaţa mea.

Charles părea la fel de nedumerit ca şi soţia lui.

— Fericire, a repetat ca un ecou. Ce vrei să spui? Că ai sentimente pentru fată? Cu câteva zile în urmă te-ai purtat infect cu ea, de faţă cu toţi invitaţii, ca şi cum era o momeală atârnată în vârful unui ac... S-a oprit văzând privirea dură din ochii lui Luke şi a continuat ceva mai diplomat: nu e deloc surprinzător că te simţi atras de ea. Este o fată frumoasă. Dar te rog să încerci să pui interesele ei mai presus de ale tale. Este vulnerabilă şi speriată.

— Şi chiar crezi că este în interesul ei să fie lăsată să se descurce singură? a mârâit Luke. Fără prieteni, fără rude care să o ajute? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar sunt singurul de aici care gândeşte clar?

Alicia s-a smuls din braţele soţului ei.

— Îi va fi mai bine singură decât la cheremul cuiva care să profite de ea.

Charles o privea uluit. A întins mâna, de parcă ar fi vrut să-i acopere gura soţiei lui.

— Draga mea, ştii bine că Luke nu este genul acesta de bărbat. Sunt convins că are cele mai bune intenţii.

— Eşti sigur? Alicia i-a aruncat lui Luke o privire provocatoare. Şi care sunt exact intenţiile tale?

Luke i-a răspuns cu un zâmbet ironic.

— Ne priveşte direct pe mine şi pe verişoara ta. Aş vrea să ajungem la un aranjament care să-i convină. Dacă nu reuşim, poate pleca. Dar în clipa asta tu nu ai prea multe de spus în această privinţă, nu crezi?

— Nu te mai recunosc, a sărit Alicia. Credeam că Tasia va fi în siguranţă aici, pentru că erai cel mai puţin dispus să produci neplăceri. Nu te-ai mai amestecat niciodată în viaţa cuiva. De ce tocmai acum? Ce ţi s-a întâmplat?

Luke a tăcut, retrăgându-se în spatele unui zid de mândrie. Era uimit că ei nu-l înţelegeau, că nu-şi dădeau seama. Când stătuse lângă Tasia, când o ţinuse de mână şi-i ascultase povestea, emoţiile lui umpluseră încăperea. O iubea. Era înspăimântat de gândul că ea putea să dispară din viaţa lui, aşa cum i se mai întâmplase. Nu putea permite asta, de dragul ei dar şi al lui. Voia să intervină, dar erau atâtea de explicat şi de înţeles! Îşi dorea să poată gândi clar, fără să fie influenţat de dorinţă sau de iubire, pentru că astfel totul devenea mai dificil.

Soţii Ashbourne se uitau la el cu ochi mari: Alicia cu dispreţ, Charles cu înţelegerea faţă de un vechi prieten. Charles era un bărbat inteligent. Şi-a luat cu fermitate soţia de braţ şi i-a aruncat lui Luke o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate înţelegătoare.

— Totul va fi bine, a spus încet, fără să se adreseze vreunuia din ei în mod special. Toată lumea va face ce trebuie iar lucrurile se vor aranja.

— Asta spui mereu, s-a plâns Alicia.

Charles i-a zâmbit împăciuitor:

— Şi am întotdeauna dreptate, nu-i aşa? Vino, draga mea… deocamdată nu le putem fi de folos cu nimic.

*

Tasia a privit de la fereastră cum se îndepărta trăsura familiei Ashbourne. Şi-a atârnat rochia gri, a periat-o cu grijă şi a început să împacheteze, cu gesturi mecanice. Şi-a aranjat lucrurile în grămăjoare egale. Încăperea era luminată de o singură lumânare şi umbre lungi jucau pe pereţi. Luminile din sat se stinseseră deja, iar luna şi stelele păreau acoperite de un abur întunecat.

Deşi avea pe ea doar o cămaşă subţire, pielea îi era acoperită de broboane de transpiraţie. O adiere a răcorit-o pentru moment. Încerca să nu se gândească la nimic, să nu simtă. Nimic nu trebuia să străpungă zidul de gheaţă cu care se înconjurase.

Scurta ei incursiune în viaţa lui Luke

Stokehurst luase sfârşit şi se bucura că se întâmpla asta. Lucrurile începuseră să se complice. Nu-şi putea permite să se bazeze pe nimeni. Se avea doar pe ea însăşi. S-a întrebat cum putea să plece, să-şi ia la revedere de la Emma şi să nu mai dea ochii cu Stokehurst. Nici nu mai conta cum decidea să se poarte cu ea: blând sau crud. Oricum ar fi fost, i se părea prea greu de suportat.

A auzit paşi rapizi pe hol – paşi de bărbat. Tasia s-a întors, cu braţele încrucişate la piept şi ochii dilataţi. *Nu*... *pleacă*! a strigat mintea ei, dar buzele nu i s-au dezlipit. Uşa s-a deschis şi s-a închis la loc cu un zgomot scurt.

Stokehurst intrase în camera ei şi-şi aţintise privirea pe picioarele ei goale, pe braţe, pe gâtul dezgolit. Se vedea clar de ce venise. Era îmbrăcat într-un halat care îi dezvelea pielea ca de bronz şi muşchii bine conturaţi. Dintr-o privire Tasia a observat că nu avea cârligul iar pe chip i se citea un amestec de dragoste şi dorinţă. Nu a scos niciun cuvânt şi nici nu părea dornic să o facă.

A încercat să spună ceva, dar nu era nimic din ce el nu ar fi ştiut deja. Citise în privirea lui că-i înţelesese temerile şi nevoile. S-a apropiat şi a luat-o în braţe, blocând cu trupul lumina dată de lumânare. Tasia a ezitat o clipă iar apoi l-a îmbrăţişat la rândul ei, agăţându-se de el cu toată puterea. Trupurile li s-au lipit, respirând, aşteptând cu inimile bătând cu putere, de parcă ar fi încercat să facă faţă unei furtuni puternice. Luke s-a aplecat şi i-a acoperit buzele cu ale lui. Nu o săruta aşa cum un bărbat ar fi trebuit să sărute o virgină,

cu blândeţe, cu înţelegere pentru inocenţa ei. A cercetat-o adânc cu limba, ţinând-o strâns.

I-a lipit coapsele de ale lui. Tasia a oftat scurt şi l-a înlănţuit cu braţele. Pielea i se înfierbântase instantaneu sub atingerea lui. I-a dat uşor halatul deoparte de pe umeri, căutându-i spatele puternic. El i-a răspuns cu un geamăt înfundat şi a tras de cămaşa subţire până când aceasta a alunecat pe covor.

Şi-a scos la rândul lui halatul şi a luat-o pe Tasia cu el spre pat. Gura lui îi acoperise sânul, aţâţând-o cu muşcături uşoare şi cu mişcări lente ale limbii în jurul sfârcului.

Tasia a simţit ceva ca o durere care îi pornea din partea de jos a abdomenului, spre locul secret dintre picioarele ei. I-a sărutat şi celălalt sân, ridicându-l spre el cu degete fierbinţi iar ea s-a arcuit spre el, uşor nedumerită. Dorinţa din trup o înnebunea. Voia să-i simtă trupul întins deasupra ei, să o strivească sub greutatea lui. Şi-a sporit strânsoarea în jurul spatelui său puternic, încercând să-l simtă şi mai aproape. Luke i s-a împotrivit, continuând să o privească intens, trecându-şi mâna peste pieptul ei spre triunghiul creţ pe care nu-l mai atinsese nimeni, niciodată. Când i-a atins carnea moale şi dulce, Tasia a scos un strigăt înfundat. Degetele lui pricepute alunecau uşor, explorând cu delicateţe, căutând intrarea în trupul ei. I-a sărutat buzele, i-a şoptit numele, i-a rostit cuvinte de iubire lipit de pielea ei. Tasia s-a relaxat, cuprinsă de o plăcere euforică, acceptând totul, copleşită de senzaţii.

L-a simţit cum îi desfăcea picioarele şi cum s-a aşezat deasupra ei, atingându-i cea mai vulnerabilă parte din trup. Ochii lui nu-i părăsiseră pe ai ei, atrăgând-o în adâncurile lor albastre. A simţit o presiune puternică, o arsură... o forţă care fusese stăvilită până atunci iar acum o sfâşia, o împungea ca o suliţă. A gemut din cauza durerii, dar el s-a împins şi mai adânc, posedând-o complet. După care a rămas nemişcat, respirând greu.

Tasia şi-a ridicat palma mică spre obrazul lui, încercând să-i spună fără cuvinte cât de frumoasă i se părea unirea trupurilor lor. El i-a sărutat pielea fragilă din palmă şi s-a potrivit mai bine între coapsele ei. Ritmul lui lent o umplea, provocându-i un răspuns involuntar. Toată durerea, tot disconfortul fuseseră uitate. Trupurile lor se înlănţuiau, deveneau unul, cu o plăcere care nu mai era pur fizică, ci depăşea deja graniţele spirituale. Tasia se simţea pierdută în avalanşa de senzaţii iar buzele îi rosteau un strigăt mut.

Curând după aceea Luke s-a eliberat. A continuat să o ţină strâns în braţe, uimit şi satisfăcut până în străfundurile fiinţei. A privit-o dormind, chiar şi după ce lumânarea s-a stins lăsând o dâră de fum prin aer şi o grămăjoară de ceară topită în farfurie. Ochii i s-au obişnuit cu întunericul, suficient încât să-i distingă profilul şi conturul delicat al sânului. Ea era uşoară şi dulce, cuibărită în scobitura braţului lui. Şuviţe din părul bogat i se risipiseră pe pernă şi pe cearşaf. Le-a strâns uşor ca într-un râu întunecat peste umărul

ei.

Atingerea lui a trezit-o. A căscat şi s-a întins, amintindu-i de o pisică. A clipit de câteva ori până să se dezmeticească şi l-a privit întrebătoare.

Luke i-a zâmbit şi a reţinut-o lângă el când a încercat să se ridice.

— Eşti în siguranţă, i-a şoptit.

Trupul i s-a tensionat şi a auzit-o înghiţind în sec. Într-un final, Tasia a rupt tăcerea:

— Nu ar trebui să-ţi faci griji pentru propria siguranţă? Aş putea să-ţi fac rău.

A sărutat-o pe frunte.

— Singurul rău pe care l-ai putea face ar fi să pleci.

Tasia şi-a ferit privirea.

— Viaţa mea a fost plină de lucruri urâte. Nu vreau ca ele să te atingă şi pe tine… sau pe Emma. Şi o vor face, dacă rămân aici. Eu atrag pericole, nefericire… A râs amar. Dumnezeule, ai aflat în seara asta că am omorât un om. Nu poţi să treci cu vederea aşa ceva!

— Chiar crezi că tu ai făcut-o? a întrebat-o încet.

Tasia s-a ridicat, acoperindu-şi sânii cu cearşaful şi privindu-l prin întuneric.

— Am încercat de o mie de ori să-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci dar nu am reuşit. Inima începe să-mi bată cu putere, mi se face rău şi… mă tem să aflu, cred.

Luke s-a ridicat la rândul lui.

— Eu nu cred că l-ai ucis. Nu te văd în stare. Iar *a dori* să ucizi pe cineva nu este acelaşi lucru cu a-l

omorî, altfel mare parte din populaţie ar fi condamnată pentru crimă.

— Şi dacă am făcut-o totuşi? Dacă am înjunghiat într-adevăr un om pentru că-l uram? Îmi apare în vis, iar şi iar. În unele nopţi mi-e şi frică să adorm.

Luke şi-a trecut vârful degetelor peste linia umărului ei.

— Te voi veghea eu, i-a şoptit. Şi îţi voi da alte lucruri la care să te gândeşti. A început să-i mângâie sânul cu atingeri uşoare, circulare, dând deoparte cearşaful. A auzit-o ţinându-şi răsuflarea, i-a simţit tremurul din trup. Nu-mi pare rău că a murit, i-a spus răguşit. Pentru că eşti aici, cu mine. Şi nu te voi lăsa să pleci.

— Cum poţi să te porţi ca şi cum trecutul meu nu ar conta?

— Pentru că nu contează. Nu şi pentru mine. Dacă aş putea, aş lua toate păcatele tale asupra mea, aş arde pe rug pentru ele, dacă acesta ar fi preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru a fi cu tine. Ei bine, ce spune asta despre caracterul meu? a întrebat-o cu un zâmbet ironic.

— Spune că eşti nebun, i-a răspuns Tasia.

Luke a avut îndrăzneala să râdă.

— Şi mai rău de-atât. Şi-a strecurat mâna pe la spatele ei şi a tras-o aproape, ignorându-i protestele atunci când cearşaful a alunecat de tot. Şi-a lipit fruntea de a ei, iar amuzamentul i s-a transformat în hotărâre: aş vrea să fiu perfect, de dragul tău. Dar nu sunt. Am păcătuit în mii de feluri. Sunt irascibil, egoist, şi – din câte mi-au spus

prietenii şi duşmanii deopotrivă – sunt un arogant care are pretenţia că le ştie pe toate. Sunt prea bătrân pentru tine şi, în caz că nu ai observat, îmi lipseşte o mână. I-a zâmbit slab. Dacă luăm toate astea în calcul, cred că te pot accepta pe tine şi trecutul tău fără vreo rezervă.

— Nu este vorba despre tine şi nici despre defectele tale, i-a spus ea înflăcărată, încercând să scape din îmbrăţişare. El şi-a sporit strânsoarea şi au căzut amândoi pe pat, unul peste altul. Iar raţionamentul tău nu funcţionează în acest caz. Nu suntem potriviţi doar pentru că amândoi avem defecte.

— Dar ne înţelegem unul pe celălalt. Şi asta înseamnă că ne vom simţi al naibii de bine împreună.

— Eu nu m-am simţit… chiar nemaipomenit, s-a încruntat ea, încercând să se elibereze de sub greutatea lui şi de cearşaful în care se îngrămădise.

— Durează un timp să te obişnuieşti, i-a şoptit Luke la ureche, aruncând cearşaful cât-colo. Prima oară este întotdeauna neplăcută pentru o femeie. O să-ţi placă din ce în ce mai mult, cu timpul.

Ei îi plăcuse destul de mult de prima oară, dar nu voia ca el să se umfle în pene spunându-i-o.

— N-aş putea să rămân nici dacă aş vrea, i-a spus. Prinţul Nikolas mă va găsi. Este doar o chestiune de timp.

— Voi fi alături de tine, atunci. Vom înfrunta totul împreună.

— Nikolas nu negociază şi nu face

compromisuri. Nu va accepta nimic din ce-i vei propune, ci va dori numai să mă trimită înapoi în Rusia.

— Îl trimit eu la naiba, mai întâi.

— Chiar eşti un arogant care are impresia că le ştie pe toate, i-a şoptit ea, foindu-se sub el. Nu rămân. *Nu pot* să rămân.

— Stai liniştită, altfel ne trezim amândoi pe jos. Patul acesta este prea mic. S-a aşezat deasupra ei, strecurându-şi genunchii între ai ei şi atingându-i abdomenul cu sexul lui. Pielea i s-a înfierbântat pe loc iar nervii au început să-i transmită mesaje urgente prin tot corpul.

— Te-a durut mai devreme? i-a şoptit el, mângâind-o cu vârful degetelor.

— Puţin, i-a răspuns ea respirând greu. Era o greşeală, făcuse un lucru imoral... dar nu-i păsa. Erau ultimele ore cu el şi tot ce-şi dorea era să se piardă din nou în îmbrăţişarea lui.

Gura lui era lipită de urechea ei, se juca cu lobul fragil.

— De data aceasta va fi bine. Voi avea grijă.

Şi s-a ţinut de cuvânt. Fiecare mişcare de-a lui era blândă şi uşoară. Curând, ea a descoperit că inocenţa ei avea puterea de a-l excita. Şi-a trecut palmele pe trupul lui, de pe spatele puternic până la picioare. Textura pielii lui era delicios de diferită de a ei. Şi-a desfăcut picioarele să-l primească iar el i-a acceptat imediat invitaţia. A pătruns-o încet, treptat, provocându-i un singur fior de durere. Tasia s-a arcuit sub el, dornică, şi l-a tras mai aproape. Îşi dorea mai mult, şi mai mult...

— Nu încă, Tasia, i-a şoptit el. Ai răbdare. A făcut-o să aştepte, în ciuda rugăminţilor ei, până când totul a dispărut din jurul ei şi au rămas doar mişcările lui ritmice înăuntrul ei. Fiecare nerv, fiecare impuls sau celulă erau concentrate pe atingerea satisfacţiei pe care el i-o nega deocamdată. Când a atins în sfârşit punctul culminant, ea nu a mai avut nici energie să ţipe. Cu un geamăt înăbuşit, ea s-a cutremurat violent, cu faţa îngropată în umărul lui scăldat în sudoare. El a fost la fel de tăcut când a ajuns la orgasm, respirând şuierat printre dinţi, cu toţi muşchii încordaţi. Relaxat, a adormit imediat, cu mâna în părul ei. Tasia a închis ochii la rândul ei, prea obosită pentru coşmaruri sau amintiri, recunoscătoare pentru liniştea de moment pe care i-o adusese el.

*

Tasia s-a trezit mai târziu decât avusese de gând. Soarele era deja sus pe cer iar de la parter răzbăteau zgomotele servitorilor care pregăteau micul dejun. Spre uşurarea ei, Stokehurst plecase peste noapte, în timp ce ea dormea. Nu ar fi putut să dea cu ochii de el. Ieşise cu Emma la plimbarea obişnuită, călare. Ea trebuia să dispară până la întoarcerea lor. Şi-a făcut toaleta în grabă, s-a îmbrăcat şi s-a aşezat să scrie o scrisoare.

Draga mea Emma,
Iartă-mi că am plecat fără să te anunţ, fără să-

mi iau la revedere. Aş fi vrut să pot rămâne, să văd ce tânără minunată ai devenit. Sunt foarte mândră de tine. Poate că într-o bună zi vei înţelege că a fost mai bine pentru toată lumea ca eu să plec acum. Îţi dăruiesc toată dragostea mea şi sper să-ţi aduci aminte de mine cu drag.

Adieu,

Domnişoara Billings.

Tasia a împăturit cu grijă hârtia şi a sigilat-o cu câţiva stropi de ceară. A stins lumânarea, a pus-o deoparte şi a lăsat scrisoarea adresată Emmei în camera ei. Era mai bine pentru toţi. A răsuflat uşurată la gândul că plecarea ei era lipsită de confruntări şi de momente stânjenitoare. Îşi simţea însă inima grea. De ce dispăruse oare Stokehurst fără vreun cuvânt? De ce se despărţeau aşa? Sperase că va face o ultimă încercare de a o convinge să rămână. Ştia că nu ar fi renunţat uşor la ceea ce-şi dorea, iar dacă spusese adevărul şi chiar o dorea...

Poate că nu o mai voia. Poate că pentru el o noapte fusese de ajuns. Poate că îşi satisfăcuse curiozitatea.

Gândul a întristat-o. Pieptul o durea. Bineînţeles că nu mai avea nevoie de ea. Fusese un amuzament de câteva ore, la adăpostul întunericului. Iar acum avea să se întoarcă la lady Harcourt, o femeie senzuală, cu experienţă, care îi era egală din toate punctele de vedere.

Tasiei îi venea să plângă, dar s-a îmbărbătat. A ridicat hotărâtă bărbia şi şi-a dus geanta jos. În aer

plutea o aromă plăcută de ceai. Covoarele de pe holuri erau curăţate de un batalion de servitoare care urcau şi coborau scările foşnindu-şi şorţurile albe, apretate. Doamna Knaggs supraveghea întreaga activitate. Tasia a găsit-o la etajul al doilea, cărând un vas cu ceară de albine topită.

— Doamnă…

— Domnişoară Billings! Menajera era roşie în obraji din cauza efortului. Nu sunt suficiente ore într-o zi să faci curat într-o casă atât de mare ca aceasta. Covoarele sunt greu de curăţat, dar cu podelele e şi mai rău.

— Am venit să…

— Ştiu deja. Stăpânul mi-a spus de dimineaţă că ne părăseşti.

Tasia era uluită.

— Adevărat?

— Da. A poruncit să fie pregătită trăsura şi să te ducă unde doreşti.

În loc să încerce să o convingă, se părea că Stokehurst voia să scape cât mai repede de ea.

— Câtă amabilitate, a spus Tasia cu tristeţe.

— Să ai drum bun, i-a urat doamna Knaggs vioaie, ca şi cum Tasia se ducea la piaţă.

— Nu m-ai întrebat care sunt motivele plecării mele.

— Îndrăznesc să spun că fiecare are motivele lui.

Tasia şi-a dres vocea, stânjenită.

— În legătură cu salariul meu… Speram…

— A, da. Doamna Knaggs a părut brusc foarte încurcată.

— Se pare că stăpânul a considerat că, de vreme ce nu ai stat o lună încheiată, nu ai dreptul la salariul promis.

Tasia s-a întors, surprinsă dar şi furioasă.

— Dar mai erau doar câteva zile! Adică nu-mi dă nimic, nici măcar o parte din bani?

Menajera şi-a ferit privirea.

— Mă tem că nu.

Ticălosul! Era demn de dispreţ. Încerca să o pedepsească pentru că nu voia să facă ce-i spusese. S-a străduit să se adune şi a spus într-un final:

— Înţeleg. O să mă descurc şi aşa. La revedere, doamnă Knaggs. Te rog să le transmiţi doamnei Plunkett, lui Biddle şi celorlalţi toate urările mele de bine…

— Bineînţeles. Menajera a bătut-o prieteneşte pe umăr. Ne-am ataşat cu toţii de tine, draga mea. La revedere. Trebuie să mă grăbesc cu ceara… Avem atât de multe podele de lustruit…

Tasia a privit în urma ei. Era nedumerită de purtarea doamnei Knaggs. Se aşteptase să fie mai prietenoasă. Poate că se răspândise deja zvonul că Stokehurst îşi petrecuse noaptea cu ea. La Southgate Hall nu existau secrete. Aceasta era probabil explicaţia pentru purtarea bizară a menajerei. Voia ca Tasia să plece cât mai curând, să se vadă scăpată de ea.

Umilită, Tasia s-a îndreptat spre ieşire. Seymour, valetul, a întâmpinat-o cu obişnuita lui politeţe, dar şi-a ferit privirea când ea i-a cerut să cheme trăsura. Probabil că şi el bănuia ce se

întâmplase între ea şi lordul Stokehurst în noaptea care abia se încheiase. Poate că-i era întipărit pe chip. Oricine o privea îşi dădea probabil seama că-şi pierduse inocenţa. Era o femeie pierdută, cu un nou păcat de adăugat la lunga ei listă.

— Care este destinaţia pe care trebuie să i-o comunic vizitiului? a întrebat Seymour, îndatoritor.

— Amersham, te rog. Era un sat de pe ruta trăsurilor unde se găseau mai multe hanuri vechi. Planul ei era să înnopteze acolo, să vândă inelul bunicii şi să-şi angajeze un însoţitor cu care să pornească spre vest. Trebuia să încerce să se ascundă într-unul din satele de acolo, pe post de servitoare.

Valetul i-a încărcat bagajele în trăsura lăcuită şi a ajutat-o să urce.

— Mulţumesc, a murmurat Tasia, tresărind când uşa s-a închis cu un zgomot sec. A scos capul pe fereastră să-l mai privească o dată pe Seymour.

Valetul i-a zâmbit reţinut.

— La revedere, domnişoară Billings, şi mult noroc.

Pentru Seymour, aceasta era o adevărată efuziune.

— La fel şi ţie, i-a spus Tasia, ceva mai înviorată. S-a retras apoi în fundul trăsurii, încercând să-şi stăpânească lacrimile în timp ce se îndepărta tot mai mult de Southgate Hall.

*

Au trecut câteva minute până să-şi dea seama

că mergeau într-o direcţie greşită. Mai întâi a avut o vagă suspiciune pe care a încercat să şi-o alunge din minte. La urma-urmei, nu era prea familiarizată cu peisajul englez şi nu ştia despre Amersham decât că se afla undeva la vest de Southgate. Dar când trăsura a întors şi a părăsit drumul principal, intrând în pădure, Tasia a ciocănit în peretele trăsurii încercând să-i atragă atenţia vizitiului. Acesta a ignorat-o şi a continuat să fluiere vesel. Au intrat şi mai adânc în pădure, trecând de o pajişte şi de un iaz. Într-un final s-au oprit în faţa unei case cu etaj, acoperită cu iederă.

Tasia a coborât din trăsură, uimită, în timp ce vizitiul îi dădea jos bagajul.

— Ce căutăm aici? a întrebat ea. Vizitiul i-a zâmbit şi i-a făcut semn să intre. În prag apăruse o siluetă înaltă, întunecată.

Ochii lui Luke, zâmbitori, i-au întâlnit pe ai ei. I-a vorbit pe un ton mustrător:

— Chiar credeai că te voi lăsa să pleci?

Capitolul 6

Tasia a strâns din buze, cuprinsă de furie. Poate că pierduse totul, dar nu şi puterea de a lua singură decizii. Nimeni nu-i putea lua asta. Chiar credea că o putea păcăli, manevra după propriul chef, iar ea urma să-i cadă în braţe cu un oftat de uşurare? Cât putea fi de arogant!

Trăsura s-a îndepărtat, lăsând-o singură cu Stokehurst. Majoritatea femeilor ar fi considerat probabil că dăduse norocul peste ele. Stokehurst

arăta minunat în dimineaţa aceea, în pantaloni cafenii şi o cămaşă albă, lejeră, cu părul uşor răvăşit. Era tăcut şi o privea fascinat, iar în ochii lui mai era ceva de care ea nu-şi dădea prea bine seama.

Tasia se gândea ce să-i spună. A încercat să-şi păstreze un ton calm şi rezervat.

— Aşa va fi şi când mă va găsi Nikolas Angelovski. Nu-mi va da de ales. Eşti exact ca şi el. Nimic nu poate sta în calea a ce vrei tu.

Spre mulţumirea ei, l-a văzut încruntându-se. Şi-a încrucişat mâinile la piept şi a privit-o cum se apropia de intrare.

Casa era decorată cu plăci de teracotă pe care era imprimat acelaşi motiv cu uliul şi trandafirul pe care îl văzuse la Southgate Hall. Iniţială *W* apărea şi ea la intervale egale. Cele două secole de intemperii estompaseră desenul, dar acesta rămăsese suficient de vizibil. Se vedea că acea casă fusese îngrijită cu multă dragoste. Porţiuni din lemnul învechit fuseseră înlocuite cu unul nou iar pereţii fuseseră zugrăviţi de curând. Dacă nu ar fi fost atât de uimită şi de supărată, Tasiei i-ar fi făcut plăcere să admire căsuţa cu un aer romantic, desprinsă parcă din poveşti.

— William, lord Stokehurst, a spus Luke văzând-o că se uita la inscripţiile de pe perete. Un strămoş de-al meu. El a construit-o în secolul şaisprezece, pentru amanta lui, ca să o ştie aproape de Southgate Hall.

— De ce m-ai adus aici? a întrebat Tasia, împietrită. Intenţionezi să mă ţii aici, ca amantă?

El a părut să-i cântărească vorbele. Tasia şi-a dat seama că se gândea ce şi cum să-i spună ca să nu o irite şi mai tare. Ea nu dorea să fie nici alinată şi nici luată pe sus. Voia doar să fie lăsată în pace.

— Vreau să petrec un timp cu tine, i-a spus direct. Nu am apucat să vorbim după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

— Noi nu am vorbit *niciodată*.

A dat din cap.

— Acum o putem face.

Tasia a pufnit înfuriată şi s-a îndepărtat de uşă ca şi cum ar fi fost intrarea în iad. S-a dus într-o parte a casei, spre grajdul unde se afla un cal negru. Acesta a ciulit urechile şi a întors capul, privind-o cu interes.

Auzindu-i zgomotul paşilor care o urmăreau, Tasia s-a întors furioasă cu faţa la el.

— Du-mă înapoi în sat!

— Nu, i-a răspuns el încet, susţinându-i privirea.

— Atunci plec pe jos.

— Tasia. S-a apropiat de ea şi i-a acoperit pumnul cu mâna lui. Rămâi aici cu mine, doar o zi-două. I-a strâns cu mai multă putere mâna, simţind-o cum se zbătea să se elibereze. Nu-ţi cer nimic. Nu te voi atinge deloc, dacă nu vrei. Doar stai de vorbă cu mine. Nu eşti în pericol imediat să te găsească Angelovski, cel puţin nu aici. Tasia… nu are rost să-ţi distrugi viaţa. Putem găsi o altă cale, mai bună, dacă ai încredere în mine.

— De ce? l-a întrebat ea, ceva mai puţin furioasă. Blândeţea vocii lui o impresionase. Nu-i

mai vorbise niciodată aşa. De ce aş avea încredere în tine?

El a deschis gura să-i răspundă, dar s-a mai gândit puţin şi nu a mai scos niciun sunet. A continuat să o privească şi i-a ridicat mâna la pieptul lui. Inima îi bătea repede. Uşor, Tasia şi-a descleştat pumnul şi şi-a deschis palma deasupra inimii lui.

Pentru că te iubesc, tânjea Luke să-i spună. *Te iubesc mai mult decât orice pe lume, cu excepţia Emmei. Nu aştept nimic de la tine. Nu trebuie şi mă iubeşti şi tu. Vreau doar să te ştiu în siguranţă*. Dar ea nu era pregătită pentru asemenea cuvinte. Se temea să nu o sperie, să nu o facă să-i arunce cuvintele în faţă. Nu ajunsese la treizeci şi patru de ani fără să înveţe nimic despre temporizare. Aşa că s-a mulţumit să-i zâmbească.

— Pentru că numai pe mine mă ai, i-a spus. Cu excepţia familiei Ashbourne. Dacă aş fi în locul tău aş accepta ajutorul de oriunde mi se oferă. Nu văd să se fi făcut coadă în spatele meu.

Tasia şi-a smuls mâna şi l-a privit intens. A spus ceva în ruseşte – cu siguranţă nu era un compliment – şi a intrat în casă, trântind uşa în urma ei.

Luke a oftat uşurat. Ea nu se bucura deloc că se afla acolo… dar acceptase să rămână.

*

Peste zi, Tasia s-a schimbat într-o bluză lejeră şi o fustă şi şi-a împletit părul într-o coadă. Nu

avea cine să o vadă, cu excepţia lui Stokehurst, aşa că putea măcar să se simtă comod. Trebuia să recunoască faptul că acea casă nu era un loc tocmai rău în care să fii ţinut prizonier. A trecut dintr-o cameră într-alta, descoperind comori în fiecare colţ: cărţi rare, gravuri şi miniaturi ale unor oameni semeţi, cu părul întunecat, care nu puteau fi decât strămoşi de-ai lui Stokehurst.

Totul în casă era uzat şi comod. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii decolorate şi picturi în ulei, iar mobila era veche, din lemn masiv sculptat. Nu-i era deloc greu să şi-l imagineze pe William, lordul Stokehurst, vizitându-şi amanta, refugiindu-se departe de lume, în braţele ei.

După ce a cercetat pivniţa în care se ţineau vinurile şi cămara Tasia a ieşit afară, să se plimbe. A dat ocol iazului, padocului şi grădinii de legume. Nu ştia pe unde era Stokehurst, dar simţea că îi ştia fiecare mişcare. Din fericire, dădea dovadă de înţelepciune şi o lăsa în pace, să cutreiere şi să se calmeze.

Spre după-amiază l-a văzut scoţând calul din grajd, să-l înveţe să meargă la pas. Stokehurst era răbdător cu animalul cu picioare suple şi mişcări elegante, care îi aminteau Tasiei de un dansator. În mare parte era docil, dar avea şi momente de revoltă şi atunci intervenea Luke, disciplinându-l.

— Nu-i place să stea pe loc, i-a spus Luke, observând prezenţa Tasiei. Ca orice cal de doi ani.

Tasia admira în tăcere măiestria călăreţului care reuşea să ţină în frâu un cal atât de sensibil. După ce au reuşit o poză perfectă, cu toate

copitele aliniate, calul a fost recompensat generos.

Luke a coborât din şa şi s-a îndreptat spre gardul de bârne de care se sprijinea Tasia.

— Constantine, ţi-o prezint pe lady Anastasia.

Tasia a întins mâna spre nasul catifelat al calului. Constantine i-a adulmecat delicat palma goală, după care şi-a plecat brusc capul şi a împins-o, obligând-o să se dea un pas înapoi. A izbucnit în râs, surprinsă:

— Ce vrea?

— Emma l-a răsfăţat cu bucăţi de zahăr. Acum le cere tot timpul. Va fi tare greu să-l dezvăţăm.

— Lacomule, l-a alintat Tasia, mângâindu-i grumazul. Constantine a întors capul, studiind-o cu un ochi strălucitor.

Zâmbind, Tasia a ridicat privirea spre Stokehurst. Acesta respira greu, din cauza efortului, iar pe chipul bronzat şi pe gât îi luceau câteva picături de sudoare. Cămaşa i se lipise de trup, urmărind conturul muşchilor. Era natural şi masculin, foarte deosebit de bărbaţii pe care îi întâlnise la curtea Rusiei. Cei de acolo se sufocau în parfumuri şi pomezi, totul la ei era artificial.

Tasia şi-a amintit brusc de un bal la care luase parte, de husarii şi nobilii cu care dansase atunci. Palatul de iarnă era o clădire uriaşă, cu mai bine de o mie de încăperi pline cu comori nepreţuite, scăldate într-o lumină caldă care sfida gerul de afară. În galerii stăteau aliniaţi ofiţeri în uniforme de gală. Aerul era plin de arome dulci, exotice, care veneau de pretutindeni, din vasele încălzite din argint. Şi le amintea perfect, dacă închidea

ochii. Femeile şi bărbaţii deopotrivă erau acoperiţi de bijuterii care străluceau în lumina candelabrelor aurite. Mama ei, Marie, era considerată una din cele mai frumoase femei de acolo, cu părul ei negru prins într-o plasă din fir de aur şi diamante, decolteul adânc şi şiragurile de perle şi smaralde din jurul gâtului delicat. Tasia dansase sub ochii atenţi ai însoţitoarei ei după care ciugulise câte ceva de pe platourile pline cu caviar, ouă de prepeliţă umplute şi aluaturi franţuzeşti cu unt. Nobilimea rusă trăia într-un lux de neegalat de nimeni, în toată lumea. Ea crezuse că i se cuvenea totul, iar acum era îmbrăcată în haine simple, de ţărancă, şi stătea într-un padoc. O despărţea o întreagă lume de vechea ei viaţă. Şi se simţea periculos de aproape de fericire.

— Te gândeşti la trecutul tău, i-a spus Stokehurst, surprinzând-o. Probabil că îţi lipseşte.

Tasia a clătinat din cap.

— Nu prea. Zilele acele mi se par acum interesante, dar… acum înţeleg că locul meu nu era acolo. Nici dacă aş avea posibilitatea să aleg n-aş mai şti care este locul meu.

— Tasia…

Ea a ridicat privirea şi l-a surprins privind-o pierdut. Au urmat câteva clipe de tăcere. Tasia a căutat frenetic ceva de spus:

— Mi-e foame. Am văzut ceva de mâncare în cămară… S-a dat un pas înapoi.

— Doamna Plunkett ne-a trimis câte ceva. Pui, pâine, fructe…

— Doamna Plunkett a ştiut despre toate astea?

El a arborat o expresie inocentă.

— Despre ce?

— Că voi veni aici, la tine! Tasia îl privea suspicioasă, pe sub gene. A ştiut! Ţi se citeşte pe faţă! Toată lumea de la Southgate Hall ştia că mă vei răpi. Şi Emma? Ei ce i-ai spus?

— Adevărul, a recunoscut el, cu o figură vinovată.

Nu-i făcea plăcere să se ştie victima unei conspiraţii, indiferent de bunele lor intenţii. Cu mândria rănită, Tasia s-a îndepărtat fără să mai scoată un cuvânt.

Încă mai spumega când a despachetat mâncarea şi a aşezat masa. Doamna Plunkett le pregătise un festin: fripturi, salată, fructe şi brânzeturi şi o prăjitură cu cremă. Soarele era la asfinţit şi o lumină roşiatică pătrundea prin obloanele închise doar pe jumătate. După ce s-a spălat şi s-a schimbat, Luke a coborât în pivniţă şi a luat două sticle de vin roşu. Tasia s-a făcut că nu-l vede şi a despachetat pâinea din şervetul din bumbac în care fusese înfăşurată.

Fără să pară tulburat de tăcerea ei, Luke s-a aşezat pe un scaun şi s-a apucat să deschidă sticla de vin, ţinând-o între picioare.

— O ţin mai bine aşa, i-a spus, observându-i privirile curioase. Aş putea să încerc să o ţin în scobitura braţului, dar aşa am pierdut deja câteva sticle de vin foarte bun. I-a zâmbit ca un puşti, iar rezerva ei a început încet-încet să se topească.

— Cine are grijă de casă şi de grădină? l-a întrebat.

— Am un îngrijitor care locuieşte dincolo de deal.

— Locuieşte cineva aici?

El a clătinat din cap.

— Pare lipsit de sens să ţii o casă de care nu se foloseşte nimeni, dar nu m-am îndurat să o închid. Îmi place ideea unui refugiu.

— Ai mai adus şi alte femei aici?

— Nu.

— Dar pe ea? Tonul Tasiei era blând. Ştiau amândoi că se referea la Mary.

Luke a tăcut câteva clipe, apoi a dat din cap.

Tasia nu ştia sigur ce simţea… era probabil flatată – şi stânjenită. Începea să înţeleagă că însemna ceva pentru el, ceva important, iar acest lucru o tulbura profund.

— Îmi pare rău că te-am minţit. Luke încerca să-şi păstreze tonul detaşat, fără să reuşească însă. Nu am ştiut cum altcumva să te aduc aici.

Tasia a găsit câteva lumânări pe care le-a aprins.

— Ai fi putut să mă inviţi.

— Ai fi acceptat?

— Nu ştiu. Bănuiesc că depindea de felul în care mă invitai.

Luke s-a ridicat şi s-a apropiat de ea. Ochii lui o seduceau, zâmbetul lui era o invitaţie la păcat.

— Domnişoară Billings, te implor, nu pleca. Există un loc unde aş vrea să te duc. Am o cabană ascunsă în mijlocul unei păduri. Am putea merge acolo, doar noi doi, departe de lume, cât timp vrei… o zi, o lună, pentru totdeauna.

— Şi ce-am face acolo, doar noi doi?

— Am dormi ziua şi ne-am trezi atunci când apar stelele pe cer. Am bea vin… ne-am împărtăşi secrete… am dansa la lumina lunii…

— Fără muzică?

S-a aplecat spre urechea ei şi i-a şoptit, secretos:

— Pe muzica pădurii. Majoritatea oamenilor nu o aud, pentru că nu ştiu să asculte.

Tasia a închis ochii pentru o clipă. El mirosea îmbietor, a săpun şi apă, păr umed şi rufe apretate.

— Te oferi să mă înveţi? l-a întrebat încet.

— De fapt speram ca tu să mă înveţi pe mine.

S-a dat puţin înapoi şi l-a privit în ochi. Au izbucnit amândoi în râs, fără vreun motiv, cu excepţia celui că momentul li se păruse amândurora delicios.

— Mă mai gândesc, i-a spus apropiindu-se de unul din scaune. El a ajutat-o să se aşeze, îndatoritor.

— Vin?

În loc de răspuns, Tasia i-a întins paharul. El s-a apropiat, i-a turnat vinul şi au ridicat paharele într-un toast tăcut. Vinul auriu era uşor dulceag, aşa că Tasia a dus din nou paharul la gură. Nu mai băuse niciodată mai mult de o înghiţitură-două, când şi când, fiind întotdeauna supravegheată de mama sau de însoţitoarea ei. Iar acum se putea bucura de libertatea de a bea oricât dorea.

Au mâncat în tihnă, în timp ce afară se întuneca şi umbre se lăsau peste casă. Luke se

străduia să fie cât mai fermecător.

A privit-o amuzat cum îi întindea din timp în timp paharul, să i-l umple, şi a avertizat-o că o să o doară capul a doua zi.

— Nu-mi pasă, i-a răspuns Tasia, continuând să bea. Este cel mai bun vin pe care l-am gustat vreodată.

Luke a râs:

— Şi devine şi mai bun, cu fiecare pahar băut. Nu-l bea dintr-odată, draga mea. Sunt un gentleman şi nu voi putea profita de tine dacă te îmbeţi.

— De ce nu? Trează sau nu, rezultatul este acelaşi, nu crezi? A înclinat capul şi a dat pe gât restul de vin din pahar. Şi apoi, nu eşti tocmai un gentleman.

El a privit-o ameninţător şi a întins mâna spre ea, peste masă. Tasia s-a dat înapoi, chicotind. Camera se învârtea cu ea, aşa că s-a chinuit să-şi menţină echilibrul. Când a reuşit, a dus imediat paharul la gură. Ştia că bea prea mult, dar vinul îi dădea un sentiment de bine pe care voia să-l prelungească.

— Cine este? a întrebat făcând semn spre portretul unei femei blonde. Câteva picături s-au prelins pe lângă gura paharului. Tasia s-a încruntat şi s-a grăbit să-l golească, dându-l pe gât.

— Mama. Luke a venit lângă ea şi i-a luat paharul din mână. O să ameţeşti de tot.

Tasia era deja foarte ameţită. Iar el era sigur pe picioare, solid… S-a lipit de el şi a privit atentă portretul. Ducesa era o femeie frumoasă, dar pe

chip nu avea nicio urmă de blândeţe, iar buzele şi le ţinea strâns. Ochii îi erau şi ei reci.

— Nu semeni prea mult cu ea, i-a spus Tasia. Doar la nas.

Luke a râs.

— Mama mea are o voinţă de fier. Şi nu s-a muiat deloc, cu trecerea anilor. Este şi extrem de inteligentă.

— Tatăl tău cum este?

— Un şmecher bătrân cu un apetit imens pentru femei. Doar Dumnezeu ştie de ce s-a căsătorit cu cineva ca mama. Ei i se pare nedemnă orice manifestare a unei emoţii – chiar şi râsul. Tata a spus mereu, în gura mare, că nu l-a primit în patul ei decât de câteva ori, doar ca să producă moştenitori. Au avut trei copii care au murit la scurt timp după naştere înainte să mă aibă pe mine şi pe sora mea. Cu trecerea anilor, mama s-a apropiat tot mai mult de biserică, lăsându-l pe tata să vâneze fuste după voia inimii.

— S-au iubit? a întrebat absentă Tasia.

El a oftat.

— Nu ştiu. Îmi amintesc doar politeţea şi toleranţa pe care şi le arătau mereu unul altuia.

— Ce trist!

A ridicat din umeri.

— A fost alegerea lor. Au avut motivele lor pentru care nu au fost de acord cu căsătoriile din dragoste – o ironie, de vreme ce ambii lor copii au făcut asta.

Tasia s-a sprijinit mai comod de el. Apropierea lor îi făcea plăcere.

— Sora ta îşi iubeşte soţul?

— Da. Catherine s-a măritat cu un scoţian încăpăţânat cu un temperament exact ca al ei. Îşi petrec jumătate din timp ţipând unul la latul şi cealaltă jumătate în pat.

Ultimele cuvinte au părut să rămână suspendate în aer. Tasia a simţit cum obrajii îi ardeau, amintindu-şi de noaptea care trecuse, de orele petrecute în pat, împreună cu el. A inspirat adânc o dată, şi încă o dată, după care şi-a căutat orbeşte paharul.

— Îmi este sete... S-a întors brusc, izbindu-se de pieptul lui, într-un echilibru precar. El a susţinut-o strecurându-şi mâna pe după spatele ei. Tasia a scos un sunet când a simţit câteva picături pe umăr.

— M-ai stropit! a exclamat, cercetând mâneca bluzei.

— Adevărat? a întrebat el încet. Lasă-mă să mă uit. Şi-a aplecat capul şi şi-a lipit gura fierbinte de pielea ei, acolo unde căzuse vinul.

Confuză, Tasia a simţit că pământul se scufunda cu ei – dar şi-a dat seama că, de fapt, Luke o lăsa în jos, pe covor. Înainte să apuce să obiecteze a simţit alte picături care se scurgeau pe abdomenul ei.

— Ai făcut-o din nou!

El a murmurat ceva, a lăsat paharul deoparte şi a început să-i desfacă şnurul bluzei. Aceasta i-a alunecat de pe umeri. I-a dus mâna la talie şi în secunda următoare fusta i-a trecut de coapse. Tasia îl privea nedumerită. Hainele păreau să-i

cadă singure, iar Stokehurst îi zâmbea de parcă era un lucru absolut natural. S-a aplecat peste sânul ei dezgolit şi l-a atins cu limba, sorbindu-i picăturile de vin. Tasia s-a înfiorat, agitată, ştiind că ar fi trebuit să-l oprească. Dar gura lui era fierbinte şi o gâdila plăcut. L-a prins de umeri, ca să-şi păstreze echilibrul.

— Cred că sunt beată, i-a spus. Nu m-am mai îmbătat până acum, dar mi-am spus mereu că aşa trebuie să fie. Tot vinul acela... Asta este! Sunt beată, nu?

— Doar puţin. I-a dat fusta jos complet, iar ea s-a relaxat, întinsă pe podea. A oftat uşurată. Picioarele îi erau libere şi se simţea uşoară... dar el continua să-i dea jos şi celelalte haine.

— Profiţi de mine, i-a spus şi s-a rostogolit chicotind.

Luke s-a întins lângă ea, întorcând-o cu faţa spre el. Tasia i-a mângâiat buzele cu vârful degetelor.

— Încerci să mă seduci?

El a dat din cap şi i-a dat deoparte o şuviţă care îi căzuse pe faţă.

— Mi se învârte capul. Tasia a închis ochii şi i-a simţit buzele lipite de ale ei, calde şi intense, accelerându-i sângele prin vene. Era deasupra ei, frumos şi tentant, aşa că a întins mâinile spre el.

— Ajută-mă să-mi scot cămaşa, i-a spus.

Ce idee minunată... Voia să-i simtă pieptul puternic, iar cămaşa o incomoda. S-a luptat puţin cu nasturii care nu voiau deloc să cedeze. Aşa că a tras de material, iar cămaşa s-a desfăcut cu

sunetul nasturilor care pocneau. Mulţumită de rezultat, a rămas privind la pieptul lui gol şi la chipul scăldat de lumina lumânării. Ochii lui erau de culoarea mării, puri, fără inflexiuni verzi sau gri.

— Cum de pot fi atât de albaştri ochii tăi? I-a atins uşor obrazul. O culoare atât de frumoasă... de albastră...

Luke şi-a plecat privirea.

— Dumnezeu să mă apere, Tasia. Dacă pleci, îmi vei lua şi inima cu tine.

Tasia ar fi vrut să-i răspundă, dar el a sărutat-o până când nu i-a mai venit niciun cuvânt în minte. L-a privit luând din nou paharul în mână şi aplecându-l, pentru ca vinul să se reverse peste buza acestuia. Nu înţelegea prea bine de ce turna vin pe ea, dar l-a ascultat şi a rămas nemişcată, visătoare, în timp ce dâra de lichid auriu se scurgea pe trupul ei, ajungându-i între picioare. S-a înfiorat din cauza senzaţiei ciudate, dar mai apoi i-a simţit gura urmărind-o. A chicotit şi a tremurat când el i-a mângâiat cu limba buricul în adâncitura căruia se strânsese vinul. El l-a sorbit picătură cu picătură, atingându-i pielea cu buzele întredeschise şi făcând cecuri fierbinţi cu limba.

Tasia a tăcut, vrăjită de jocul lui şi de plăcerea care îi cuprinsese fiecare părticică din corp. El i-a desfăcut coapsele cu mâna iar ea i s-a deschis complet, supusă. Nu mai conta nimic în afară de mişcările gurii lui care cobora în triunghiul cu păr creţ, acum udat de vin. Locul îi pulsa iar trupul i s-a arcuit în semn de răspuns. Limba lui îi atingea acum cel mai sensibil loc iar ea a oftat şi i-a şoptit

Da... te rog... acolo... iar plăcerea a cuprins-o în valuri. Cu un strigăt ea l-a tras şi mai aproape. Convulsiile înnebunitor de plăcute au devenit tot mai lungi, transformându-se treptat în valuri fierbinţi.

Ameţită încă de plăcere, Tasia s-a întins mulţumită când el s-a pregătit să vină deasupra ei. I-a înlănţuit trupul musculos şi i-a cuprins în mână bărbăţia întărită. El a gemut şi a pătruns-o iar ea s-a strâns în jurul lui, dorindu-l în întregime. A încercat să-l aducă cu totul deasupra ei, dar el i s-a împotrivit, sprijinindu-se în coate.

— Nu vreau să te strivesc, i-a şoptit. Eşti atât de uşoară şi de mititică... şi ai oase atât de fragile. I-a trasat cu blândeţe linia coastelor, cu vârful degetelor, i-a sărutat sânii şi locul dulce şi moale dintre ei. Dar când îţi simt pasiunea, când văd cum încerci să mă tragi şi mai aproape, sunt pe punctul să-mi pierd controlul şi nu vreau să te doară, să-ţi fac rău.

— Nu pleca de lângă mine, i-a spus ea, arcuindu-se iar. Nu mă sparg.

Valul dulce al uitării i-a cuprins pe amândoi, alungându-le orice gând coerent.

*

Şi-au petrecut orele care au urmat în patul uriaş din stejar, cu baldachin albastru. Jocurile erotice i-au făcut foame Tasiei, iar Luke a însoţit-o galant într-un scurt raid la bucătărie. Au mâncat fructe, brânzeturi şi din prăjitură, după care s-au

întors în pat.

— E prea mare, s-a plâns Tasia, întinzând larg mâinile şi picioarele. S-a răsucit mai apoi pe cearşafurile albe şi i-a zâmbit lui Luke: mă pierd prin el.

El a râs şi a luat-o în braţe.

— Te voi găsi întotdeauna.

L-a cuprins cu braţele de gât şi s-a aşezat la el în poală, lipindu-şi fruntea de a lui:

— Începe să-mi placă să fiu decadentă. Nu-i de mirare că atâtea femei aleg să devină amante.

— Asta eşti tu acum? a întrebat-o, sărutând-o pe gât.

Tulburată, ea l-a privit în ochi şi a roşit.

— Nu… intenţionam să-i iau locul lui Iris Harcourt.

— Iris şi cu mine nu mai suntem împreună. De aceea am fost ieri la Londra, să o rup cu ea.

Tasia era surprinsă.

— De ce?

— Iris voia mai mult decât îi puteam eu oferi, iar eu am fost suficient de egoist încât să prelungesc relaţia noastră mai mult decât ar fi fost necesar. Acum este liberă să se mărite cu oricare din pretendenţii ei. Nu cred că va dura prea mult.

— Şi tu? Tasia a dat să i se ridice din poală. Ai nevoie de o nouă amantă care să o înlocuiască?

Luke a prins-o de talie, obligând-o să stea pe loc.

— Nu-mi place să dorm singur, a recunoscut cu francheţe. Probabil că mi-aş putea găsi o altă Iris cu care să păcătuiesc.

Tasia a simţit o împunsătură de gelozie. S-a încruntat dar a tăcut, ştiind că nu avea niciun drept să obiecteze.

Luke a râs, citindu-i gândurile.

— Dar atunci s-ar pune întrebarea ce fac cu tine.

— Mă descurc şi singură.

— Ştiu asta. Dar ai fi dispusă să ai grijă şi de altcineva? Care să aibă la rândul lui grijă de tine?

Tasia a clătinat din cap, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Este momentul să discutăm. Ochii lui albaştri o fixau intens. Tasia… vreau să faci parte din viaţa mea şi dintr-a Emmei. Vreau să rămâi cu mine. Şi dacă o vei face, vreau să-mi fii soţie.

Tasia s-a desprins de lângă el şi s-a acoperit cu cearşaful. A continuat să stea cu capul plecat, pentru că nu se simţea în stare să-i susţină privirea.

— Nu am crezut niciodată că voi mai putea fi soţul altcuiva în afară de Mary. Nu am vrut să încerc cu nimeni, până când ai apărut tu. Luke a atins-o uşor pe spatele rigid. Ştiu că nu eşti sigură în privinţa sentimentelor pentru mine. Dacă am fi avut timp, dacă lucrurile ar fi stat altfel, te-aş fi curtat cu toată răbdarea de care aş fi fost în stare. În loc de asta, îţi cer să faci un salt în gol şi să te încrezi orbeşte în mine.

Preţ de o clipă, Tasia şi-a imaginat că împărţea cu el casa, viaţa, că se trezea alături de el în fiecare dimineaţă… dar viziunea s-a spulberat,

lăsând-o cu un gol în stomac.

— Dacă aş fi fost altcineva aş fi acceptat, i-a spus cu tristeţe.

— Dacă ai fi fost altcineva nu te-aş fi vrut.

— Nici nu ne cunoaştem.

— Aş zice că ultimele douăzeci şi patru de ore sunt un început promiţător.

— Pot doar să-ţi explic acelaşi lucru, iar şi iar, i-a spus cu voce pierită. Nu vrei să mă asculţi. Am făcut ceva ce nici Dumnezeu nu poate ierta. Cumva, cândva, va trebui să plătesc pentru asta. Şi pentru că sunt prea laşă ca să îmi înfrunt pedeapsa, voi continua să fug până când mă va prinde din urmă.

— Să înţeleg că Nikolas Angelovski este un soi de instrument al pedepsei divine? Nu prea cred. Cred că Dumnezeu are mijloace prin care să-i pedepsească pe păcătoşi, fără să trebuiască să se folosească de un prinţ rus puţin cam nebun. Şi dat fiind că nu-ţi aminteşti nimic şi nu există nicio dovadă, refuz să cred că ai ucis pe cineva. Aş fi simţit la fel şi dacă nu aş fi fost îndrăgostit de tine. Ce naiba te face atât de dornică să-ţi asumi o crimă pe care s-ar putea să nu o fi comis?

— Mă iubeşti? a repetat Tasia, dându-şi deoparte părul din ochi ca să-l poată privi uimită.

Luke nu părea într-adevăr tipul clasic de îndrăgostit.

— Ce crezi că tot încercam să-ţi spun? Părea încurcat. Crede-mă, nu eşti tocmai candidata pe care mi-aş fi imaginat-o. Femeile mi se aruncă în braţe de ani întregi – şi unele dintre ele aveau

perspective frumoase.

— Şi eu aveam, în Rusia. Pământuri, averi, palate...

— Deci Madame Miracol nu s-a înşelat prea tare.

— Nu.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi fiică de pădurar. Chiar aş fi preferat să fii.

— Şi eu, i-a răspuns ea după o clipă.

Nu s-au privit. A urmat o tăcere, un timp în care fiecare şi-a cântărit pasul următor. Cumva, în mijlocul ciondănelii lor, el o ceruse de nevastă iar ea îl refuzase. Dar nu era totul terminat, nu încă.

Tasiei îi venea să plângă. Nu îndrăznea, însă. Probabil că el avea să o consoleze şi nu avea rost să se agaţe unul de celălalt când oricum trebuiau să se despartă pentru totdeauna. Şi-a strâns şi mai mult cearşaful în dreptul sânilor.

— Luke, a spus încet. Era pentru prima oară că-i spunea pe nume, iar el a tresărit. Dacă te simţi pregătit să iubeşti din nou şi să te căsătoreşti, poţi găsi pe cineva mai potrivit ca mine. Ţi-ar fi mult mai bine cu cineva care să semene cu Mary.

Încercase să-i de un sfat bine intenţionat, dar el a privit-o cu interes:

— Despre asta este vorba? Dacă voiam o înlocuitoare pentru Mary aş fi găsit-o demult. Dar nu-mi doresc ca a doua căsnicie să fie doar o copie a primei. Nu vreau asta, în niciun caz.

Tasia a ridicat din umeri.

— Spui asta acum, dar dacă te căsătoreşti cu mine vei fi dezamăgit. Nu chiar de la început,

probabil, dar după un timp…

— *Dezamăgit*, a repetat Luke. De ce naiba aş fi… Nu, nu-mi explica. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Ea a încercat să spună ceva dar el a ridicat mâna, cu un gest care să o reducă la tăcere. Era foarte important să nu existe neînţelegeri pe acest subiect. Încerca să găsească o modalitate ca totul să fie foarte clar, dar părea să fie o misiune imposibilă. Era încă mult prea tânără ca să privească totul în termeni absoluţi, nu realiza încă faptul că totul se putea schimba oricând, din infinit de multe motive.

— Eram încă un copil când m-am însurat cu Mary, i-a spus alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu am cunoscut viaţa fără ea. Am trecut de la a fi tovarăşi de joacă la prieteni, iubiţi şi mai apoi soţi. Nu ne-am *îndrăgostit*, doar… ne era bine împreună. Nu-i voi păta memoria spunând că nu a fost ceva sincer. Ţineam unul la altul şi ne simţeam bine împreună… şi mi-a dăruit un copil pe care-l ador. Dar când a murit am devenit un alt bărbat. Acum am alte nevoi. Iar tu… I-a luat mâna Tasiei şi i-a strâns-o cu putere, privind-o în ochi. Tu mi-ai dăruit pasiunea şi magia pe care nu le-am cunoscut până acum. Ştiu că trebuie să fim împreună. Câţi oameni de pe pământul acesta îşi găsesc sufletul-pereche? Îşi petrec toată viaţa căutând şi acest lucru nu se întâmplă. Dar cumva, printr-un miracol dumnezeiesc, noi doi suntem împreună. Eu ştiu ce vreau. Dar nu te pot obliga să rămâi. Alegerea este a ta.

— Nu am de ales. Tasia plângea iar privirea îi era împăienjenită din cauza lacrimilor. Trebuie să plec, tocmai pentru că ţin la tine şi la Emma.

— Te minţi singură. Te vei folosi de orice scuză găseşti numai ca să nu fii rănită. Te temi să iubeşti.

— Şi dacă nu este vorba de raţiune aici? a ripostat ea. Dacă este doar din vina ta? Poate că eşti un bărbat arogant şi egoist a cărui iubire nu o vreau!

Luke s-a înroşit de furie.

— Acesta este cu adevărat motivul?

Tasia i-a aruncat o privire pe jumătate furioasă, pe jumătate rugătoare. O făcea să spună lucruri care îi răneau pe amândoi. Dacă i-ar fi acceptat decizia! Dacă nu ar fi fost atât de încăpăţânat!

— Te rog, nu trebuie să faci totul atât de dificil.

— Naiba să te ia... Voi face să fie de-a dreptul imposibil. A tras-o sub el şi a sărutat-o apăsat. A ridicat apoi capul şi a privit-o. Am nevoie de tine, i-a spus respirând greu. Mâna i s-a mişcat nesigură pe deasupra sânului ei mic. Am nevoie de tine în atât de multe feluri. Nu pot să te pierd, Tasia.

A sărutat-o din nou, înainte ca ea să-i poată răspunde, până când gândurile i s-au risipit şi sângele i s-a înfierbântat de dorinţă. Ea s-a mişcat sub el, invitându-l dornică, făcându-l să tremure de pasiune.

A pătruns-o uşor, pentru că ea era umedă şi pregătită pentru el. Cu mâinile ei mici s-a prins de umerii lui, cu disperare, iar muşchii i s-au contractat în jurul bărbăţiei lui. Îi simţea respiraţia fierbinte lipită de piele. Luke a ţinut-o strâns şi a

gemut când a simţit-o ajungând la orgasm, trăgându-l tot mai adânc, până când s-a eliberat la rândul lui.

De îndată ce Tasia şi-a recăpătat ritmul respiraţiei, s-a întors pe o parte şi a coborât din pat. Picioarele îi tremurau. A căutat halatul aruncat pe jos şi s-a înfăşurat în el, deşi îi era mult prea mare. S-a întors spre Luke şi l-a privit.

— Te-a durut? a întrebat-o încet.

Ea a clătinat din cap.

— Nu… dar vreau să fiu singură. Trebuie să mă gândesc.

— Tasia…

— Te rog să nu vii după mine.

Pe când ieşea din cameră l-a auzit înjurând printre dinţi. Şi-a ridicat poalele halatului ca să nu le târască pe jos şi s-a îndepărtat.

Era miezul nopţii, cerul era ca o catifea neagră presărată ici-colo cu stele. Lacul era liniştit şi strălucea, reflectând cerul. Părea şi el plin de stele. Două broaşte au sărit din iarbă, deranjate, hotărâte să-şi schimbe locul. Tasia şi-a ridicat halatul şi s-a aşezat pe malul lacului, cu picioarele în apă. Şi a început să se gândească.

Stokehurst era un bărbat pasional… şi se lăsa stăpânit de emoţii, deşi nu recunoştea asta în faţa nimănui. Fusese destul de brutal cu ea, dar nu-i făcuse rău. Tasia şi-a ridicat genunchii la piept şi şi-a sprijinit bărbia pe genunchi. Îşi dorea cu disperare să aibă cu cine vorbi, o persoană care să-i spună ce să facă.

A reluat în minte discuţia lor, cuvânt cu cuvânt.

Era adevărat ce-i spusese? Era ea oare într-atât de speriată că va suferi încât hotărâse să nu-şi dăruiască nimănui inima? S-a gândit la oamenii din viaţa ei pe care îi iubise: la tatăl şi mama ei, la unchiul Kirill şi la doica Varka. Îi pierduse pe toţi. Da, se temea. Nu mai voia să piardă pe nimeni drag.

Şi-a amintit de copilărie, de cât de singură şi de neliniştită fusese după moartea tatălui ei. Mama ei fusese foarte afectuoasă cu ea, dar cea mai mare grijă a Mariei fusese întotdeauna propria persoană. O anume latură copilărească a ei o împiedica să iubească cu adevărat, complet, pe cineva. Copil fiind, Tasia nu înţelesese acest lucru. Se considerase nedemnă de a fi iubită. Toate resentimentele, toată revolta se canalizaseră înapoi, împotriva ei însăşi. Iar biserica nu făcuse decât să o încurajeze să-şi accepte suferinţa şi să o transforme în martiriu… ei bine, nu fusese o influenţă benefică. Să fii martir nu era un sentiment prea plăcut. Şi nici prea profitabil nu se dovedise, până în prezent cel puţin.

Merita o şansă la fericire? Şi-o datora ei însăşi? Nu era foarte sigură de răspuns. Dar dacă, de fapt, i-o datora lui Luke? Era un bărbat de lume, inteligent, conştient de alegerile pe care le făcea şi de consecinţe. Voia să se căsătorească cu ea pentru că i se părea un lucru bun. Iar dacă el era într-atât de încrezător, trebuia să dea şi ea dovadă de încredere.

Îi spusese că o iubea. Tasia era copleşită de idee. Nu-şi imagina motivele pentru care o iubea

el, când ea avea nevoie de atât de mult şi îi oferea atât de puţin. Dar dacă îi făcea doar pe jumătate plăcere pe cât îi făcea ei să se afle în compania lui, era de ajuns.

Şi-a împreunat mâinile şi s-a rugat.

Dumnezeule, nu merit asta... mă tem să sper... dar nu mă pot abţine. Îmi doresc să rămân.

— Vreau să rămân, a spus cu voce tare şi şi-a dat seama că aflase răspunsul.

*

Luke dormea pe spate, cu capul întors într-o parte. O umbră l-a atins pe umărul gol şi i-a şoptit la ureche:

— Trezeşte-te, domnul meu. Crezând că era doar un vis, el a mormăit şi a întors capul. Vino cu mine, a insistat Tasia, trăgând cearşaful de pe el.

El a căscat şi a şoptit:

— Unde?

— Afară.

— Nu o putem face în casă, orice-ar fi vorba?

Râsul ei i-a gâdilat gâtul. Se lupta să-l ridice în şezut.

— Ai nevoie de haine pentru ce vreau să facem.

Pe jumătate adormit, Luke şi-a tras pe el un minimum de haine, rămânând în picioarele goale. S-a încruntat la ea, întrebător, văzând-o că începea să-i închidă nasturii cămăşii. L-a luat de mână şi l-a îndemnat să iasă din casă, alături de ea. Halatul lung părea o trenă regală în urma ei. O adiere

răcoroasă l-a ajutat pe Luke să-şi limpezească mintea.

— Vino, i-a spus Tasia trăgându-l cu toată forţa de care era în stare.

Ar fi vrut să o întrebe ce avea de gând, dar ea părea atât de hotărâtă că a tăcut şi a urmat-o. Au trecut pe lângă malul lacului şi s-au îndreptat spre pădure, călcând pe covorul gros de frunze.

Luke s-a strâmbat când a dat cu piciorul într-o piatră ascuţită.

— Mai avem mult? a întrebat.

— Aproape am ajuns.

Erau acum înconjuraţi de copaci. În aer pluteau mirosuri de muşchi, pini şi pământ. Câteva stele sclipeau printre crengile de deasupra capetelor lor, străpungând întunericul pădurii. Luke a rămas surprins când Tasia l-a cuprins cu braţele de talie şi s-a sprijinit de el.

— Tasia, ce…

— Şşt. Şi-a lipit buzele de pieptul lui. Ascultă.

Au tăcut amândoi. Treptat, Luke a devenit conştient de sunetele din jurul lor: strigătul unei bufniţe, ciripit şi fâlfâit de aripi, cântecul greierilor, scârţâitul trunchiurilor copacilor. Şi, ridicându-se deasupra tuturor, oftatul necontenit al vântului printre frunze. Crengile lor erau înlănţuite, ca o congregaţie intonând un imn solemn. Luke a cuprins-o în braţe şi şi-a sprijinit bărbia pe părul ei. A simţit-o cum zâmbea, cu buzele lipite de pieptul lui, şi s-a simţit brusc inundat de dragoste, îmbătat de ea.

Tasia a dat să se retragă puţin dar el a

împiedicat-o. Simţea nevoia să o aibă aproape.

— Vreau să-ţi dau ceva, i-a spus ea, trăgându-se şi forţându-l să o elibereze din îmbrăţişare. I-a căutat furibund mâna iar Luke a simţit-o cum îi punea ceva în palmă. Uite. A deschis palma şi el a văzut un obiect de aur strălucind. Era un inel greu, masculin, cu o gravură greu de descifrat. A fost al tatălui meu. Doar asta mi-a rămas de la el, cu excepţia amintirilor. Cum Luke nu schiţase niciun gest, i l-a strecurat pe degetul mic. I se potrivea perfect. Uite, i-a spus mulţumită. El îl purta pe degetul inelar, dar nu era atât de masiv ca tine.

Luke a întors mâna şi a admirat modelul simplu, dar exotic. I-a privit apoi chipul, încercând să-şi mascheze teama:

— În semn de rămas-bun? a întrebat-o răguşit.

— Nu… Vocea i-a tremurat puţin. L-a privit în ochi, cu hotărâre. Ca să-ţi spun că sunt a ta. Deplin… pentru tot restul vieţii.

Preţ de o secundă el a rămas îngheţat. Brusc, a sărutat-o apăsat şi a strâns-o atât de tare în braţe că Tasia s-a temut că-i va frânge oasele. Nu s-a plâns, însă, ci a râs nestăpânit.

— Vei fi soţia mea, i-a spus el cu bucurie, dezlipindu-şi buzele de ale ei.

— Nu va fi uşor, l-a avertizat ea continuând să zâmbească. Probabil că vei dori să divorţezi, cândva.

— Întotdeauna pui răul în faţă, a acuzat-o Luke, ţinând-o strâns în braţe.

— Aşa sunt rusoaicele.

Luke a râs:

— Exact ce meritam. O femeie care să fie chiar mai pesimistă decât mine.

— Nu, meritai mai mult… mult mai mult…

A oprit-o cu un sărut pătimaş.

— Să nu mai spui niciodată asta, a avertizat-o când buzele li s-au dezlipit în sfârşit. Te iubesc prea mult ca să stau să ascult asemenea prostii.

— Am înţeles, domnule, i-a răspuns ea supusă.

— Aşa e mai bine. A studiat inelul pe care i-l dăduse. Are şi o inscripţie. Ce scrie?

Tasia a ridicat din umeri.

— Oh, e doar ceva ce-i plăcea tatei…

— Spune-mi.

Ea a ezitat.

— Sună cam aşa: dragostea este ca un potir din aur, se îndoaie dar nu se sparge niciodată.

Luke a rămas nemişcat. A sărutat-o din nou, de data aceasta cu multă blândeţe.

— Vom fi bine, tu şi eu, i-a şoptit. Îţi promit.

*

Au decis să mai rămână o zi departe de lume. Tasia era recunoscătoare pentru acest respiro. Îşi făcuseră promisiuni unul altuia, dar între ei încă mai era o uşoară stânjeneală.

Tasia nu mai vorbise niciodată până atunci cu un bărbat fără să trebuiască să-şi măsoare cu grijă cuvintele. Luke ştia totul despre ea, despre secretele ei întunecate. Nu o judecase, ci o apărase în faţa propriilor dubii şi acuze. Îi cerea libertate deplină a trupului şi gândurilor şi îi dăruia

la rândul lui aceleaşi lucruri. Tasiei îi era greu să se obişnuiască cu intimitatea. Greu dar deloc neplăcut, şi-a spus atunci când s-a trezit în braţele lui, scăldată de lumina după-amiezii. A deschis ochii şi l-a văzut pe Luke privind-o. De cât timp se trezise şi-i veghea visele?

— Nu-mi vine să cred că sunt eu aici, în pat, cu tine, i-a şoptit. Visez? Sunt chiar atât de departe de casă?

— Nu, nu visezi. Şi eşti acasă acum. Luke i-a coborât cearşaful până în talie şi i-a mângâiat sânul.

— Unchiul Kirill n-ar fi de acord cu tine. Nu-i plac deloc englezii.

— Unchiul tău Kirill nu trebuie să se însoare cu mine. Şi cred că ar fi de acord dacă ar şti cât de multă grijă voi avea de tine. Poate că nu am palate, doamnă, dar vei avea ce mânca şi unde să te odihneşti. Şi voi avea grijă să te ţin mult prea ocupată ca să remarci împrejurimile modeste.

— Nu cred că poate numi cineva Southgate Hall o reşedinţă modestă. Dar aş trăi fericită şi într-o căsuţă ca asta, atâta timp cât ai fi cu mine.

— Altceva nu-ţi doreşti?

— Păi... L-a privit provocator, pe sub gene. Aş vrea câteva rochii drăguţe, a recunoscut iar el a râs.

— Oricâte vrei. Camere pline cu rochii. Şi bijuterii demne de o regină. A dat cearşaful deoparte, admirându-i picioarele suple. Pantofi din piele de struţ, ciorapi de mătase, şiraguri de perle în talie şi evantaie din pene de păun.

— Doar atât? l-a întrebat râzând.

— Orhidee albe în păr, a adăugat el după câteva clipe de gândire. Dar eu unul te prefer aşa. Goală complet.

— Şi eu la fel. Tasia s-a rostogolit deasupra lui, amândoi rămânând surprinşi de îndrăzneala ei. Îmi place să împart patul cu tine, i-a spus sprijinindu-şi coatele de pieptul lui. Nu mă aşteptam să fie atât de plăcut.

Luke o mângâia uşurel pe spate.

— Cum te aşteptai să fie? a întrebat-o amuzat.

— Credeam că este mai plăcut pentru bărbat decât pentru femeie. Şi nu mă aşteptam să mă atingi aşa şi… Şi-a coborât privirea şi a roşit. Nu am crezut că vor fi atâtea… mişcări.

— Mişcări, a repetat încet Luke. Când sunt înăuntrul tău, adică?

Ea a dat timid din cap.

— Nu ţi-a explicat nimeni?

— Oh, după ce m-am logodit mama mi-a spus că bărbatul se împreunează cu femeia, dar nu mi-a spus despre… ştii tu, mişcări… şi…

— Orgasm? a ajutat-o el.

Tasia a dat din cap, roşie ca focul.

— Am putea încerca şi cu mai puţină mişcare, a necăjit-o el.

— Nu!

I-a ridicat bărbia şi a privit-o în ochi.

— Înseamnă că ţi-a plăcut ce-am făcut până acum?

— Oh, da, a recunoscut ea cu sinceritate, continuând să roşească.

Luke s-a răsucit, prinzând-o sub trupul lui.

— Şi eu. A sărutat-o lung. Mai mult decât oricând în viaţa mea.

Tasia l-a înlănţuit cu braţele. Pulsul i se accelerase.

— Nu-mi doresc să mai împart patul cu nimeni altcineva, niciodată. Când eram logodită cu Mikhail mă gândeam cu groază la clipa în care mă va atinge.

Expresia lui Luke s-a schimbat, devenind atentă şi tandră.

— Te temeai?

Ea a ridicat spre el o privire plină de tristeţe.

— Aveam în permanenţă un nod în stomac. Mare parte din timp Mikhail părea indiferent, aşa cum era faţă de toate femeile. Dar uneori… mă fixa cu ochii lui stranii, galbeni şi îmi punea întrebări la care nu-i puteam răspunde. Îmi spunea că-i aminteam de o floare de seră, că nu ştiam nimic despre bărbaţi. Şi că-i va face plăcere să experimenteze cu mine. Aveam o idee vagă despre ce însemna asta şi eram îngrozită. A făcut o pauză când a văzut furie pe chipul lui Luke. Este rău că-ţi vorbesc despre el?

— Nu, a liniştit-o el, sărutându-i locul dintre sprâncene, până când cutele de îngrijorare au dispărut. Vreau să împart cu tine toate amintirile, chiar şi pe cele urâte.

Tasia a ridicat mână mică şi l-a mângâiat pe obraz.

— Uneori mă uimeşti. Poţi fi atât de blând şi de înţelegător… dar nu pot să nu-mi amintesc cum te-

ai purtat cu Nan Pitfield.

— Servitoarea care a rămas însărcinată? Luke a zâmbit amar. Mă port ca un măgar uneori, şi tu o ştii prea bine. Dar nu ai părut să eziţi deloc în a mi-o reproşa. Nu sunt prea mulţi cei care au curaj să ia atitudine aşa. Când ai venit în bibliotecă şi m-ai dojenit din cauza ei îmi venea să te strâng de gât.

Tasia a zâmbit, amintindu-şi cât fusese de furios.

— Chiar am crezut că o s-o faci.

El şi-a lipit buzele de palma ei.

— Dar când te-am văzut cât erai de provocatoare, când ţi-am simţit inima bătând cu putere lângă mâna mea, te-am dorit nebuneşte, mai mult decât puteam suporta.

— Adevărat? A râs surprinsă. N-am ştiut.

— Abia mai târziu m-am gândit la ce-mi spuseseşi. Şi a trebuit să recunosc că aveai dreptate, deşi îmi era greu să recunosc. A zâmbit ironic. Nu mi-e uşor să-mi ţin în frâu defectele. Am nevoie să-mi atragă cineva atenţia, din când în când.

— Pot face asta, s-a oferit Tasia.

— Bine. A tras-o mai aproape de el. Vor mai fi şi alte certuri. Voi fi arogant şi încăpăţânat ca un catâr. Dar să nu te îndoieşti niciodată de dragostea mea.

*

Interludiul s-a terminat mult prea curând şi au fost nevoiţi să se întoarcă la Southgate Hall.

— Nu mai putem rămâne o zi? l-a întrebat Tasia în timp ce se plimbau pe pajiştea verde.

Luke a clătinat din cap.

— Aş fi vrut să se poată. Dar am lipsit deja destul de mult. Am responsabilităţi – şi o nuntă de organizat. Din punctul meu de vedere suntem deja căsătoriţi în faţa lui Dumnezeu. Dar va trebui să o facem aşa cum scrie la carte.

Tasia s-a încruntat.

— Mă mărit şi familia mea nu ştie nimic. Trebuie să fi aflat deja că sunt în viaţă dar nu au idee unde sunt. Aş fi vrut să-i pot anunţa cumva că sunt bine, că sunt fericită.

— Nu. Lui Nikolas Angelovski i-ar fi foarte uşor să te găsească.

— Nu ţi-am cerut voie, i-a spus Tasia, iritată de refuzul lui. Am făcut doar o remarcă.

— Ei bine, să-ţi scoţi din cap această idee, i-a spus tăios. Nu am de gând să-mi petrec restul vieţii aşteptând ca Angelovski să-mi apară în prag. Până când vom găsi un plan mai bun va trebui să păstrezi secretul asupra identităţii tale şi să nu iei legătura cu familia ta.

Tasia şi-a tras mâna dintr-a lui.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti ca uneia dintre servitoarele tale. Sau poate că aşa li se adresează englezii soţiilor lor?

— Mă preocupă siguranţa ta, i-a spus Luke cu blândeţe. Aroganţa dispăruse într-o clipă. Arăta nevinovat ca un mieluşel, dar Tasia nu s-a lăsat păcălită. Poate că acum încerca să-şi domolească pornirile, dar odată cu căsătoria ea devenea

proprietatea lui, ca şi un cal. Nu putea fi uşor să-l domolească, dar abia aştepta provocările.

*

Primul lucru pe care Luke şi Tasia l-au făcut când s-au întors acasă a fost să o caute pe Emma ca să-i spună că se căsătoreau. Emma a părut să priceapă totul de îndată ce i-a văzut împreună, ţinându-se de talie. Tasia spera ca Emma să fie încântată de veste, dar reacţia fetei i-a depăşit orice aşteptări. Emma a început să sară de-a lungul holului, ţipând şi îmbrăţişându-i pe toţi cei pe care îi întâlnea în cale. Samson a părut cuprins şi el de aceeaşi exaltare şi a pornit lătrând pe urmele ei.

— Ştiam eu că te întorci, i-a strigat Tasiei, aproape răsturnând-o pe podea. Ştiam că o să-i spui da lui Papa. Ne-am întâlnit în dimineaţa în care ai plecat şi mi-a spus că te vei căsători cu el, chiar dacă nu o ştiai încă.

— Chiar aşa? Tasia i-a aruncat lui Luke o privire care ar fi trebuit să-l facă să se ruşineze.

Luke s-a prefăcut că nu vedea nimic şi şi-a concentrat atenţia asupra lui Samson. Fericit, câinele făcea tumbe pe covorul Aubusson, umplându-l de păr.

— De ce de fiecare dată când mă întorc de undeva găsesc animalul acesta în casă?

— Samson face parte din familie, i-a sărit Emma în apărare şi a adăugat, cu veselie în glas: la fel şi domnişoara Billings, de-acum! Va trebui să-

mi cauţi acum o altă guvernantă? N-o s-o plac nici pe jumătate, să ştii!

— Va trebui, într-adevăr. Domnişoara Billings nu poate fi în acelaşi timp şi lady Stokehurst şi guvernanta ta. A cântărit-o din priviri pe Tasia, de parcă încerca să aprecieze cât era de rezistentă. Ar fi răpusă de epuizare în mai puţin de o săptămână.

Deşi cuvintele nu păreau să aibă o conotaţie sexuală, Tasia a roşit, amintindu-şi cât de obosită se simţise după cele două nopţi în care făcuseră dragoste. Luke a zâmbit, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea.

— Acum, că nu mai eşti angajata mea, va trebui ca doamna Knaggs să te conducă într-una din camerele de oaspeţi.

— Vechea mea cameră este perfectă, a şoptit Tasia.

— Nu şi pentru viitoarea mea mireasă.

— Dar nu vreau…

— Emma, a întrerupt-o Luke, alege tu o cameră de oaspeţi pentru domnişoara Billings şi spune-i lui Seymour să-i ducă acolo lucrurile. Şi informeaz-o pe menajeră să mai pună un tacâm diseară. De aici încolo domnişoara Billings va lua masa cu noi.

— Da, Papa! Emma a pornit-o în fugă, cu Samson pe urme.

Rămasă singură cu Luke, Tasia s-a încruntat:

— Sper că nu ai de gând să mă vizitezi la noapte, i-a şoptit, ştiind prea bine că asta intenţiona.

El i-a zâmbit iar ochii i-au strălucit a păcat:

— Ţi-am spus că nu-mi place să dorm singur.

— Este un aranjament foarte indecent! I s-a împotrivit când el a luat-o pe după talie şi a tras-o aproape. Domnule! O să ne vadă vreun servitor…

— Şi dacă vom dormi în paturi diferite lumea va presupune că suntem împreună. Cât timp vom fi discreţi nimeni nu va gândi rău despre noi.

— Eu da. Tasia părea ultragiată. Nu voi trăi în păcat cu tine sub acelaşi acoperiş cu inocenta ta fiică! Aş fi cea mai mare dintre ipocrite dacă după aceea i-aş ţine lecţii despre morală.

— Calul a ieşit deja, Tasia. Nu mai are rost să închizi uşa grajdului.

— Ei bine, uşa *dormitorului* va *fi închisă*, i-a spus ferm. Până la căsătorie.

Luke şi-a dat seama că nu glumea şi s-a posomorât. S-a întors brusc pe călcâie şi s-a îndepărtat.

— Unde te duci? l-a întrebat Tasia, temându-se că se răzgândise în privinţa lor.

— Să organizez o nuntă. Una al naibii de rapidă.

Capitolul 7

Tasia l-a văzut prea puţin pe Luke în zilele care au urmat. Îşi petrecea întreaga zi făcând aranjamente pentru căsătoria care urma să aibă loc în capela domeniului iar serile se întorcea la Southgate Hall şi o informa pe Tasia despre progresele făcute. Nu ştia niciodată în ce dispoziţie va fi el, pentru că era când tandru când de-a

dreptul agresiv cu ea. Uneori se purta cu ea de parcă ar fi fost făcută din porţelan, îi şoptea cuvinte dulci de iubire, iar alteori semăna cu un marinar care abia venise de pe mare şi se arunca asupra primei târfe întâlnite în port.

— La noapte vin la tine, i-a spus după un interludiu extrem de încins. O înghesuise într-un colţ întunecat şi se sărutaseră mai bine de cinci minute.

— Îmi încui uşa.

— O s-o dărâm. Şi-a împins genunchiul între picioarele ei, printre faldurile fustei. Şi-a lipit gura de a ei, cercetând-o adânc cu limba iar ea a fremătat de plăcere.

— Tasia, a gemut el, şoptindu-i fierbinte la ureche. Te doresc. Te doresc atât de mult că doare. A prins-o de încheietură şi i-a condus mâna în jos, spre bărbăţia lui întărită. Ea a pierdut noţiunea timpului. Nu mai ştia câte minute s-au sărutat cu pasiune, simţindu-l cum îi pulsa în palmă.

— Trebuie să ne oprim, a suspinat ea. Nu e bine ce facem.

— În noaptea asta, a insistat el.

Tasia s-a desprins din îmbrăţişarea lui, nesigură pe picioare.

— Nu vei veni în camera mea, a repetat cu încăpăţânare. Nu te voi ierta niciodată.

Pasiunea plină de frustrări s-a transformat într-o explozie temperamentală:

— La naiba! Ce diferenţă este între noaptea asta şi peste două nopţi?

— Atunci vom fi căsătoriţi.

— Ai fost mai mult decât dornică să împarţi patul cu mine, cu câteva zile în urmă.

— Atunci era altceva. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Voi trăi în această casă şi nu vreau să pierd respectul servitorilor sau al fiicei tale, purtându-mă ca o stricată. Vocea îi era înceată dar fermă, semn că nu avea de gând să se răzgândească.

Luke era însă dispus să insiste. A renunţat la furie, devenind rugător.

— Iubita mea, toată lumea te respectă şi te adoră. În special eu. Am nevoie de tine. De-abia aştept să te ţin în braţe. Tot ce vreau este să te fac fericită, să-ţi produc plăcere…

Tasia îl privea bănuitoare cum se apropia. A întins brusc mâna să o apuce, dar ea a scăpat.

— Drace! l-a auzit spunând în timp ce se grăbea să se îndepărteze.

— Să nu îndrăzneşti să te iei după mine, i-a spus peste umăr, jurându-şi nu numai să încuie uşa dar să o şi blocheze cu un scaun.

*

În dimineaţa următoare Luke i s-a alăturat în încăperea în care luau micul dejun. Tasia şi-a desprins privirea de pe fereastră şi de la peisajul de dincolo de ea şi i-a zâmbit timid. A rămas aşezată la masa rotundă din stejar când Luke s-a apropiat de ea. Luke i-a făcut semn să plece servitoarei care se pregătea să strângă câteva

farfurii.

— Bună dimineaţa, i-a spus el. Redevenise aristocratul stăpân pe sine, cu o expresie implacabilă. Pot să mă aşez? Înainte ca ea să-i răspundă, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă ea. Trebuie să plec imediat la Londra, dar înainte de asta vreau să-ţi pun două întrebări.

Ea i-a răspuns pe acelaşi ton neutru folosit şi de el:

— Ascult, domnule.

— Eşti de acord să invit la nuntă familia Ashbourne?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Bine. Celălalt lucru pe care aş fi vrut să-l ştiu este… Luke a ezitat şi şi-a pus mâna pe genunchiul ei, jucându-se cu un pliu al fustei. Ochii lui îi căutau privirea.

— Da? a întrebat încet Tasia.

— Este vorba de inelul tău. Mă întrebam… dacă ţi-ar place aşa ceva. Şi-a desfăcut palma în timp ce-i vorbea.

Tasia a făcut ochii mari văzând inelul masiv din aur. A întins cu grijă mâna spre el, ridicându-l ca să-i examineze trandafirii şi frunzele gravate pe suprafaţa strălucitoare. Inelul îi păstra căldura pielii.

— Este un inel de familie, i-a spus el. Nu l-a mai purtat nimeni de generaţii. Luke o privea rotind inelul printre degetele delicate, contemplându-l. Şi-a trecut uşor degetul peste trandafirii gravaţi. Pentru englezi, trandafirul este simbolul secretului. Cu mult timp în urmă, se

obişnuia să se atârne un trandafir deasupra mesei, pentru ca discuţiile purtate acolo să rămână un secret.

Tasia a avut o viziune fugară cu un bărbat şi o femeie în pat. Femeia purta pe deget inelul iar bărbatul era brunet, cu barbă şi ochi albaştri. Viziunea s-a risipit şi Tasia a ştiut cine erau cei doi amanţi. L-a privit amuzată pe Luke:

— Strămoşul tău William i l-a dăruit amantei lui nu-i aşa?

Un zâmbet i-a îmblânzit linia aspră a gurii.

— Se spune că a iubit-o din clipa în care s-au cunoscut până în ziua morţii lui. A privit-o mângâietor. Dacă preferi altceva, voi înţelege. Poate ceva cu pietre preţioase. Inelul acesta este de modă veche…

— Nu. Pe el îl vreau. Tasia şi-a închis palma în jurul inelului. Este perfect.

— Speram să fie aşa. Luke s-a aplecat spre ea, sprijinindu-şi braţul pe spătarul scaunului ei. Chipurile le erau apropiate. Te rog să mă ierţi pentru aseară. Nu mi-e deloc uşor să ştiu că eşti atât de aproape şi că nu te pot atinge, nu te pot lua în patul meu.

Tasia a plecat ochii.

— Nici mie nu mi-e uşor. S-a apropiat de el iar buzele ei îl invitau să le sărute. Nu dormise deloc bine după cele întâmplate între ei. Singură, în întunericul dormitorului, tânjise după sărutările lui neobosite şi după căldura trupului lui lipit de al ei.

Luke i-a zâmbit şi s-a retras înainte ca buzele să li se atingă.

— Oh, cât mă amăgeşti! Nu vreau să încep ceva ce nu pot termina. S-a ridicat şi i-a luat inelul din mână, fluturându-i-l ameninţător prin faţa ochilor. Dar când ţi-l voi pune pe deget, vei fi a mea ori de câte ori voi dori... şi s-o ia naiba de decenţă!

*

Camera pe care Emma i-o alesese Tasiei era una din cele mai frumoase din casă, cu un pat în formă de sanie, drapat în brocart din mătase de culoarea piersicii şi cu ciucuri mari, aurii. Emma s-a aruncat pe pat cu un platou de plăcinte pe care-l furase de la bucătărie, hrănindu-se când pe ea, când pe Samson. Câinele se întinsese leneş lângă ea şi se lingea pe bot ori de câte ori primea câte ceva. Tasia era aşezată pe scaun şi cosea. Nu şi-a putut ascunde amuzamentul văzându-i pe amândoi plini de zahăr.

— Chiar trebuie să-i dai atâtea dulciuri? a întrebat. Sunt sigură că nu-i face bine – şi nici ţie, de altfel.

— N-am încotro, mi-e foame tot timpul. Cu cât mă înalţ mai mult, cu atât mi se măreşte şi stomacul şi trebuie să-l umplu. Emma şi-a încrucişat picioarele slăbănoage şi a oftat: n-o să mă opresc niciodată din crescut. Sper ca străinul cu care mă voi mărita să fie înalt. Trebuie să fie îngrozitor să priveşti toată *viaţa în jos* spre soţul tău.

— De orice înălţime ar fi, veţi fi o pereche

potrivită.

Emma a continuat să frunzărească o revistă pentru doamne, citind cu voce tare despre cele mai noi tendinţe în materie de rochii pentru toamna aceea.

— Bronzul va fi foarte la modă, i-a spus ridicând revista ca să vadă şi Tasia. Domnişoară Billings, trebuie neapărat să-ţi faci o rochie la fel, cu funde mari la încheieturi. Şi cu ghete asortate la culoare!

— Nu cred că bronzul mă avantajează.

— Ba eu cred că da, i-a spus Emma cu sinceritate. Oricum, *orice* culoare este o schimbare binevenită după atâta negru şi gri.

Tasia a izbucnit în râs.

— Îmi place mult rozul... a spus, visătoare. Nuanţa aceea atât de pală că pare alb. Cred că nu este nimic mai frumos ca perlele roz.

Auzind-o, Emma a dat repede paginile.

— Am văzut ceva mai spre sfârşit... o rochie de seară care ar arăta perfect pe nuanţa asta. Emma s-a oprit brusc, privind-o cu ochi mari.

— Ce este? a întrebat Tasia.

— Mă gândeam... cum să-ţi spun de-aici încolo? Nu vei mai fi domnişoara Billings iar mamă-vitregă mi se pare oribil. Nu eşti suficient de în vârstă ca să-mi fii mamă... şi nici nu mi se pare potrivit să-ţi spun aşa.

Tasia a lăsat deoparte lucrul, înţelegându-i preocuparea.

— Nu, i-a spus cu blândeţe. Mary va rămâne mereu mama ta, chiar dacă este acum în rai. Tatăl

tău nu o va uita niciodată, şi nici tu. Eu voi fi noua lui soţie dar nu-i voi lua locul ei. Va avea în continuare propriul loc, ca şi mine.

Emma a dat din cap, uşurată. A venit mai aproape şi a privit-o în ochi:

— Uneori, când sunt singură, mă gândesc că se uită la mine pe după un nor. Crezi că e posibil ca ea să vegheze din cer?

— Da, i-a răspuns Tasia, luând-o foarte în serios. Cred că raiul este un loc în care pacea este deplină şi nu-mi imaginez că mama ta ar fi complet fericită dacă nu s-ar putea convinge cu ochii ei că eşti bine.

— Cred că ştie că eşti cu Papa şi cu mine. Şi cred că se bucură, domnişoară Billings. Poate că ne-a ajutat chiar ea să te găsim. Nu cred că ar fi vrut ca Papa să rămână singur. Emma a ezitat văzând-o pe Tasia că întorcea capul. Domnişoară Billings? Te-am supărat cu ceva?

Tasia s-a întors spre ea zâmbind.

— Nu, dar m-ai făcut să plâng, i-a spus ştergându-şi ochii cu mâneca. S-a aplecat şi a sărutat-o pe creştet. Am ceva să-ţi spun, Emma. Numele meu adevărat nu este Billings.

Emma a privit-o lung.

— Ştiu. Este Tasia.

— Cum ai aflat? a întrebat-o uimită Tasia.

— Acum două seri l-am auzit pe Papa spunându-ţi aşa, chiar când ieşeam din cameră. Şi nu m-a surprins deloc, pentru că am crezut întotdeauna că eşti mai mult decât o guvernantă. Acum poţi să-mi spui adevărul. Cine eşti de fapt?

Tasia a zâmbit gânditoare în timp ce privea chipul fetei. Ochii ei albaştri străluceau de curiozitate.

— Adevăratul meu nume este Anastasia Kaptereva. M-am născut în Rusia. A trebuit să-mi părăsesc căminul şi să vin în Anglia din cauza unor probleme.

— Ai făcut ceva rău? a întrebat Emma.

— Nu ştiu, i-a răspuns încet Tasia. Oricât de ciudat ar părea, nu-mi amintesc mare lucru. Aş prefera să nu intru în detalii. Tot ce pot să-ţi spun este că a fost o perioadă îngrozitoare din viaţa mea… iar tatăl tău m-a convins că trebuie să uit totul şi să privesc doar spre viitor.

Emma a luat-o de mână:

— Pot să te ajut în vreun fel?

— Ai făcut-o deja. Tu şi tatăl tău m-aţi primit în familia voastră. Este cel mai minunat lucru pe care l-ar fi putut face cineva pentru mine.

Emma i-a zâmbit.

— Şi tot nu ştiu cum să-ţi spun.

— Ce-ai zice de *belle-mère*? Este termenul francez pentru „mamă vitregă”.

— Belle înseamnă frumoasă, nu-i aşa? a întrebat Emma încântată. Ei bine, este titulatura perfectă.

*

— Aş fi vrut să avem timp pentru o rochie de mireasă aşa cum se cuvine, s-a plâns Alicia ajutând-o pe Tasia la ultimele retuşuri. Ar fi trebuit

să ai o rochie nouă, comandată special pentru tine, şi nu una veche de-a mea. Modificaseră împreună o rochie de culoarea fildeşului din garderoba Aliciei, dar chiar şi aşa ea nu-i venea tocmai perfect. Cel puţin te vei mărita în alb.

— Nu că ar fi trebuit neapărat. Mi s-ar fi părut mai potrivită o rochie roşie.

— Voi ignora această remarcă. Alicia i-a prins câţiva trandafiri la ceafă, în coc. Nu trebuie să te învinovăţeşti, draga mea. Majoritatea femeilor ar fi uitat de decenţă dacă ar fi rămas singure cu Luke măcar cinci minute. Este un bărbat căruia nu-i poţi rezista… cu excepţia cazului în care eşti măritată cu Charles, bineînţeles. Alicia s-a prefăcut că nu a văzut-o cum roşea şi a continuat să pălăvrăgească. Poate că ţi se pare ciudat, dar eu nu l-am plăcut deloc pe Luke atunci când l-am cunoscut.

— Nu? a întrebat Tasia, surprinsă.

— Bănuiesc că eram geloasă pe faptul că Charles îl adula. Toţi cei din cercul lui nu făceau altceva decât să repete ce lucruri inteligente spusese Stokehurst, să discute despre ultimele lui escapade. Nimeni nu făcea o mişcare până nu-l întreba pe el, chiar dacă era vorba de ce fată să curteze! Când l-am cunoscut în sfârşit mi-am spus: ce tânăr răzgâiat şi egoist! Ce văd toţi la el, pentru numele lui Dumnezeu?

Tasia a izbucnit în râs.

— Şi ce anume te-a făcut să te răzgândeşti?

— Mi-am dat seama ce soţ bun îi era lui Mary. Cu adevărat remarcabil. Cu ea, Luke era atent, tandru – tot ce bărbaţii se tem de obicei să fie, din

cauza a ceea ce-ar putea spune ceilalţi. Nu se uita niciodată la altă femeie, chiar dacă ele i se aruncau în braţe. Sub aroganţa lui i-am văzut puterea caracterului. Apoi s-a întâmplat acel accident... Alicia a clătinat din cap. A pierdut-o pe Mary şi a fost mutilat pe viaţă. Ar fi avut orice drept să devină acru, să-şi plângă de milă. Oh, ce teamă i-a fost lui Charles atunci când l-a vizitat pentru prima oară! *Stokehurst nu va mai fi niciodată la fel*, mi-a spus înainte de a-l vedea pe patul de suferinţă. *Nu cred că voi rezista să văd ce a mai rămas din el*. Dar Luke i-a spus lui Charles că nu voia să-şi piardă timpul autocompătimindu-se şi că nu dorea mila nimănui. Avea de gând să onoreze memoria lui Mary oferindu-i Emmei o viaţă fericită, învăţând-o că numai ce este în inima fiecăruia este cu adevărat important. Charles s-a întors acasă cu ochii în lacrimi şi mi-a spus că-l admira pe Stokehurst mai mult ca pe oricine de pe această lume.

— De ce-mi spui mie toate astea? a întrebat Tasia cu voce nesigură.

— Este felul meu de a spune că sunt de acord cu ceea ce faci, Tasia. Nu cred că vei regreta vreodată că te-ai măritat cu el.

Stânjenită, Tasia s-a întors spre oglindă să-şi aranjeze o şuviţă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Până de curând m-am gândit doar la familia Angelovski şi la lucrul îngrozitor pe care presupuneam că l-am făcut. Nu ştiu exact care sunt sentimentele mele faţă de lordul Stokehurst. Nu le pot încă defini prin cuvinte. Dar ştiu că am

încredere în el aşa cum nu am avut în nimeni până acum.

— Este un început promiţător, cred. Alicia s-a dat un pas înapoi să o admire. Frumos, a decretat ea.

Tasia a dus mâna la ceafă şi a pipăit florile.

— Câte sunt?

— Patru.

— Poţi să-mi mai prinzi una, te rog?

— Mă tem că nu mai am unde.

— Atunci va trebui să scoţi una. Trebuie să fie trei sau cinci.

— Dar de ce…? Oh, cum am putut să uit? Alicia a zâmbit, amintindu-şi tradiţiile ruseşti. Un număr impar pentru cei vii, un număr par pentru morţi. S-a uitat la aranjamentul imens de trandafiri pe care Tasia urma să-l ia cu ea în capelă. Trebuie să-i număr şi pe aceştia?

Tasia a zâmbit şi a ridicat buchetul, privindu-l întrebător.

— Nu mai avem timp pentru asta. Va trebui să presupunem că este numărul corect.

— Slavă Domnului! a răsuflat uşurată Alicia.

*

În ciuda solemnităţii ocaziei, Tasia a fost cât pe ce să izbucnească în râs când l-a văzut pe Samson aşteptând răbdător la uşa capelei. Fusese legat de ultima strană şi privea atent la mica adunare. Impresionat şi el de atmosfera serioasă, se purta cu demnitate, mârâind doar rareori şi adulmecând

coroniţa din flori albe pe care Emma i-o prinsese la gât.

Chipurile distante ale sfinţilor îi priveau de pe pereţi. Capela era mică, cu un uşor iz de mucegai. Strălucirile aurii ale lumânărilor încălzeau piatra rece şi lemnul întunecat. Tasia a avut un sentiment de detaşare atunci când a stat lângă Luke, cu Emma în dreapta ei şi cu soţii Ashbourne în stânga. A repetat jurămintele cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

Cât de simplă şi de intimă era această ceremonie, în comparaţie cu cea grandioasă, de două ore, pe care ar fi trebuit să o suporte dacă s-ar fi măritat în St. Petersburg. La nunta ei cu Mikhail Angelovski ar fi participat cel puţin o mie de invitaţi iar slujba ar fi fost ţinută de un patriarh ortodox. Ar fi fost acoperită de brocarturi albe, blănuri argintii şi o coroană din argint care să o completeze pe cea din aur purtată de Mikhail. Ar fi dat ocol altarului iar Angelovski ar fi insistat ca Mikhail să poarte vechiul simbol rusesc al autorităţii bărbatului, un bici din argint. Iar ea ar fi fost obligată să îngenuncheze şi să-i sărute poalele veşmântului de ceremonie, ca un suprem gest de obedienţă. Dar lăsase toate astea în urma ei, într-o baltă de sânge şi trădare. Acum era într-o ţară străină şi rostea jurămintele căsătoriei în faţa unui străin.

Luke a ţinut-o strâns de mână şi a spus cuvintele care aveau să-i lege până la moarte. S-a uitat în ochii ei limpezi, albaştri când i-a pus inelul pe deget. Preţ de o clipă, Tasia a fost cuprinsă de

panică, chiar înainte ca el să-şi lipească buzele de ale ei. Nu a fost un sărut blând, ci unul scurt şi apăsat. *Eşti a mea de-acum*, era mesajul lor tăcut. *Acum şi pentru totdeauna*... *şi nimic nu ne va despărţi*.

Camera plină de servitori a răsunat de chiote şi urale când lordul şi lady Stokehurst au apărut în prag. Luke le dăduse liber în ziua următoare şi le pusese la dispoziţie suficient vin şi mâncare pentru a sărbători toată noaptea. La adunare participau şi câţiva muzicanţi veniţi din sat. S-au înghesuit care mai de care să-i felicite. Tasia era impresionată de căldura cu care o făcuseră.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, a strigat o cameristă.

— N-am văzut mireasă mai frumoasă, a exclamat doamna Plunkett cu lacrimi în ochi.

— E cea mai frumoasă zi aici, la Southgate Hall, a spus cu convingere doamna Knaggs.

Orrie Shipton, primarul satului, a ridicat paharul. Faţa lui rotofeie era plină de importanţă:

— În cinstea marchizei de Stokehurst! Fie ca bunătatea ei să lumineze acest cămin mulţi ani de-acum înainte şi să-l umple cu mulţi copii!

Spre deliciul tuturor, Luke a râs şi s-a aplecat să o sărute pe îmbujorata lui mireasă. Nimeni nu a auzit ce i-a şoptit la ureche, dar au observat cu toţii că a roşit şi mai tare.

Câteva minute mai târziu Tasia a plecat, însoţită de doamna Knaggs şi de lady Ashbourne, iar Luke a mai zăbovit puţin, acceptând felicitările călduroase care veneau din toate direcţiile. Charles

i-a rămas alături, încântat, de parcă el era cel responsabil pentru întreaga situaţie.

— Ştiam că vei face ce trebuie, i-a spus Charles încet, luându-i mâna şi strângându-i-o cu entuziasm. Ştiam că nu eşti mârşav, aşa cum spunea Alicia. Te-am apărat întotdeauna, chiar şi atunci când Alicia a spus că eşti un libidinos, un porc îngâmfat. I-am spus că nu era adevărat, că este prea aspră cu tine. Şi chiar şi atunci când aducea vorba despre egoismul tău fără de margini…

— Îţi mulţumesc, Charles, l-a întrerupt sec Luke. Mă bucur să aud că sunt atât de bine apărat.

— Este o zi fericită, pe Dumnezeul meu! a exclamat Charles făcând semn spre cei care îi înconjurau. Cine ar fi crezut că se va întâmpla asta când ţi-am prezentat-o pe Tasia? Cine ar fi bănuit că Emma o s-o placă atât de mult sau că tu vei ajunge să o iubeşti? Mă felicit pentru…

— Nu ţi-am spus niciodată că o iubesc, i-a spus Luke.

— Mă tem că este evident, bătrâne. Ştiu prea bine ce părere ai despre căsătorie şi sunt convins că nu ai fi cerut-o altfel. Şi nu te-am mai văzut atât de liniştit de când eram amândoi la Eton. A sorbit din paharul cu vin. Dar nu te invidiez deloc, Stokehurst. Când societatea londoneză o va vedea, va trebui să te străduieşti să-i ţii pe ceilalţi bărbaţi departe de soţia ta. Tasia are un anume mister care le lipseşte englezoaicelor şi combinaţia de păr negru şi piele atât de albă…

— Ştiu, i-a răspuns Luke încruntându-se.

Charles avea dreptate. Frumuseţea, tinereţea Tasiei şi aerul ei străin puteau înflăcăra fantezia altor bărbaţi. Luke nu era obişnuit cu gelozia, nu-i plăcea să simtă asta. Şi-a amintit cum fusese relaţia lui cu Mary, cât de uşor şi de confortabil i se părea atunci totul. Fără gelozie, fără bătăi necontrolate ale inimii, doar familiaritatea dintre doi vechi prieteni.

Charles l-a privit cu multă atenţie.

— Nu este acelaşi lucru, nu-i aşa? l-a întrebat direct, aşa cum făcea de obicei. Sincer să fiu, nici eu nu aş şti cum să o iau de la început, mai ales când este vorba de o soţie atât de tânără. Tu ai experimentat deja anumite lucruri de care Tasia nici nu a auzit măcar. Încă mai are ani întregi la dispoziţie în care să facă greşeli, în care să înveţe anumite lecţii... dar a vedea lumea prin ochii ei este ca şi cum ai vedea-o pentru prima dată. Te invidiez pentru asta. Cum suna citatul acela? „Tinereţea ne dă dragoste şi trandafiri, iar cu vârsta avem parte de prieteni şi de vin...” A ridicat paharul: sfatul meu este să te bucuri de a doua ta şansă la tinereţe, Stokehurst. Şi să-mi laşi mie vinul.

*

Când Luke a intrat în dormitor, acesta era luminat discret. Tasia era singură şi-l aştepta. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, garnisită cu dantelă, iar părul i se revărsa în valuri pe spate. Era atât de frumoasă, de proaspătă şi de inocentă!

Luke i-a zărit inelul de pe deget şi s-a simţit copleşit de semnificaţia lui. Nu-şi dorise să ţină la o asemenea femeie, chiar se temuse de asta, dar acum se simţea fericit. Nu fusese nicicând atât de bucuros. Şi se simţea curios de uşurat pentru că era doar un simplu om.

— Lady Stokehurst, i-a şoptit, trăgând-o lângă el. Aşa, îmbrăcată în alb, pari un înger.

— Verişoara Alicia mi-a dat-o.

— Frumoasă, a murmurat el.

Tasia s-a încruntat, preocupată.

— Vreau să discutăm ceva important.

— Da? Luke se juca cu buclele ei, aşteptând-o să continue.

— Mă aşteptam să împărţim dormitorul în noaptea asta. Dar vreau să ştii că i-am dat instrucţiuni doamnei Knaggs să ne pregătească dormitoare separate, începând cu ziua de mâine.

Singura reacţie vizibilă a lui Luke a fost o uşoară încruntare. Nu discutaseră despre aşa ceva. Crezuse că nu se punea problema să nu împartă acelaşi dormitor.

— Nu m-am însurat cu tine ca să dormim separat, i-a răspuns.

— Vei avea dreptul să mă vizitezi oricând vei dori, aşa cum este natural. Tasia i-a zâmbit timid. Părinţii mei au avut un asemenea aranjament, familia Ashbourne la fel. Aşa se cuvine. Alicia spune că aşa este obiceiul în Anglia.

Luke o privea în tăcere. Probabil că în cărţile despre căsătorie şi în revistele pentru femei exista această recomandare. Paturi separate în casele

respectabile. Dar nu-i păsa de aranjamentele altora, ci doar de al lui. Al naibii să fie el dacă va dormi chiar şi o noapte departe de Tasia, doar ca alţii să considere că se purta aşa cum se cuvenea.

— Vreau să fiu cu tine în fiecare noapte, Tasia, şi nu-mi place deloc ideea de a-mi „vizita” soţia. Nu crezi că ar fi mai potrivit dacă am împărţi acelaşi dormitor?

— Nu se pune problema aşa, i-a spus ea cu sinceritate. Dacă vom dormi în aceeaşi cameră lumea va şti că ocupăm şi acelaşi pat, noapte de noapte.

— Dumnezeule, nu se poate! a spus el, prefăcându-se oripilat. A luat-o în braţe şi a pus-o pe pat.

Tasia s-a încruntat, deranjată de ironia din glasul lui.

— Încerc să-ţi spun că este o chestiune de bună-cuviinţă…

— Te ascult.

Dar nu era adevărat. Mâna lui îi aluneca pe trup, de la şold spre sân, până când explicaţiile ei s-au transformat în murmure. S-a aplecat peste sânii ei şi a atins-o cu limba peste dantelă, căutându-i gustul pielii. I-a găsit sfârcul întărit şi l-a muşcat uşor, jucându-se apoi cu limba. Tasia a oftat şi a tăcut.

— Continuă, i-a murmurat Luke, dându-i jos cămaşa de noapte. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe piele. Mai povesteşte-mi despre bună-cuviinţă.

Ea a gemut şi l-a tras mai aproape. Ideea dormitoarelor separate a fost abandonată iar Luke

s-a grăbit să-i demonstreze de ce era nevoie de un singur dormitor şi de un singur pat.

*

Când se măritase cu Luke, Tasia sperase că-şi va găsi liniştea. Ultimul an fusese foarte agitat iar acum nu-şi dorea decât o viaţă tihnită, ordonată. A aflat însă curând că Luke avea cu totul alte planuri. A început prin a o duce la Londra, în ciuda obiecţiilor ei de a nu o lăsa singură pe Emma.

— Vor veni părinţii mei să stea cu ea, i-a spus Luke pe când stătea întins în pat şi o privea pe Tasia cum îşi peria părul. Înţelege şi ea că tinerii căsătoriţi au nevoie de un răgaz ca să se obişnuiască unul cu celălalt. În plus, Emmei îi place grozav să o necăjească pe mama.

Tasia a rămas încântată de casa lui Stokehurst din Londra, o vilă în stil italian situată pe malul Tamisei. Casa avea trei turnuri rotunde cu acoperişuri conice şi era înconjurată pe trei laturi de logii generoase. Existau câteva fântâni interioare împodobite cu ceramică veche sau statui de marmură. Fostul proprietar iubise atât de mult sunetul apei încât îşi dorise să-l audă în fiecare încăpere.

— Nici nu pare locuită, a remarcat Tasia în timp ce trecea de la o cameră la alta. În ciuda eleganţei, casei îi lipsea amprenta personală. Nici n-ai putea spune a cui casă este.

— Am cumpărat-o după ce a ars cealaltă, a spus Luke. Emma şi cu mine am locuit un timp aici.

Bănuiesc că ar fi trebuit să angajez pe cineva să o decoreze.

— De ce nu ai locuit la Southgate Hall?

A ridicat din umeri.

— Prea multe amintiri. În fiecare noapte mă trezeam şi mă aşteptam…

— Să o găseşti pe Mary lângă tine? a întrebat ea încet, văzând că nu putea termina fraza.

Luke s-a oprit în mijlocul holului circular, placat cu marmură. S-a întors cu faţa spre ea.

— Te deranjează când îi pomenesc numele?

Tasia i-a atins fruntea. Şi-a trecut degetele subţiri prin părul lui şi i-a zâmbit.

— Bineînţeles că nu. Mary face parte din trecutul tău. Pot doar să mă consider norocoasă că eu sunt aceea care doarme acum noaptea lângă tine.

Ochii lui Luke erau întunecaţi, aproape fantomatici. I-a conturat cu delicateţe bărbia cu degetul mare, făcând-o să ridice ochii spre el.

— Te voi face foarte fericită, i-a şoptit.

— Dar sunt… a început Tasia, însă el i-a făcut semn să tacă.

— Nu încă. Nu suficient.

Şi-a petrecut următoarele două săptămâni arătându-i Londra, de la siturile romane la Mayfair, Westminster şi St. James. Au călărit prin Hyde Park, au vizitat Covent Garden şi au văzut spectacolul lui Punch şi Judy. Tasia a zâmbit timid văzându-le pe cele două păpuşi cum se băteau, dar nu a râs în hohote, aşa cum făceau cei din jurul ei. Englezii aveau un straniu simţ al umorului, amuzându-se

când era vorba de violenţe inutile care păreau să vină în contradicţie cu felul lor civilizat de a fi.

Plictisită de acel spectacol, l-a luat de braţ pe Luke, îndemnându-l să străbată împreună şirul de tarabe cu fructe, flori sau jucării.

— E ca la Gostini Dvor! a exclamat, amuzată de privirea lui nedumerită. Este o piaţă din St. Petersburg unde tarabele sunt înşiruite, exact ca aici. Seamănă mult, numai că nu sunt şi icoane de vânzare.

Luke a zâmbit văzând-o cum clătina din cap, de parcă o piaţă fără icoane nu merita să fie vizitată.

— Ai nevoie de mai multe icoane?

— Niciodată nu ai prea multe. La icoane te rogi, ele îţi aduc binecuvântare şi noroc. Sunt oameni care poartă mereu o icoană în buzunar. S-a încruntat. Aş fi vrut să porţi şi tu una. Nu ai niciodată prea mult noroc.

— Eu te am pe tine, i-a şoptit luând-o de mână.

Au mers în câteva magazine din Regent Street şi la o croitoreasă din Bond. Cel care crea modelele, domnul Maitland Hodding, era un englez mic de statură. Tasiei i-au plăcut desenele lui, ştiind că i se potriveau mai bine modelele simple decât cele cu multe volane şi panglici. Era absolut încântată atunci când s-a aşezat în faţa meselor pline cu reviste de modă şi mostre de materiale.

— Înainte purtam numai rochii franţuzeşti, a spus Tasia iar cuvintele ei i-au atras un răspuns plin de emfază.

— Moda franceză, a pufnit domnul Hodding

scotocind printr-un teanc de schiţe. Adânceşti decolteul cât poţi de mult, mai adaugi câteva volane şi vopseşti totul într-un roşu strident... şi mii de englezoaice vor ofta şi vor visa o rochie de la Paris! Lady Stokehurst, vei fi o viziune a eleganţei în rochiile pe care le voi crea eu! Nu vei mai dori niciodată să mai porţi o rochie de la Paris! S-a aplecat şi i-a şoptit, de parcă ar fi fost doi conspiratori: sper să fii într-atât de minunată încât lordul Stokehurst să nu bage de seamă preţul.

Tasia s-a uitat la soţul ei, care era aşezat pe un scaun tapiţat în catifea. Două asistente încercau să-l facă să se simtă confortabil. Una insista să-i aducă un ceai iar cealaltă se oferea să i-l îndulcească. S-a încruntat iar el i-a răspuns ridicând neputincios din umeri.

Nu era prima oară când observa cum reacţionau celelalte femei în prezenţa soţului ei. La serata dată de soţii Ashbourne le văzuse pe invitate fluturând din gene şi chicotind atunci când Luke se apropia. La început, toate astea au amuzat-o pe Tasia, pentru ca mai apoi să înceapă să fiarbă în suc propriu. Nu conta că Luke nu le încuraja deloc. Nu-i plăcea să le vadă dându-i târcoale soţului ei şi ar fi vrut să le poată alunga din preajma lui.

Alicia apăruse lângă ea şi o luase pe după umeri, ca o soră:

— Le sfâşii din priviri, Tasia. Te-am invitat tocmai ca să-ţi faci noi prietene. Nu aşa se procedează.

— Vor să-l atragă la ele, a spus Tasia întristată,

privindu-le.

— Poate. Dar au avut destule şanse, ani întregi, iar el nu le-a dat nici cel mai mic motiv să spere. Alicia îi zâmbise. Să nu-ţi închipui că Luke nu ţi-a observat reacţia, verişoară. Iar acum încearcă să te facă geloasă.

— Geloasă! repetase Tasia, indignată şi surprinsă. Dar nu sunt... S-a oprit însă, dându-şi seama că de fapt era. Simţea pentru prima oară că el îi aparţinea. Iar tot restul serii se lipise de el, posesivă, dând cu răceală din cap spre oricare dintre femeile care îndrăzneau să privească spre el măcar.

Amintindu-şi acel episod, Tasia a decis că venise vremea să-şi comande câteva rochii într-atât de frumoase încât Luke să nu-şi mai poată lua ochii de la ea. L-a întrerupt pe Hodding, care îi tot arăta schiţe:

— Sunt foarte frumoase, i-a spus. Eşti foarte talentat.

Maitland Hodding s-a înroşit, impresionat de compliment.

A privit ca vrăjit în ochii ei.

— Va fi o onoare să-ţi pun în valoare frumuseţea, lady Stokehurst.

— Nu vreau să copiez pe nimeni, domnule Hodding. Vreau să mă ajuţi şi să-mi creezi un stil unic, doar pentru mine. Ceva mai exotic decât ce am văzut în aceste schiţe.

Încântat de idee, Hodding i-a făcut semn unei asistente să-i aducă un caiet nou de schiţe. Au stat de vorbă un timp îndelungat, bând ceai după ceai.

Luke s-a plictisit curând de atmosfera dulceagă din magazin şi de toate detaliile legate de materiale şi modele. A tras-o pe Tasia deoparte şi a întrebat-o:

— Pot pleca pentru scurt timp?

— Bineînţeles, i-a răspuns ea. Noi mai avem treabă cel puţin câteva ore.

— Nu ţi-e teamă?

Tasia a fost impresionată de preocuparea lui. Luke înţelesese cât de mult se temea ea să nu o găsească Nikolas. Avea grijă ca ea să nu rămână niciodată singură când erau în lume. Casa lor era bine apărată cu garduri înalte şi încuietori iar servitorii fuseseră instruiţi în privinţa oricărui străin care se apropia de intrare. Atunci când Tasia dorea să viziteze pe cineva, era însoţită de doi lachei şi de un vizitiu înarmat. Mai mult decât atât, ea continuase să spună că o chema Karen Billings. Toată lumea cu excepţia Emmei şi a familiei Ashbourne credea că era o fostă guvernantă care fusese într-atât de norocoasă încât să se mărite cu Stokehurst. Tasia ştia că după toate aceste măsuri nu ar mai fi trebuit să-şi facă griji în privinţa lui Nikolas Angelovski… şi totuşi o teamă secretă nu o părăsea niciodată.

A ridicat privirea spre soţul ei şi a zâmbit.

— Aici sunt în siguranţă. Du-te fără grijă.

Luke s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

— Mă întorc curând.

Tasia şi Hodding s-au înţeles de minune, trezindu-se îngropaţi într-un munte de mătăsuri, catifea, lână şi poplin. Domnul Hodding a făcut o pauză şi a privit-o pe Tasia cu o admiraţie sinceră.

— Lady Stokehurst, sunt convins că orice femeie din Londra va dori să te imite când vei apărea îmbrăcată în rochiile mele.

Tasia i-a zâmbit când el a ajutat-o să se ridice în picioare. Trecuse prea multă vreme de când nu mai îmbrăcase o rochie frumoasă. Ar fi vrut să o ardă pe cea neagră pe care o purta acum.

— Domnule Hodding, ai vreo rochie gata făcută pe care să o iau azi cu mine?

A privit-o gânditor.

— Cred că aş putea încropi ceva dintr-o fustă simplă şi o bluză.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare, i-a spus Tasia.

Una din asistente, o fată mărunţică pe care o chema Gaby, a condus-o într-una din camerele din spate, plină de oglinzi care o multiplicau la infinit. A ajutat-o pe Tasia să se schimbe într-o fustă roşie de culoarea vinului şi o bluză albă cu guler înalt şi dantelă. Peste bluză i-a asortat o jachetă de culoarea fildeşului. Încântată, Tasia a atins cu vârfurile degetelor broderia delicată, florile roz pal şi frunzele verzi de pe jachetă.

— E foarte frumoasă, a exclamat. Să mi le treci în cont, te rog.

Gaby o privea cu admiraţie.

— Nu sunt multe femei care să aibă o asemenea siluetă. Doar o femeie atât de suplă ar putea purta aşa ceva. Dar fusta este prea largă în talie. Mă duc după ac şi aţă. A lăsat-o pe Tasia singură în cameră, închizând uşa în urma ei.

Tasia şi-a înfoiat fustele şi s-a rotit, admirând materialul roşu. În multitudinea de oglinzi,

imaginea ei se reflecta din toate unghiurile posibile. Ansamblul era elegant şi stilat, mult mai sofisticat decât rochiile de copiliţă pe care le purtase în Rusia. S-a întrebat ce avea să spună Luke când o va vedea şi a râs încântată. S-a dus spre mijlocul încăperii, şi-a înfoiat dantela de pe bluză şi şi-a netezit jacheta din mătase.

O umbră s-a furişat prin spatele ei. Zâmbetul i s-a şters de pe chip şi a simţit un fior rece pe şira spinării. A rămas acolo, înconjurată de reflexii şi reflexii ale reflexiilor, cu zeci de ochi care o priveau fix. O formă întunecată intra şi ieşea din raza ei vizuală, apropiindu-se. Nu putea fi adevărat... Era înspăimântată. Urechile îi ţiuiau. Era paralizată, prinsă în cursă în acel caleidoscop, fără aer... nu avea aer...

Cineva i-a atins cotul. Un bărbat a întors-o cu faţa spre el. A privit chipul cadaveric al lui Mikhail Angelovski, cu ochii lui galbeni care o fixau. Din gură i-a ţâşnit sânge atunci când i-a rostit numele: *Tasia*...

A scos un ţipăt şi şi-a tras mâna. Undeva, în aceeaşi cameră, a simţit o a treia prezenţă. Formau un triunghi macabru: trei imagini prinse în legături roşii şi aurii, o scenă care se repeta iar şi iar... Tasia şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Nu, a gemut ea. Pleacă... *pleacă*...

— Tasia, uită-te la mine.

Era vocea soţului ei. Pălise, în ciuda bronzului. Tasia îl privea cu ochi pătrunzători, temându-se că ar fi putut să dispară dacă se uita în altă parte iar Mişa s-ar fi putut întoarce. Probabil că înnebunise.

Îşi luase propriul soţ drept o fantomă. Brusc, i s-a părut amuzant şi a început să râdă necontrolat. Luke nu i-a împărtăşit deloc amuzamentul. A continuat să o privească cu seriozitate, făcând-o să înţeleagă cât de iraţională părea, mai mult ca sigur. A încetat să mai râdă şi şi-a şters lacrimile cu mâneca.

— Mi l-am amintit pe Mikhail, i-a spus pe un ton răguşit. Am retrăit totul. Am văzut totul. Avea un cuţit înfipt în gât, sângele îi ţâşnea şi nu voia să-mi dea drumul…

Luke i-a şoptit ceva liniştitor şi a încercat să o tragă aproape de el, dar i s-a împotrivit.

— M-mai era un alt bărbat în încăpere, a spus. Mai era cineva. Abia acum mi-am amintit.

El o privea atent.

— Cine? Un servitor? Un prieten de-al lui Mikhail?

Tasia a clătinat energic din cap.

— Nu ştiu. Dar a fost acolo tot timpul. Şi el a *a făcut parte*, sunt sigură… A tăcut văzând că se deschidea uşa.

Gaby a intrat grăbită.

— Doamnă? a spus. Mi s-a părut că am auzit un ţipăt.

— Mă tem că eu mi-am speriat soţia, i-a răspuns Luke. Te rog să ne laşi singuri câteva minute.

— Da, domnule. Gaby s-a retras, murmurând o scuză.

Luke s-a întors din nou spre Tasia.

— Îţi aminteşti cum arăta bărbatul acela?

— Eu… nu sunt sigură. Tasia şi-a muşcat buza, încercând să-şi controleze emoţiile. Nu mai vreau să mă gândesc la el…

— Era tânăr sau bătrân? Brunet sau blond? Încearcă să-ţi aminteşti.

Tasia a închis ochii, a respirat adânc şi a încercat să-şi limpezească imaginea din minte.

— În vârstă… şi înalt. Altceva nu mai ştiu. Tasiei îi era rău, îi era frig. Nu mai pot face asta, a spus în şoaptă.

— Bine. Luke a lipit-o de pieptul lui. Să nu-ţi fie frică, i-a şoptit. Nu ţi se mai poate întâmpla nimic rău dacă îţi aminteşti adevărul, indiferent care ar fi acesta.

— Dar dacă sunt vinovată…

— Nu-mi pasă ce-ai făcut.

— Mie îmi pasă. Vocea îi era înăbuşită de haina lui. Nu voi scăpa niciodată de acest sentiment. Nu voi putea trăi cu mine însămi dacă…

— Şşt. Luke o strângea atât de tare că abia mai putea respira. Orice s-ar fi întâmplat acolo, cu Angelovski… într-o zi îţi vei aminti totul, până la ultimul detaliu – şi vei reuşi să depăşeşti totul. Iar eu voi fi aici, să te ajut.

— Dar nu-l vei putea opri pe Nikolas…

— Mă descurc eu cu Nikolas. Totul va fi bine.

Tasia a încercat să-i spună că nu avea cum, că nu era posibil, dar el şi-a lipit gura de a ei şi a sărutat-o apăsat. Tasia nu i s-a împotrivit. S-a relaxat în îmbrăţişarea lui şi l-a cuprins pe după gât cu braţele. Sărutul lui s-a mai îmblânzit, devenind mult mai tandru. Tasia a întredeschis

ochii şi a tresărit văzând imaginea lor, îmbrăţişaţi.

— Aş vrea să ies de aici, a spus cu voce nesigură. Toate oglinzile astea…

— Nu-ţi plac oglinzile? a întrebat-o.

— Nu atât de multe.

Luke s-a uitat în jur cu un zâmbet strâmb.

— Parcă-mi place să te văd în douăzeci de exemplare. S-a uitat din nou la chipul ei şi a văzut-o cât era de chinuită, aşa că şi-a schimbat imediat expresia. Mergem acasă.

Da, îşi dorea să meargă în dormitorul întunecat şi să se bage în pat, cu pătura trasă pe cap, fără să mai vadă sau să mai simtă ceva. Dar nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să se lase copleşită de vinovăţie sau de teama pe care i-o inspira acea viziune a lui Mikhail.

— Aş vrea să-mi continui cumpărăturile, i-a spus.

— Cred că ai avut parte de destule emoţii pentru o singură zi.

— Mi-ai promis că după-amiază mergem la *Harrod’s*. Tasia şi-a ţuguiat buzele şi l-a fermecat pe loc.

— Facem orice vrei tu, i-a răspuns sărutând-o pe obraz.

Tasia şi-a recăpătat buna dispoziţie când a văzut câte lucruri frumoase erau adunate acolo, la un loc. De fiecare dată când se oprea să admire ceva – un ceas, o tavă, o pălărie, o cutie cu bomboane care i-ar fi plăcut Emmei – Luke îi făcea semn unui vânzător care îi însoţea iar acesta dădea dispoziţie să fie împachetate şi duse la

trăsură.

Tasia a refuzat să mai cumpere şi următorul obiect în dreptul căruia se oprise.

— Am cumpărat deja prea multe.

Luke era amuzat.

— N-aş fi crezut că moştenitoarea unei mari averi se teme să nu cheltuiască prea mulţi bani.

— Nu cumpăram nimic fără permisiunea mamei. Iar ei nu-i plăcea să meargă pe străzi, pentru că erau pline de lume. Spunea că i se face rău. Aşa că-i chema la palat pe bijutieri şi negustori. Eu n-am mai făcut niciodată astfel de cumpărături.

Luke a zâmbit, jucându-se cu dantela de la gâtul ei. Vânzătorul şi-a dres vocea şi a privit intenţionat în altă parte.

— Poţi cheltui cât vrei, iubita mea, i-a şoptit Luke. Mai ai mult până să risipeşti la fel de mult ca o amantă.

Tasia spera să nu-i fi auzit nimeni.

— Domnule, i-a şoptit cu reproş iar el a râs.

— Nici n-ai ideea cât valorează prezenţa ta în patul meu. Te sfătuiesc să profiţi cât poţi de mult.

Ea nu ştia dacă să-şi dorească să sfârşească acea discuţie nepotrivită sau să o continue. Nu putea rezista atingerii braţului său şi respiraţiei lui fierbinţi, pe pielea ei.

— De ce ai vrut să te căsătoreşti cu mine şi nu doar să-ţi fiu amantă? l-a întrebat.

I-a răspuns cu blândeţe:

— Vrei să te duc acasă să-ţi arăt?

Tasia a rămas tăcută, prizonieră a privirii lui.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva, doar la senzaţiile pe care le trăia ori de câte ori erau amândoi în pat.

Luke i-a citit răspunsul în privire şi s-a întors spre vânzător:

— Cred că am sfârşit cumpărăturile pe ziua de azi, a spus sec. Lady Stokehurst a obosit.

Chiar şi fără să fi avut experienţă cu alţi bărbaţi, Tasia ştia că soţul ei era un amant superb. Felul în care o atingea, sărutările, trupul lui, toate îi creau simţiri nebănuite. Erau nopţi în care făceau dragoste până când alunecau ca într-un vis în care se mişcau cu încetinitorul, lăsând senzaţiile să-i învăluie. Se alintau, se sărutau şi se mângâiau până când ea începea să toarcă asemenea unei pisici. Dar cel mai adesea lui Luke îi plăcea să se joace în pat, făcând-o să râdă cu poftă. Tasia era uimită de cât de mult reuşea el să o provoace. Încă de copilă fusese foarte tăcută şi bine-crescută. Luke îi anihilase toate inhibiţiile, încurajând-o – ba chiar cerându-i – să-i răspundă în moduri care sfidau orice decenţă.

Încerca să-şi stăpânească sentimentele pentru el, dar a descoperit că acestea deveniseră foarte profunde. Atenţia pe care i-o dădea, conversaţiile, zâmbetele, sentimentul de confort, toate acţionau ca un drog. Şi îi cerea foarte puţin în schimb. Vinovată, s-a gândit că ar fi trebuit să-i spună că îl iubea, dar nu reuşea să rostească cuvintele. Îi dăruia o părticică din ea, după care se retrăgea, temătoare, pentru motive pe care nu şi le putea explica.

— Nu am mai fost niciodată atât de răsfăţată, i-a spus într-o după-amiază pe când se relaxau în grădină. N-ar trebui să te las s-o faci.

Soarele strălucea cu putere. Se retrăseseră la umbra gardului viu şi a unui stejar bătrân. Caprifoiul şi tufele de trandafiri căţărători îşi răspândeau parfumul prin aer. Tasia se juca cu un trandafir, trecându-l uşor peste obrazul lui Luke.

El stătea cu capul în poala ei.

— Nu mi se pare că răsfăţul ţi-a prins prea rău. A întins mâna şi mângâiat-o uşor pe obraz. Eşti mai frumoasă ca oricând.

— Datorită ţie, i-a zâmbit Tasia.

— Aşa să fie?

Atras-o mai aproape şi s-au sărutat lung înainte ca ea să-i răspundă.

— Ruşii au o vorbă pentru venirea primăverii: *otepel*. Semnifică trezirea la viaţă. Aşa mă simt şi eu. Dar vreau să te rog ceva.

— Te ascult.

— Promite-mi că mă laşi să termin ce am de spus, înainte să mă refuzi.

— Hai, întreabă-mă odată.

Tasia a inspirat adânc.

— Vreau să-i scriu mamei mele, i-a spus direct. Vreau să-i spun că sunt teafără şi fericită, pentru liniştea mea şi a ei. Ştiu că-şi face o mie de griji. Şi asta nu-i face bine la sănătate. Iar eu mă gândesc la ea în fiecare zi. Nu-i voi scrie în aşa fel încât să-mi trădez situaţia, nu voi pomeni niciun nume, niciun loc. Dar trebuie neapărat să o fac. Trebuie să înţelegi cât de mult contează pentru mine.

Luke a tăcut câteva clipe.

— Înţeleg, i-a spus pe un ton neutru.

Ochii ei au strălucit de bucurie.

— Înseamnă că-mi dai voie să-i scriu.

— Nu.

Tasia l-a privit hotărâtă:

— Nu-ţi ceream permisiunea, să ştii, încercam doar să fiu politicoasă. Nu este decizia ta. Este vorba de mama *mea* şi este în joc siguranţa *mea*.

— Da. Şi eşti soţia *mea*.

— De ce îmi refuzi ceva ce trebuie neapărat să fac?

— Am mai discutat despre asta. Îmi cunoşti foarte bine motivele.

— Poţi avea încredere în mama. Nu va spune nimănui.

— Adevărat? a întrebat el. Atunci cum se face că nu ai avut suficientă încredere încât să-i spui că-ţi înscenezi moartea? De ce a insistat şi unchiul tău Kirill să păstraţi secretul?

Tasia îl privea în tăcere. Nu-l putea contrazice, dar o înfuria faptul că-şi pierduse independenţa. Trebuia să stabilească o legătură, chiar şi fragilă, cu lumea pe care o părăsise. Nimeni nu o putea înţelege. Soţul ei încerca, dar nu voia să se lase convins. Iar decizia finală îi aparţinea ei.

— Nu mă poţi opri să fac ce vreau, i-a spus, rebelă. Doar dacă ai de gând să mă păzeşti clipă de clipă.

Ochii lui au strălucit ameninţători.

— Nu voi juca rolul temnicerului, a spus el încet. Şi nu vreau să fiu un tiran. Sunt soţul tău şi

am dreptul – şi responsabilitatea – să te protejez.

Tasia ştia că era nedreaptă dar nu se putea abţine să nu-l sfideze şi pe mai departe:

— Aş putea să cer anularea căsătoriei!

S-a trezit apucată ferm de încheietură şi lipită de trupul tensionat de furie.

— Ai jurat în faţa lui Dumnezeu să-mi fii soţie, i-a spus printre dinţi. Iar asta înseamnă pentru tine mai mult decât orice lege scrisă. Nu ai fi în stare să încalci un asemenea jurământ aşa cum nu ai fi în stare să omori pe cineva cu sânge rece.

— Dacă tu crezi asta înseamnă că nu ştii nimic despre mine, i-a răspuns Tasia. S-a smucit de câteva ori, până când el i-a dat drumul. Grăbită, s-a refugiat în casă.

Capitolul 8

Cât a durat cina nu şi-au adresat niciun cuvânt. Au mâncat singuri în încăperea cu marmură galbenă, italiană, cu mobilă veneţiană sculptată şi tavanul pictat înfăţişând scene mitologice. Deşi mâncarea era delicioasă, ca de obicei, Tasia abia putea să înghită. Avea nervii întinşi la maxim.

De obicei acesta era cel mai plăcut moment al zilei. Luke îi povestea despre locurile prin care călătorise şi despre oamenii pe care îi cunoscuse atunci sau o convingea să-i povestească despre viaţa ei în Rusia. Uneori flirtau sau discutau nimicuri. Într-una din seri Tasia stătuse în poala lui şi-l învăţase cum se numea în rusă fiecare fel de mâncare.

Îşi dorea ca şi seara aceea să fi fost la fel de destinsă. Trecuseră câteva ore de la cearta lor. Ştia că fusese nedreaptă. Nici nu ştia prea bine ce anume o făcuse să izbucnească. Ar fi vrut să-şi ceară scuze, dar mândria o împiedica. Între timp, soţul ei cel iubitor dispăruse, fiind înlocuit cu acest străin indiferent.

Tasia era tot mai nefericită cu fiecare minut care trecea. A băut trei pahare cu vin roşu în speranţa că se va simţi mai bine. Într-un final s-a scuzat şi a pornit singură spre dormitor. I-a spus cameristei să plece, s-a dezbrăcat, lăsându-şi hainele grămadă pe podea şi s-a întins pe pat, goală. Vinul o ameţise. A dormit adânc şi abia dacă a tresărit în miez de noapte, când Luke a venit lângă ea în pat.

Visa, era ca într-o ceaţă groasă, neagră. *Era într-o biserică, înconjurată de lumânări aprinse iar în nări purta mirosul de tămâie. Nu putea să respire. S-a prăbuşit la pământ, şi-a dus mâna la gât şi a ridicat ochii spre icoanele aurite. „Ajutor... ajutor...” Chipurile lor triste se estompau. A simţit cum cineva o ridica şi o aşeza într-o cutie îngustă. S-a apucat de marginile cutiei, încercând să iasă din ea. Chipul lui Nikolas Angelovski era plecat deasupra ei. O privea cu ochi reci, galbeni, ca de lup şi îi zâmbea cu răutate. „N-o să scapi niciodată”, a mârâit şi a trântit capacul sicriului. A auzit apoi zgomotul cuielor bătute pe deasupra, care o ferecau înăuntru. Printre gemete şi suspine, Tasia a reuşit să strige: Luke! Luke!*

A zgâlţâit-o până a reuşit să o trezească:

— Sunt aici, i-a repetat în timp ce ea se agăţa de el şi respira întretăiat. Sunt aici, Tasia.

— Ajută-mă…

— Eşti în siguranţă.

Coşmarul a părăsit-o cu greu. Tremurând violent, Tasia şi-a îngropat faţa la pieptul lui. Nu se mai simţise niciodată atât de prostuţă, de laşă.

— Nikolas, a reuşit să spună. M-a închis într-un coşciug. Eu… nu puteam să ies.

Luke a luat-o în braţe şi a legănat-o ca pe un copil. Ea nu-l putea vedea din cauza întunericului, dar braţele lui erau în jurul ei şi vocea îi şoptea la ureche.

— A fost doar un vis, i-a spus. Nikolas este departe iar tu eşti aici, în siguranţă, în braţele mele.

— Mă va găsi. Şi mă va duce acolo.

Luke continua să o legene uşor.

— Fata mea dulce, i-a şoptit. Nimeni nu te va putea lua de lângă mine.

Tasia încerca să-şi stăpânească lacrimile.

— Îmi pare rău pentru mai devreme. Nu ştiu de ce am spus lucrurile acelea…

— Şşt. A trecut, gata.

— O să înnebunesc dacă mai am asemenea coşmaruri. Mi-e teamă să adorm.

Luke o ţinea strâns. I-a şoptit cuvinte liniştitoare iar Tasia a oftat, inspirându-i aroma pielii.

— Să nu-mi dai drumul, s-a tânguit ea întorcându-se spre el cu totul, cu toată fiinţa ei, dorindu-l cu o ardoare care a speriat-o.

— Niciodată. A sărutat-o, explorând-o experimentat cu limba. În acelaşi timp, mâna îi acoperea sânul. Nu a mai lăsat-o să vorbească sau să gândească, a tras-o în afara coşmarului, înlocuindu-l cu vise de foc.

A întins-o pe spate, în pat. Tasia s-a supus, tremurând de dorinţă, aşteptându-i atingerile şi căldura trupului. El a continuat să o excite până când a adus-o în pragul orgasmului.

Tasia gemea şi se arcuia, ieşindu-i în întâmpinare. A pătruns-o cu o mişcare puternică, după care a continuat, într-un ritm egal, împingând tot mai adânc în dulceaţa trupului ei.

Când un nou val de senzaţii s-a apropiat, ea a simţit că-i dădeau lacrimile.

— Te iubesc, i-a şoptit, lipindu-şi buzele de gâtul lui.

Au ajuns împreună la orgasm, după care au rămas înlănţuiţi, agăţându-se unul de celălalt, nedorindu-şi ca acea intimitate să ia sfârşit.

— Te iubesc, i-a repetat ea când şi-a recăpătat puterea de a vorbi. Şi-a îngropat faţa la pieptul lui. M-am temut să ţi-o spun mai devreme.

El i-a mângâiat părul lung.

— Şi de ce o faci acum?

— Nu mai pot trăi aşa, nu mă mai pot teme mereu de ce este în inima mea. Şi nu vreau ca între noi să existe secrete.

Luke şi-a lipit buzele de fruntea ei şi l-a simţit zâmbind.

— Fără secrete, i-a şoptit. Fără minciuni, fără temeri… fără trecut.

— Dacă totul se va termina mâine, măcar am avut parte de asta, a spus ea, pe jumătate adormită. Este mai mult decât au parte majoritatea oamenilor. Ar trebui să fie suficient.

— Nicio viaţă nu ar fi de ajuns. Luke o ţinea strâns în braţe iar părul ei i se revărsa pe trup în râuri întunecate, mătăsoase. Picioarele suple erau încolăcite în jurul picioarelor lui şi îi simţea respiraţia caldă pe piele. Deşi nu era prea credincios, a înălţat o rugă mută. *Îţi mulţumesc, Doamne, Îţi mulţumesc că mi-ai scos-o în cale...*

*

În luna în care nu se văzuseră, Emma părea să fi crescut şi mai mult. A intrat în casa lor din Londra, cu buclele roşii fluturând şi s-a aruncat râzând în braţele Tasiei.

— *Belle-mère*! Cât mi-aţi lipsit, şi tu şi Papa!

— Şi mie mi-a fost dor de tine, i-a spus Tasia îmbrăţişând-o cu căldură. Ce face Samson?

— A trebuit să-l lăsăm la ţară. Emma s-a strâmbat. A plâns îngrozitor de mult. Doi servitori au trebuit să-l ţină ca să nu se ia după trăsură. Şi lătra uite-aşa... I-a demonstrat imitând un tânguit de câine, făcând-o pe Tasia să izbucnească în râs. Dar i-am spus că nu mai durează mult şi ne întoarcem cu toţii.

— Ţi-ai văzut de lecţii?

— Nu. Bunica nu mă pune niciodată să învăţ. Doar din când în când îmi mai spune să mă duc în bibliotecă şi să mai citesc câte-o carte din acelea

groase. Iar bunicul e mereu ocupat să-şi viziteze prietenii sau să ciupească o servitoare pe care o înghesuie în câte un colţ.

— Oh, Doamne! Continuând să zâmbească, Tasia s-a apropiat de Luke, care rămăsese să schimbe o vorbă cu ducesa.

Alteţa sa ducesa de Kingston era o femeie impozantă, înaltă şi subţire, cu părul argintiu şi ochi de vultur. Era îmbrăcată într-o rochie gri-perlă, cu o pălărie pe al cărei bor stăteau două păsări împăiate.

— Le-a omorât cu mâna ei, i-a spus Emma şi a râs văzând că Tasia făcuse ochii mari.

Luke stătea în faţa mamei lui şi o asculta atent povestindu-i în detaliu cum se purtase Emma în luna care trecuse.

— Se simte mai în largul ei în pădure, în compania creaturilor sălbatice, decât într-o casă de oameni civilizaţi, spunea ducesa. Din fericire am o influenţă benefică asupra ei. Vei constata şi singur o îmbunătăţire în comportamentul ei, de când ai văzut-o ultima oară.

— Cât sunt de bucuros, i-a spus Luke făcându-i discret cu ochiul fiicei lui. Tata unde este?

Ducesa s-a încruntat.

— Are vreo aventură romantică. E ca un motan ieşit la vânătoare de păsări, mereu în căutarea unei fete tinere şi prostuţe. Ar trebui să fii mulţumit că lipseşte. Altfel ţi-ar alerga mireasa prin toată casa.

Luke a zâmbit şi a sărutat-o pe obrazul plin de riduri.

— Ai putea să-l legi de un scaun greu.

— Ar fi trebuit să-mi sugerezi asta cu ani în urmă, i-a răspuns ducesa cu amărăciune, părând să fi reţinut ideea pentru viitor. A ridicat tonul, întorcându-se spre Tasia şi Emma, care aşteptau ceva mai încolo. Am venit să văd ce fel de femeie a reuşit să-mi aducă fiul în faţa altarului. N-aş fi crezut că aşa ceva mai este posibil, după atâţia ani.

Luke a privit-o mândru pe Tasia care a făcut un pas înainte să o întâmpine.

— Alteţă, a spus simplu şi a făcut o plecăciune.

Ducesa s-a uitat la fiul ei, fără să se mai obosească să-şi ascundă surprinderea. Nu ştia exact la ce se aştepta, dar în niciun caz la o tânără cu o atitudine regală. Tasia arăta foarte bine în ziua aceea, cu părul negru prins într-un coc cu ajutorul unor ace cu diamante şi gâtul alb, suplu, acoperit cu o eşarfă din voal bleu. Rochia albastră îi punea în evidenţă talia subţire. În afară de acele de păr, singurele bijuterii pe care le purta erau verigheta şi o cruce de aur la gât.

Luke încerca să o vadă prin ochii mamei lui. Tasia avea o anumită stăpânire de sine care le era caracteristică doar celor care trăiau într-o mănăstire. Ochii îi erau solemni, cu privirea unui copil care îşi spune rugăciunea de seară. Cum de reuşise să-şi păstreze aspectul inocent în ciuda celor prin care trecuse rămânea un mister pentru Luke. Dar mama lui avea să o placă cu siguranţă, chiar dacă o considera pe Tasia o simplă guvernantă.

— Bun-venit în familie, i-a spus ducesa Tasiei. Deşi nu pot să nu observ că s-a întâmplat în circumstanţe destul de curioase.

— Alteţă? a repetat Tasia, prefăcându-se că nu înţelegea.

Ducesa s-a încruntat, pierzându-şi răbdarea.

— Toată Anglia discută de misterioasa ta apariţie şi despre precipitata ta căsătorie cu fiul meu. Atât de precipitată încât nici noi, eu şi tatăl lui, nu am fost invitaţi.

Luke şi-a întrerupt mama:

— Am vrut să fie o ceremonie privată.

— Am remarcat, a venit răspunsul rece.

Tasia a tresărit amintindu-şi scurta discuţie cu Luke despre a-i invita sau nu pe părinţii lui, care se sfârşise cu declaraţia lui cum că ar fi ridicat multe întrebări nedorite. Uşoara ei mişcare a făcut ca crucea de aur să-i strălucească la gât, atrăgând atenţia femeii.

— Ce bijuterie neobişnuită, a spus ducesa. Pot s-o văd mai de aproape?

Tasia a dat din cap iar ducesa a prins-o între degete şi a ridicat-o spre ea. Crucea filigranată, lucrată în stil rusesc, din mai multe straturi subţiri de aur, avea în centru un diamant perfect înconjurat de rubine.

— N-am mai văzut nicăieri o asemenea lucrătură, a spus ducesa, dând drumul uşor crucii.

— A fost a bunicii mele, i-a răspuns Tasia. A purtat-o mereu la gât, de la botez şi până în ziua morţii. Aceasta a fost preferata ei. Ascultând de un impuls, ea şi-a scos crucea de la gât şi i-a pus-o

ducesei în palmă. Aş vrea să o primiţi în dar, doamnă.

Ducesa a fost uimită de gestul ei.

— Dar nu vreau să te lipsesc de amintirile tale, copilă.

— Vă rog, i-a spus Tasia cu sinceritate. Mi-aţi dăruit ceva mult mai preţios decât orice pe lume... pe fiul dumneavoastră. Aş dori să vă dau ceva în schimb.

Ducesa se uita când la crucea din palma ei când la Luke.

— S-ar putea să vină o zi când vei considera că nu a fost un schimb avantajos, i-a spus sec. Dar îţi accept cadoul. Poţi să mi-l pui la gât, copilă. A zâmbit când Tasia i-a prins lanţul la gât. Aprob alegerea făcută de fiul meu, i-a spus. Îmi aminteşti de mine, pe vremea când eram o tânără soţie. Ceva mai târziu o să-l prelucrez şi pe Luke, despre cum trebuie să fie un soţ atent şi respectuos.

— Se poartă foarte frumos cu mine, a asigurat-o Tasia privind spre soţul ei. Luke părea uluit de comentariile mamei lui. Tasia i-a zâmbit şi a continuat: alteţă, pot să vă conduc în apartamentul mov? Mi-am permis să-l aleg eu pentru dumneavoastră.

— Bineînţeles. Îmi plac mult acele camere. Movul mă avantajează.

Cele două femei s-au îndepărtat braţ la braţ, în timp ce Emma şi Luke au rămas privind în urma lor, cu gurile căscate. Emma a vorbit prima.

— A făcut-o pe bunica să o placă. Iar bunica nu place *pe nimeni*.

— Ştiu. Luke a izbucnit în râs. Poate că este într-adevăr vrăjitoare, Emma. Dar să nu mă părăşti.

*

Următoarele zile au trecut într-un mod plăcut, deşi Luke a lipsit destul de mult de-acasă. Seara târziu, când se întorcea, mirosea a coniac şi a fum de ţigară şi-i dădea doar explicaţii scurte: că luase parte la o întâlnire de afaceri.

— Sunt prezenţi doar bărbaţi la astfel de întâlniri? l-a întrebat bănuitoare Tasia, pe când îl ajuta să-şi scoată ghetele.

— Numai bărbaţi în vârstă, cu păr alb, burţi mari şi dinţi galbeni.

Tasia i-a studiat atentă cămaşa.

— Ce uşurare! N-aş vrea să-mi intre în obicei să-ţi examinez în fiecare seară cămaşa, căutând urme de parfum sau de ruj.

Uşor ameţit de băutură şi bucuros că era singur cu ea, Luke a urcat-o deasupra lui.

— Te rog să examinezi orice doreşti, a invitat-o îngropându-şi nasul şi gura în părul ei care mirosea frumos, dulce. Nu am nimic de ascuns. Uită-te aici… şi aici… Tasia a început să chicotească.

*

Peste zi, Tasia era de obicei foarte ocupată. Împreună cu ducesa şi cu Emma făcea cumpărături pentru casă şi vizita diverse cunoştinţe. Ducesa îşi

asumase misiunea de a o prezenta prietenelor preferate. Bătrânele doamne din înalta societate fuseseră toate fermecate de manierele ei elegante. Ce fată modestă şi bine-crescută! exclamaseră în cor. Atât de diferită de fetele acelea moderne, frivole, care nu ştiau să ţină în mână acul şi aţa, nu mai purtau mănuşi peste zi şi nu mai făceau plecăciuni. Purtarea Tasiei le impresionase, făcându-le să-şi declare încrederea în viitorul societăţii civilizate.

După-amiezile, ducesa se odihnea în camera ei iar Tasia îi supraveghea lecţiile Emmei. Spre marea încântare a Tasiei, Emma începuse să scrie o piesă de teatru.

— Voi fi actriţă, pe scenă, îi spusese ea. Imaginează-ţi: eu pe scena teatrului *Royal*! Voi fi cea mai sclipitoare lady Macbeth din toate timpurile! Şi şi-a demonstrat talentul cu scena somnambulei, cu un entuziasm care a făcut-o pe ducesă să trimită imediat după sticluţa cu săruri.

Au primit o invitaţie la petrecerea dată de lady Walford în cinstea zilei de naştere a fiicei ei iar Emma a decretat că doar o ameninţare cu apocalipsa o putea convinge să meargă.

— Voi fi cea mai înaltă de acolo! Mai înaltă decât toţi băieţii! Şi cineva se va lega sigur de culoarea părului meu, iar eu voi fi obligată să-i trag un pumn în nas. *Nu merg*.

Nici discursul lui Luke, ca de la tată la fiică, nu a făcut-o să se răzgândească.

— Nu doreşte să participe, i-a spus Tasiei, atunci când a fost întrebat. Iar dacă o obligăm va fi

profund nefericită.

Tasia a oftat.

— Cred că nu înţelegi…

— Ai dreptate, i-a răspuns. În ciuda eforturilor mele, am încetat să o mai înţeleg de când a împlinit şapte ani. Ocupă-te tu de ea.

— Da, Luke, i-a spus ea zâmbind. Luke era un părinte devotat, dar când lucrurile nu puteau fi rezolvate cu daruri sau sărutări, părea pierdut.

Tasia a pornit spre camera Emmei şi a bătut uşurel la uşă. Pentru că nu a primit niciun răspuns, a deschis uşa şi a privit înăuntru. Emma era aşezată pe podea, înconjurată de colecţia ei de păpuşi. Pe chip avea o expresie rebelă.

— Bănuiesc că ai venit să-mi spui că ar trebui să merg la petrecere, a murmurat Emma.

— Da. Tasia s-a aşezat lângă ea iar fusta verde s-a aranjat în jurul ei ca o floare. Este o ocazie excelentă să-ţi faci prietene de o vârstă cu tine.

— Nu am nevoie de prietene. Te am pe tine, îl am pe Papa şi pe toţi ceilalţi de la Southgate Hall, şi pe Samson…

— Iar noi te adorăm, cu toţii, i-a răspuns Tasia zâmbind. Dar nu este de ajuns, Emma. O ştiu din experienţă. Şi eu am crescut la fel de retrasă ca şi tine – poate chiar mai mult – şi nu am avut niciodată prietene de aceeaşi vârstă cu mine. Nu vreau să fii la fel de singuratică.

Emma s-a strâmbat.

— Nu ştiu cum să vorbesc cu ele.

— Ai nevoie doar de puţin antrenament.

— Papa a spus că nu insistă, dacă eu nu vreau

să merg.

— *Eu* insist, i-a spus Tasia încet. A citit surprindere pe chipul fetei şi a continuat înainte ca ea să-i răspundă: Îţi vom comanda o rochie nouă. Am văzut o mătase frumoasă în atelierul domnului Hodding, de culoarea piersicii. O să se asorteze de minune cu părul tău.

Emma clătină din cap:

— Belle-mère, nu pot…

— Încearcă, a insistat Tasia. Ce se poate întâmpla?

— Să mă simt îngrozitor.

— Cred că vei supravieţui unei nopţi îngrozitoare. Şi apoi… poate că o să-ţi placă, totuşi.

Emma a gemut teatral şi s-a reîntors la păpuşile ei. Tasia a zâmbit, ştiind că tăcerea ei însemna că era de acord să meargă la petrecere.

*

Luke a răsuflat uşurat când a închis în urma lui uşa dormitorului, după o nouă zi petrecută în întâlniri cu bancheri, avocaţi şi oameni de afaceri. Discuţiile nesfârşite îl obosiseră şi-l iritaseră. Nu numai că era în consiliul de conducere al unei companii feroviare şi a unei fabrici de bere, dar fusese nevoit şi să accepte postul de director al unui birou de asigurări.

Nu-i plăcea deloc lumea finanţelor, prefera în schimb rolul unui gentleman cu moşii întinse, care fuseseră lăsate moştenire de generaţii. Se simţea mulţumit când vedea câmpurile arate şi recoltele

bogate. Dar nu mai era posibil să supravieţuiască doar din agricultură. Pentru arendaşii lui şi pentru familie alesese să investească în proprietăţi urbane, în fabrici şi căi ferate, iar acestea îi aduceau suficienţi bani ca să menţină arendele scăzute şi să facă unele îmbunătăţiri pe pământurile familiei.

Vechea aristocraţie râsese de el pentru că se lăsase pradă unor porniri mercantile, dar el fusese martor atunci când moşiile acestora se împuţinaseră şi arendaşii lor dăduseră rând pe rând faliment. Societatea se transforma rapid şi multe familii care fuseseră cândva extrem de bogate rămăseseră fără un ban pentru că nu reacţionaseră faţă de schimbările din jurul lor. Luke nu voia să se întâmple acelaşi lucru şi cu oamenii care se bazau pe el. Pământurile lui nu aveau să se umple niciodată de buruieni. Iar fata lui nu va fi obligată să se mărite cu cineva doar pentru avere. Gândindu-se la toate astea, să devină om de afaceri părea un preţ mic pe care trebuia să-l plătească.

Luke a zâmbit văzându-şi soţia îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, simplă, cu puţină dantelă la gât. Părul ei frumos îi cădea liber pe umeri şi strălucea în lumina lămpii. Era în pat, cu o carte în poală.

— Ţi-am simţit lipsa la cină, i-a spus.

În voce era ceva diferit, tensionat. S-a întrebat dacă nu cumva era supărată pentru că-l văzuse atât de puţin în ultimele zile.

— Aş fi vrut să fiu aici, i-a spus. În loc de asta,

mi-am petrecut timpul cu o mână de bărbaţi, contrazicându-ne asupra preţului grâului.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Că vechea ordine este pe cale de dispariţie, ca şi conceptul de a face agricultură pentru profit. Luke s-a încruntat gânditor în timp ce-şi scotea haina. Eu nu voi duce acelaşi stil de viaţă ca tatăl sau ca bunicul meu. Sunt sigur de asta. Tata şi-a petrecut viaţa alergând după fuste, vânând şi făcând ocazional politică. E de părere că implicarea mea în comerţ şi industrie terfeleşte onoarea familiei.

Tasia s-a dat jos din pat şi l-a ajutat să se dezbrace. I-a desfăcut nasturii de la cămaşă, spunând:

— Dar tot ce faci este spre binele familiei, nu-i aşa? I-a desfăcut larg cămaşa şi l-a sărutat pe piept.

— Da. Luke a zâmbit şi şi-a trecut mâna prin părul ei. Şi regret fiecare minut pe care îl petrec departe de tine.

Tasia l-a cuprins de talie.

— Şi eu.

— Asta te nelinişteşte? a întrebat-o. Că lipsesc mult în ultima vreme?

— Nu mă nelinişteşte nimic. Totul e bine.

— Să nu mă minţi, i-a spus încet iar ea a roşit.

— Mă preocupă însă ceva… Căuta cuvintele potrivite. Mi-a întârziat. Era acum roşie ca focul în obraji.

Luke a clătinat din cap. Nu înţelegea.

— Păi… ciclul. Rostea cuvintele cu dificultate.

Ar fi trebuit să-mi vină cu o săptămână în urmă. Mi-a mai întârziat şi altă dată, dar niciodată atât de mult. Sunt sigură că nu e nimic. Nu cred că sunt…

— Însărcinată? i-a terminat el fraza.

— E prea curând pentru asta. Şi nu mă simt deloc altfel. Sunt convinsă că aş fi simţit ceva.

El o mângâia uşor fără să spună nimic.

— Te-ar deranja? l-a întrebat încet Tasia.

Luke a privit-o în ochi până când albastrul lor intens l-a ameţit.

— Ar fi cea mai mare bucurie a vieţii mele. Şi-a lipit fruntea de a ei. Orice ar fi, vom trece prin toate împreună, bine?

Ea a dat din cap.

— Înseamnă că-ţi doreşti un copil?

— Nu m-am gândit la asta, a recunoscut el. Nu mă aşteptam să am alţi copii în afară de Emma. Ideea unui alt copil… A făcut o pauză şi a zâmbit. Pe jumătate eu, pe jumătate tu… da, îmi doresc asta. Dar aş fi preferat să mai avem un răgaz pentru noi doi înainte de a avea copii. Tu eşti aproape un copil. Voiam să ai şansa să fii tânără şi fără griji, ceea ce până acum nu ai fost. Voiam să poţi uita iadul prin care ai trecut şi să fii fericită.

Tasia s-a cuibărit lângă el.

— Du-mă în pat. Asta m-ar face foarte fericită.

El şi-a arcuit sprâncenele, prefăcându-se surprins.

— Ei bine, lady Stokehurst… este primul avans pe care mi-l faci. Sunt copleşit.

Ea s-a grăbit să-i descheie pantalonii.

— Nu eşti *prea* copleşit, sper.

Luke a râs.

— Să nu te aud că te plângi dacă te ţin trează toată noaptea.

— Nici nu mă gândesc, i-a şoptit şi şi-a lipit buzele de ale lui.

*

— Ce păcat că Papa nu fumează, a spus Emma studiind obiectele de pe etajera de sticlă. E cea mai frumoasă tabacheră din câte am văzut vreodată.

— Eu una mă bucur că nu fumează, i-a răspuns Tasia. Întotdeauna mi-a displăcut mirosul de tutun.

Li s-a alăturat şi Alicia, care fusese de acord să le însoţească la *Harrod's*, la cumpărături.

— Aş fi vrut ca Charles să nu se apuce de fumat. Şi totuşi, este o tabacheră foarte elegantă…

În timp ce o admirau, un vânzător s-a apropiat de ele, cu colţurile mustăţilor fremătând de nerăbdare:

— Doamnele vor să o privească mai de aproape? le-a întrebat.

Tasia a clătinat din cap.

— Vreau să-i cumpăr un cadou soţului meu… dar nu o tabacheră.

— Poate că i-ar plăcea o forfecuţă pentru mustaţă şi un pieptăn, într-o casetă aurită?

— Mă tem că nu are mustaţă.

— O umbrelă? Cu mâner din fildeş?

— Prea practic.

— Câteva batiste italieneşti?

— Prea impersonal.

— O sticlă cu parfum franţuzesc?

— Prea mirositor, i-a întrerupt Emma.

Tasia a râs văzându-l cum se întristase.

— Vom continua să căutăm. Sunt sigură că vom găsi ceva potrivit, mai devreme sau mai târziu.

— Da, doamnă. Dezamăgit, vânzătorul s-a îndepărtat, în căutarea altor clienţi.

Alicia dădea ocol unei mese pline cu genţi din mărgele şi cutii în care erau eşarfe din voal şi mănuşi. Tasia s-a dus în direcţie opusă, atrasă de un balansoar de copil în formă de căluţ. Era aşezat pe jos, alături de câteva pătuţuri frumos sculptate. L-a atins uşor cu piciorul, făcându-l să se legene şi a zâmbit. Cu fiecare zi care trecea era tot mai convinsă că era însărcinată. Îşi imagina cum va arăta copilul lor: înalt, cu păr negru şi ochi albaştri…

— Belle-mère, i-a spus Emma, care o urmase, acum că te culci în acelaşi pat cu Papa înseamnă că vei avea un copil?

— Probabil, într-o bună zi. Tasia şi-a odihnit mâna pe umărul Emmei. Ai vrea să ai un frate sau o soră?

— Da, i-a răspuns nerăbdătoare fata. Un frate, mai ales. Numai să mă lăsaţi pe mine să-i aleg numele perfect.

Tasia i-a zâmbit.

— Şi care ar fi acesta?

— Un nume foarte special. Poate Leopold. Sau Quinton. Îţi plac?

— Mi se par prea pretenţioase, i-a răspuns Tasia luând în mână o zornăitoare.

— Sau poate Gideon… Emma a dat roată mesei. Sau Montgomery… da, Montgomery…

Emma a continuat să rostească diferite nume, dar zâmbetul Tasiei dispăruse. O cuprinsese un sentiment straniu şi rece. S-a sprijinit de masă ca să nu-şi piardă echilibrul. Era dezorientată. Simţea în gură gustul fricii. *Ce este*, *ce rău s-a întâmplat*…

A ridicat brusc capul. De cealaltă parte a încăperii a avut o viziune de coşmar, imaginea care nu voia să o părăsească. *Mikhail*… dar nu, nu era Mikhail. Bărbatul pe care îl ucisese era palid, cu părul întunecat, iar acesta era oacheş… dar aveau aceiaşi ochi… galbeni, ca de lup. Ca vrăjită, Tasia a privit silueta care străjuia intrarea în magazin, înaltă şi subţire, un înger al morţii. Nu era un spectru, nu era un vis.

Prinţul Nikolas Angelovski venise după ea.

Ce bizar i se părea să-l vadă în magazin, înconjurat de vânzători şi grupuri-grupuri de femei. Era îmbrăcat în haine închise la culoare, care ar fi trebuit să ascundă faptul că era străin, şi de fapt accentua şi mai tare acest lucru. Era cea mai frumoasă fiinţă crudă din câte văzuse vreodată, cu pielea de culoarea aurului şi accente de soare în păr, o faţă ca sculptată şi trupul unui tigru transformat într-un mod magic în om.

Jucăria i-a zornăit Tasiei în mână – îi tremurau. A pus-o încet înapoi pe masă. Abia a reuşit să zâmbească – obrajii parcă o dureau – dar a făcut-o:

— Emma, a spus încet, dacă nu mă înşel aveai

nevoie de o pereche nouă de mănuşi.

— Da, a răspuns Emma. Samson mi le-a smuls pe cele pe care le aveam şi le-a ros. Nu poate rezista niciodată la vederea mănuşilor albe.

— Ce-ar fi să o rogi pe lady Ashbourne să te ajute să-ţi alegi altele?

— Bine.

Emma s-a îndepărtat iar Tasia a ridicat din nou privirea. Nikolas se evaporase. Şi-a rotit privirea împrejur. Nici urmă de el. Pulsul îi bătea nebuneşte. A traversat încăperea cu paşi mari, grăbiţi, a trecut de secţiunea cu alimente, pe lângă peşti congelaţi, cărnuri atârnate în cârlige, piramide din borcane, cutii cu bomboane şi delicatese străine. Oamenii întorceau capetele după ea. Tasia şi-a dat seama că respira greu şi scotea un gâjâit. A închis imediat gura. Era cumplit de palidă.

Emma este în siguranţă, *cu Alicia*, şi-a spus. *Nu-mi rămâne decât să mă furişez din calea lui Nikolas*, *să găsesc un refugiu undeva şi să-i trimit vorbă lui Luke*... A trecut de raionul cu postavuri, îndreptându-se spre ieşirea laterală. Odată ajunsă afară urma să se amestece în mulţime. Nici măcar Nikolas, cu instinctul lui de prădător, nu avea cum să o găsească în marea de oameni.

Tasia a ieşit în aerul greu al zilei fierbinţi de vară. Înainte să apuce să păşească pe caldarâm o mână brutală a înşfăcat-o, strângând-o cu putere. În acelaşi timp, o mână mare, înmănuşată, i-a acoperit partea de jos a feţei. În linişte şi eficienţi, doi bărbaţi au luat-o pe sus şi au dus-o la trăsura

care îi aştepta, ceva mai jos pe stradă. Nikolas stătea acolo, calm, ca un tigru sătul. Era foarte tânăr, nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani, dar urmele tinereţii şi bunătăţii dispăruseră de pe chipul lui cu mult timp în urmă. Ochii lui erau rotunzi şi strălucitori... lipsiţi de orice emoţie... sterili.

— Bună ziua, verişoară, a şoptit Nikolas. Arăţi foarte bine. A întins mâna spre lacrima care îi tremura printre gene de parcă ar fi fost un elixir preţios. Ai fi putut să-mi îngreunezi căutările, să ştii. Ai fi putut să te ascunzi undeva la ţară. Mi-ar fi luat ani întregi să te găsesc. Când colo, ai devenit subiect de bârfă în toată Londra – misterioasa guvernantă străină care s-a măritat cu un marchiz bogat. După ce am auzit câteva dintre poveştile care circulau mi-am dat seama că nu puteai fi decât tu. I-a aruncat o privire dispreţuitoare. Se pare că apetitul tău pentru lux este mai puternic decât bunul-simţ. I-a ridicat mâna şi i-a studiat inelul de pe deget: cum este soţul tău? Un bătrân bogat dornic de ceva carne tânără, bănuiesc. Cineva ar fi trebuit să-i spună cât poţi fi de periculoasă.

Nikolas le-a făcut semn celor doi cazaci să o urce în trăsură, fără să-i scape însă strălucirea rapidă din ochii Tasiei. S-a întors brusc, evitând astfel lovitura unui mâner de umbrelă confecţionat din fildeş. Mânerul i-a ratat capul, lovindu-l cu forţă în umăr. A prins umbrela de celălalt capăt, cu o mişcare agilă, folosind-o ca pe o armă împotriva celei care o folosise. Emma a deschis gura,

pregătindu-se să strige.

— Dacă scoţi un sunet măcar îi frâng gâtul într-o clipă, i-a spus el. Fata a tăcut, privindu-l cu ochi ameninţători. Se îmbujorase din cauza furiei şi a fricii. O altă copilă periculoasă, a spus Nikolas, râzând pe înfundate şi ţinând-o strâns la piept.

Unul dintre cazaci i-a spus ceva în rusă.

— Urcă în trăsură cu femeia, i-a răspuns el.

Copila a şoptit:

— Dă-i drumul! E mama mea vitregă, ticălosule!

— Mă tem că nu se poate. Dar unde ai învăţat asemenea cuvinte?

Fata încerca să se smulgă din încleştare.

— Unde o duci?

— În Rusia, să plătească pentru crimele ei. Nikolas a zâmbit crud şi i-a dat drumul, privind-o cum se clătina pe picioare, în primele secunde. La revedere, fetiţo. Şi mulţumesc – a trecut ceva vreme de când nu m-a mai făcut nimeni să zâmbesc.

Ea s-a întors pe călcâie şi a fugit în magazin. Nikolas a rămas privind o secundă în urma ei, după care a urcat în trăsură şi i-a făcut semn vizitiului să pornească.

*

Charles Ashbourne stătea pe sofaua din bibliotecă iar soţia îi plângea pe umăr. Emma era aşezată pe un scaun din piele, cu genunchii strânşi la gură. Era tăcută şi palidă din cauza îngrijorării.

Luke stătea la geam, cu privirea aţintită pe râu. Pe când lua parte la o adunare a acţionarilor companiei de căi ferate primise un bilet, fiind chemat de urgenţă acasă. Venise într-un suflet şi-i găsise acolo pe soţii Ashbourne şi pe Emma. Fiica lui era în pragul isteriei. Iar Tasia nu era nicăieri.

Susţinută de Charles, Alicia îi explicase ce ştia că se întâmplase.

— M-am îndepărtat doar o clipă, să mă uit la eşarfe, iar când m-am întors şi ea şi Emma dispăruseră. Apoi a venit Emma, alergând într-un suflet şi strigând că un rus cu ochi galbeni o luase pe Tasia în trăsura lui – nu ştiu cum i-a dat de urmă, probabil că m-a urmărit pe mine – Dumnezeule mare, n-o s-o mai vedem niciodată! A izbucnit în plâns, iar Charles a bătut-o uşurel pe spate, încercând să o liniştească.

Luke s-a întors spre ei. Tremura din cauza furiei şi părea în pragul nebuniei, făcându-i pe toţi cei prezenţi în încăpere să se teamă că va urma o explozie. Dar el a rămas tăcut şi palid. Îşi trecea degetele de-a lungul cârligului din argint, ca şi cum ar fi vrut să-l folosească drept armă.

Charles nu mai putea suporta liniştea, aşa că a vorbit cu nervozitate:

— Ce e de făcut acum, Stokehurst? Am putea încerca să negociem, prin canalele diplomatice – la urma-urmei, avem un ambasador la St. Petersburg. Am putea trimite un mesager cu un apel…

— Nu am nevoie de un nenorocit de mesager, a spus Luke îndreptându-se spre uşă. Biddle! Vocea i-a răsunat ca un tunet.

Valetul a apărut într-o secundă.

— Da, domnule?

— Stabileşte-mi o întâlnire cu ministrul de externe, după-amiază. Spune-i că este urgent.

— Dar dacă refuză, domnule…

— Spune-i că-l găsesc oriunde. Ar fi bine să accepte din prima.

— Altceva, domnule?

— Da. Rezervă-mi două bilete pentru St. Petersburg. Dacă nu este programată plecarea niciunui vapor în următoarele douăzeci şi patru de ore, închiriază unul.

— Domnule, pot să întreb cine vă va însoţi?

— Tu.

— Dar, domnule, eu n-aş putea *în niciun caz*…

— Du-te. Când termini ce ţi-am spus să faci, te poţi ocupa de bagaje.

Biddle s-a conformat, mormăind ceva în barbă şi clătinând violent din cap.

Charles s-a apropiat, îngrijorat.

— Eu ce pot să fac?

— Să ai grijă de Emma cât voi lipsi.

— Bineînţeles.

Luke s-a uitat la fiica lui iar expresia i s-a mai îmblânzit văzându-i ochii înlăcrimaţi. A străbătut încăperea şi s-a aşezat lângă ea, ţinând-o aproape.

— Oh, Papa, a spus printre suspine, n-am ştiut ce să fac… am urmărit-o, iar când am văzut ce se întâmpla… Ar fi trebuit să alerg după ajutor, dar nu m-am gândit în clipa aceea…

— Nu-i nimic. Luke a îmbrăţişat-o cu putere. Nu aveai cum să-l opreşti, indiferent ce ai fi făcut. Este

doar vina mea. Ar fi trebuit să vă apăr mai bine, pe amândouă.

— Dar ce voia bărbatul acela de la ea? Cine este ea? A făcut ceva rău? Nu înţeleg nimic…

— Ştiu că nu înţelegi, i-a şoptit el. Tasia nu a făcut nimic rău, însă este acuzată pe nedrept de moartea unui om. În Rusia există anumiţi oameni care doresc să o pedepsească. Iar bărbatul pe care l-ai văzut azi o duce acolo.

— Şi o vei aduce vreodată înapoi, acasă?

— Da, i-a şoptit el. Să nu te îndoieşti nicio secundă de asta, Emma. Vocea îi era blândă, dar expresia îi era împietrită, sumbră. Prinţul Nikolas Angelovski nu ştie în ce s-a băgat. Nimeni nu-mi poate lua ce este al meu.

*

Eastern Light era un vas comercial încărcat cu grâu, porţelanuri fine şi textile. Vremea era calmă şi toate semnele arătau că avea să fie o călătorie scurtă, de cel mult o săptămână. În calitatea lui de căpitan al vasului, Nikolas prefera să-şi petreacă mare parte din timp pe punte, asigurându-se că fiecare membru al echipajului îşi făcea datoria cu aceeaşi precizie ca şi el. Decizia lui Nikolas de a fi comandantul acelui vas nu era doar o toană de bogătaş: el avea excelente calităţi de navigator şi caracterul decis al unui lider înnăscut. Trebuiau să străbată Marea Neagră, să se îndrepte spre est, spre Baltica şi apoi să intre pe râul Neva. Acolo se înălţa maiestuos oraşul St. Petersburg.

După prima zi petrecută pe mare, Nikolas a intrat în cabina în care o ţinea încuiată pe Tasia, în deplină singurătate. Chiar şi băiatului care o păzea i se interzisese să-i vorbească, în cazul în care ar fi strigat de dincolo de uşă.

Tasia stătea întinsă pe patul îngust, dar s-a ridicat imediat ce l-a văzut. Era îmbrăcată în aceleaşi haine în care fusese răpită, un costum din mătase de culoarea ambrei, garnisit cu panglici din catifea neagră. De când părăsiseră Londra, ea nu scosese niciun cuvânt şi nu vărsase nici măcar o lacrimă. Era probabil în stare de şoc, acum că lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase în sfârşit. L-a privit cu îngrijorare pe Nikolas, urmărindu-i fiecare mişcare.

Chipul lui era împietrit, dar gura păstra un rictus.

— Probabil te întrebi ce vreau de la tine, verişoară. Eşti pe cale să afli.

Cu gesturi lente, Nikolas s-a apropiat de cufărul lipit de perete. Balamalele bine unse nu au făcut niciun zgomot atunci când l-a deschis. Tasia s-a tras înapoi, lipindu-şi spatele de lambriuri. Era tensionată şi transpirase. L-a văzut scoţând din cufăr o haină împăturită.

Nikolas s-a apropiat de ea ţinând materialul în pumnii încleştaţi.

— O recunoşti?

Tasia a clătinat din cap. El a despăturit haina şi a întins-o spre ea. A scos un ţipăt. Era tunica albă pe care Mikhail o purtase în seara în care murise. Era cusută în stilul clasic al hainelor boiereşti, cu

un guler înalt, brodat şi mâneci lungi, ample. Pete urâte, maronii şi negre, acopereau partea din faţă… era sângele lui Mikhail.

— Am păstrat-o pentru această ocazie, a spus încet Nikolas. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit fratele meu… ultimele lui cuvinte, privirea lui… totul. Îmi datorezi asta.

— Nu-mi amintesc, i-a răspuns ea cu voce stinsă.

— Uită-te mai bine, atunci. Poate că asta îţi va împrospăta memoria.

— Nikolas, te rog…

— Uită-te.

Tasia privea fix la îmbrăcămintea cu ornamente aurii şi simţea cum stomacul i se revolta. A încercat să se abţină, dar i se părea că mirosul de sânge îi rămăsese în nări, aerul devenise fierbinte… şi obiectele au început să se învârtă în jurul ei.

— Mi se face rău, a reuşit să spună iar gura i s-a umplut de fiere. Ia-o de aici…

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Mişa. A apropiat haina şi mai mult de ea, până când nu a mai văzut altceva în faţa ochilor cu excepţia petelor de sânge. A gemut şi şi-a dus mâna la gură. S-a grăbit să ajungă la vasul de porţelan în care a vomitat cu spasme violente. Ochii îi erau plini de lacrimi. A acceptat orbeşte un prosop pe care i l-a întins el şi şi-a şters faţa.

Când a ridicat privirea a văzut cu oroare că Nikolas îmbrăcase tunica fratelui său. Sângele îi

cursese ca într-un şuvoi, pentru că fusese înjunghiat în gât. Cu ochii măriţi de groază şi durere, el se apropiase de ea, clătinându-se, întinzând mâinile spre ea…

— *Nuuu*! a ţipat ea. Coşmarul prindea viaţă. *Nuteapropianuteapropianuteapropia*! strigătul ei a răsunat în încăpere şi totul a părut să explodeze în jurul ei. Amintirile o asaltau. Mişa, a gemut ea şi s-a cufundat în întuneric, acolo unde nu mai existau cuvinte, imagini, sunete, nimic altceva decât fragmente din sufletul ei sfărâmat.

Capitolul 9

Nikolas a aşteptat lângă pat ca Tasia să-şi recapete cunoştinţa. Îşi dăduse jos tunica pătată de sânge. În ciuda aerului calm, împietrit, pe frunte avea broboane de transpiraţie, din cauza unei emoţii puternice sau poate din cauza furiei. Cămaşa neagră i se lipise de piele. Voia neapărat să afle, şi-a spus Tasia, simţind că îl compătimea, fără voia ei. Era motivat de durere sau doar de dorinţa de dreptate?

Confuză, Tasia l-a privit şi şi-a umezit buzele uscate.

— Îţi voi spune ce s-a întâmplat în noaptea aceea, i-a spus răguşit. Fiecare detaliu. Dar mai întâi va trebui să-mi aduci un pahar cu apă.

Nikolas i-a turnat apă în pahar şi i l-a adus fără să scoată vreun cuvânt. S-a aşezat pe marginea patului şi a privit-o ridicându-se în şezut. A băut însetată toată apa.

Tasia nu ştia de unde să înceapă. Amintirile îi reveniseră în forţă, împreună cu emoţiile pe care le trăise în seara aceea. Dar se simţea mai uşurată acum că-şi amintea în sfârşit totul şi pentru că putea să-i povestească cuiva.

— Nu mi-am dorit logodna cu Mişa, a spus ea. Din tot ce ştiam şi auzisem despre el, era un bărbat straniu, chinuit, care se juca cu oamenii aşa cum fetiţele se joacă cu păpuşile lor. Nu-l uram atât de mult pe cât mă temeam de el. Toată lumea era încântată de logodna noastră şi-mi spunea că voi avea o influenţă bună asupra lui. A râs amar. Cred că încercau într-un fel să se convingă că aş putea să-l fac să-i placă femeile. Ce oameni proşti, superficiali! Chiar şi eu, cu toată inocenţa mea, ştiam că un bărbat căruia îi plac băieţii nu mă va dori niciodată în patul lui. În cel mai bun caz aveam să fiu un paravan pentru Mikhail, care astfel se putea bucura de imaginea unui bărbat căsătorit, la locul lui. În cel mai rău caz aş fi fost obiectul amuzamentului său pervers, o femeie aflată la cheremul lui, pe care să o rănească, să o jignească. Pe care să o dea şi altor bărbaţi, pe care să o oblige să facă lucruri inumane…

— Nu ştii cu siguranţă toate astea.

— Ba da, i-a răspuns încet. Şi o ştii şi tu prea bine. Cum Nikolas nu i-a răspuns, a continuat: am ajuns la concluzia că eram prinsă într-o cursă. Chiar şi mama mea insista să mă căsătoresc cu el. Poate că ţi se pare ciudat, dar singurul la care puteam apela era Mişa însuşi. M-am gândit la asta timp de mai multe zile. În final am decis că nu

aveam nimic de pierdut dacă stăteam de vorbă cu el. Poate că voia să mă asculte. Avea în el ceva de copil, uneori părea doar un băieţel dornic de atenţie. M-am gândit că poate exista o şansă să-l conving să renunţe la logodna noastră. Câteva cuvinte din partea lui îmi puteau schimba radical soarta... aşa că m-am dus la el, într-o seară, să discutăm între patru ochi.

Tasia a lăsat jos paharul gol şi şi-a împletit degetele în poală. Fixa cu privirea pătura din lână strânsă la capul patului.

Cu o privire goală, a început să vorbească încet, ca prin vis:

— Palatul era aproape gol. Rămăsese doar o mână de servitori care să-i pună la dispoziţie orice dorea. Mi-am pus un şal pe cap şi l-am tras mult în faţă, ca să-mi acopere faţa. Uşa de la intrare era deschisă. Am intrat fără să bat sau să sun clopoţelul. Câţiva servitori m-au văzut mergând pe holurile palatului dar nu au îndrăznit să mă oprească. Eram foarte agitată. Îmi amintesc că speram ca Mikhail să nu fi fumat prea mult opiu. Nu l-am găsit de prima dată. Am mers la etaj şi am început să-l caut din cameră-n cameră. În aer plutea un miros greu, de tutun, vin prost şi mâncare mucegăită. Pe podea erau mormane de blănuri şi perne, farfurii cu mâncare începută şi tot felul de obiecte pe care probabil că Mişa le folosea la... ei bine, nu ştiu exact la ce. Şi nici nu-mi păsa.

Tasia şi-a descleştat mâinile şi a făcut un gest de parcă îşi îndepărta ceva din păr.

— În casă era foarte cald. Mi-am scos şalul... şi-

a dus mâna la gât, încercând să potolească pulsul care îi bătea necontrolat. L-am strigat de câteva ori: *Mişa*, *unde eşti*?, dar nu mi-a răspuns nimeni. M-am gândit că era probabil în bibliotecă, cu pipa lui. Am mers până în capătul coridorului şi am auzit voci... două voci care se certau pasional. Un bărbat striga...

Amintirile dădeau acum năvală. Tasia a început să vorbească necontrolat, ca în transă:

— Mişa, te iubesc de o mie de ori mai mult decât te-ar putea iubi ea. Ea nu-ţi poate oferi ce-ţi ofer eu.

— Eşti un bătrân gelos, asta eşti. Nu ştii nimic din ce vreau eu.

— Nu sunt de acord să te împart cu nimeni, cu atât mai mult cu o fetişcană răsfăţată.

Vocea lui Mikhail era amuzată, provocatoare:

— Te deranjează gândul că va fi în patul meu? Trupul acela proaspăt, toată acea inocenţă care aşteaptă să fie coruptă...

— Mişa, nu mă chinui aşa!

— Nu te mai vreau. Pleacă şi şi nu te mai întorci niciodată. Mă oboseşti. De fapt, îmi produci greaţă.

— Nu! Eşti viaţa mea, eşti totul pentru mine!

— M-am săturat să-mi tot dai târcoale şi să-mi faci avansuri, care mai de care mai patetice. Mai repede aş face-o cu un câine. Haide, pleacă!

Celălalt bărbat a scos un urlet chinuit. După care au urmat un strigăt, un zgomot înfundat, sunete violente...

— Eram îngrozită, a spus Tasia încercând să-şi

tempereze vocea. Simţea gustul lacrimilor care îi alunecaseră pe buzele crăpate. Dar nu m-am putut înfrâna şi am intrat. Nu mai gândeam în momentele acelea. Celălalt bărbat rămăsese încremenit, ca o statuie de ceară. Mikhail încerca să se îndepărteze de el, clătinându-se. M-a văzut şi a încercat să vină spre mine. Era atât de mult sânge… avea un cuţit înfipt în gât. A întins mâna spre mine, ca şi cum mi-ar fi cerut ajutorul. Am încremenit. Nu puteam să mă mişc… şi apoi Mişa a căzut peste mine şi totul s-a întunecat. Când m-am trezit, aveam în mână cuţitul de desfăcut scrisorile, plin de sânge. A zâmbit, printre lacrimi. În toate aceste luni am crezut că am ucis un om. Am suferit cumplit, m-am rugat neîncetat, am ţinut post… dar *nu am făcut-o eu*.

— Care este numele bărbatului care l-a ucis pe Mişa? a întrebat încet Nikolas.

— Samuel Ignatievici, contele Jurikovski. L-am recunoscut imediat. L-am cunoscut cândva, la un bal dat la Palatul de iarnă.

Nikolas nu a reacţionat în niciun fel. S-a ridicat şi s-a mulţumit să o privească. S-a îndreptat apoi spre uşă. Înainte să iasă, Tasia i-a spus:

— Nu mă crezi?

— Nu.

A rămas câteva clipe pe gânduri.

— Nu mai contează. Acum ştiu adevărul.

Nikolas s-a întors şi i-a zâmbit cu dispreţ.

— Contele Jurikovski este un bărbat respectat şi un soţ devotat, companionul preferat al ţarului. Ani întregi Jurikovski i-a fost ţarului cel mai

apropiat confident şi cel mai fervent susţinător al reformelor lui. Fără el, şerbii ruşi nu ar fi fost eliberaţi, acum nouă ani. Mai mult decât atât, tocmai a fost numit guvernator al oraşului. Mi se pare de-a dreptul fermecător să-l numeşti tocmai pe el ca fiind amantul şi ucigaşul fratelui meu. De ce nu ţarul însuşi?

— Acesta este adevărul, i-a spus ea.

— Şi cum orice rus ştie, adevărul are mai multe feţe, a ripostat el şi a ieşit din cabină.

*

Se vedea clar că lui Biddle îi plăceau vapoarele. Pe o navă totul era strălucitor de curat şi foarte organizat. Luke şi-a dat seama, uşor amuzat, că pasiunea valetului său de a menţine totul la locul lui era foarte potrivită pe o navă – ba chiar necesară – când în orice altă parte ar fi putut semăna cu un lucru sâcâitor. În ceea ce-l privea, Luke nu era tocmai îndrăgostit de ocean iar aceasta călătorie a fost cea mai neplăcută dintre toate.

Se plimba tot timpul de la cabina lui la punte, fără să se oprească prea mult timp în acelaşi loc. Nu se putea relaxa, nu putea sta jos şi nici în picioare. Mânca fără chef şi vorbea numai când nu avea încotro. Nu făcea altceva decât să-şi imagineze ce avea să-i facă lui Nikolas Angelovski. Era îngrozit pentru Tasia şi copleşit de vinovăţie. O dezamăgise. Trebuia să-i fie protector, dar nu reuşise să prevadă momentul când fusese răpită

de lângă el.

Nu-şi îngăduia să se gândească la posibilitatea de a o pierde pe Tasia, dar noaptea visele îl trădau. După moartea lui Mary reuşise să reziste pentru că încercase să ducă o viaţă cât mai apropiată de cea normală. De data asta nu mai reuşea. Dacă o pierdea pe Tasia însemna să piardă totul, să nu mai aibă nimic de oferit, nici măcar fiicei lui.

Într-una din nopţi a rămas privind marea învolburată în urma vasului. Era târziu şi pe cer nu se vedea nicio stea. Sunetul valurilor era ritmic şi liniştitor. Şi-a amintit de noaptea în care o ţinuse în braţe pe Tasia, ascultând împreună muzica pădurii. Era unul din acele momente sublime, ridicole, pe care doar îndrăgostiţii îl puteau înţelege… şi brusc a simţit-o atât de aproape că se aştepta să o vadă înaintea ochilor. S-a uitat la inelul care îi aparţinuse tatălui ei şi i-a auzit vocea dulce: *dragostea este ca un potir din aur*, *se îndoaie dar nu se sparge niciodată*.

Şi răspunsul lui:

— Vom fi bine, tu şi eu.

Şi-a încleştat pumnii.

— Vin după tine, a spus iar vocea aspră i s-a amestecat cu vântul. Te voi găsi curând, Tasia.

Capitolul 10

St. Petersburg, Rusia

De îndată ce au ancorat, Luke şi Biddle au coborât de pe vas. Luke s-a îndreptat spre clădirea

amiralităţii, aflată într-o piaţă la capătul docurilor. Biddle l-a urmat, cărând bagajele. Au ajuns în mijlocul unei scene care le era foarte străină. Clădirile, pereţii şi uşile erau pictate în culori vii, părând mai degrabă un decor de circ. Negustorii erau îmbrăcaţi în tunici lungi, roşii sau albastre, în timp ce femeile purtau baticuri înflorate. Toată lumea părea să cânte. Vânzătorii îşi descriau muzical produsele, trecătorii îngânau câte o melodie în timp ce cutreierau străzile. Luke avea o senzaţie stranie, de parcă ar fi păşit pe scena unei opere.

De pretutindeni venea miros de peşte. În afară de briza Nevei, care aducea cu ea un miros puternic, în piaţă se aflau toate soiurile de peşti. Somoni, ştiuci, ţipari, bibani şi sturioni se odihneau în lăzi pline cu gheaţă. Alături se găseau cel puţin şase soiuri de caviar. Din cauza căldurii, mirosul era atât de puternic că orice englez ar fi strâmbat din nas. *Znitki*, i-a spus unul dintre vânzători lui Luke, citindu-i repulsia pe chip.

Culorile şi agitaţia din St. Petersburg erau obişnuite pentru orice oraş mare – numai că aici erau mai intense ca nicăieri.

Străzile erau pline de oameni, animale şi trăsuri. Râul şi canalele erau aglomerate cu ambarcaţiuni de toate dimensiunile. Ici şi colo răsărea câte o biserică ale cărei clopote răsunau întruna. După zece minute, Luke a renunţat să mai încerce să înţeleagă ceva din toată agitaţia. Nu avea de gând să rămână prea mult în St. Petersburg, să afle mai multe despre oraş decât

reuşise deja. Voia doar să-şi recupereze soţia şi să nu revadă Rusia în toată viaţa lui. Biddle, însă, nu era la fel de uşor de intimidat. Se hotărâse să cucerească oraşul, înarmat cu o umbrelă şi cu un exemplar din *Cartea călătorului englez în Rusia* în cealaltă mână. Au traversat piaţa, trecând pe lângă tarabele cu flori exotice. Un vânzător de ceaiuri a trecut pe lângă ei, îmbiindu-i cu o geantă din piele plină cu pahare, cu o cană cu lichid maroniu pe care l-a numit *kvas* şi cu felii groase de prăjitură cu ghimbir. La semnul lui Luke, Biddle a cumpărat două pahare cu acel lichid care s-a dovedit a fi o bere slabă din secară, îndulcită cu miere. Era ciudată, dar avea un gust plăcut, şi-a spus Luke terminându-şi paharul.

Chipurile ruşilor i se păreau interesante. Majoritatea erau blonzi, cu trăsături elegante şi ochi albaştri, dar mulţi aveau trăsături ceva mai exotice, cu feţe late şi ochi oblici. Chipul Tasiei era o combinaţie între acestea două, un amestec delicat, minunat. Amintindu-şi de soţia lui a simţit cum i se pune un nod în gât şi furia agonizantă i-a revenit, la fel de puternică.

— Domnule? a întrebat agitat Biddle, alarmat de expresia stăpânului său. Nu v-a plăcut băutura?

— Palatul Kurkov, a rostit Luke. Acolo locuia ambasadorul englez. Atât a reuşit să spună.

— Imediat, domnule. Biddle a ieşit în mijlocul străzii şi a început să gesticuleze cu umbrela. Încerc să opresc o trăsură, în carte spune că se numesc *drojki* şi că nu trebuie să ne mire dacă vizitii vorbesc tot timpul cu caii lor.

Au închiriat o trăsură micuţă, descoperită şi i-au spus vizitiului să-i ducă la ambasada engleză. Aşa cum îl avertizase Biddle, vizitiul a vorbit tot drumul cu calul lui pe nume Osip. Vehiculul se deplasa cu viteză pe stradă, asemenea tuturor celorlalte. Adesea, vizitiul ţipa la câte un trecător, avertizându-l că se apropiau. De vreo două ori aproape că au dat peste cineva care traversa strada. Fie că era vorba de căruţele şubrede sau de trăsurile lăcuite, ruşii circulau îngrozitor de repede.

St. Petersburg era un oraş din piatră, cu multă apă şi numeroase poduri. Chiar şi Luke, care venise hotărât să urască tot ce-l înconjura, trebuia să recunoască: era un oraş frumos. După cum îi citise Biddle din *Cartea călătorului englez*, St. Petersburg luase fiinţă cu o sută cincizeci de ani în urmă, la dorinţa lui Petru cel Mare de a aduce cultura vestică în Rusia. Petru izbândise într-un mod miraculos. Unele părţi ale oraşului păreau mai europene decât cele cu adevărat europene. Trăsura trecea pe lângă şiruri de palate somptuoase aşezate pe digurile din granit de pe malurile râului. Peste tot erau lei, din piatră, bronz sau fier, păzind podurile şi casele cu figurile lor îngheţate. Ambasadorul englez, lordul Bramwell, locuia în palatul Kurkov de pe Nevski Prospekt, strada principală a oraşului. Trăsura s-a oprit în faţa clădirii clasice, cu frontoane şi coloane albe, înalte. Luke s-a dat repede jos şi a urcat grăbit treptele late din marmură, lăsându-l pe Biddle să-i plătească vizitiului şi să se lupte cu bagajele. Doi

cazaci uriaşi în tunici roşii şi cizme negre păzeau intrarea în palat.

— Am venit să-l văd pe lordul Bramwell, a spus Luke.

Cei doi cazaci s-au sfătuit câteva secunde. Unul dintre ei i-a răspuns într-o engleză stricată, privindu-l ameninţător:

— Nu posibil.

— De ce?

— Lordul Bramwell dă banchet guvernator oraş. Vino mai târziu. Mâine. Săptămâna viitoare, mai bine.

Luke s-a întors spre Biddle:

— Ai auzit? Am întârziat la banchet. În timp ce vorbea, s-a întors şi i-a dat cazacului un pumn în stomac, făcându-l să se clatine. A doua lovitură, la ceafă, l-a făcut să se prăbuşească pe trepte. Celălalt cazac a dat să se repeadă la el, dar a înlemnit când Luke l-a prins de braţul stâng. Luke i-a zâmbit ameninţător, conştient de efectul pe care îl avea cârligul asupra adversarului său. Haide, vino, i-a spus încet.

Cazacul a clătinat din cap, holbându-se la cârlig. S-a dat un pas înapoi.

— Nu v-am mai văzut niciodată aşa, domnule, i-a şoptit Biddle, privindu-l îngrijorat.

— M-ai mai văzut lovind pe cineva.

— Da, dar nu părea să vă facă *atâta plăcere*.

— Abia m-am pornit, a murmurat Luke şi a deschis larg uşile.

Palatul era plin de magnolii şi orhidee. Podelele din lemn lăcuit erau viu colorate, semănând cu

covoarele persane.

Servitori în livrele erau aşezaţi în fiecare colţ, încremeniţi precum statuile. Nici măcar o pereche de ochi nu l-a urmărit pe Luke.

— Unde este lordul Bramwell? l-a întrebat Luke. Cum nu a primit niciun răspuns, a repetat iritat: Bramwell.

Timid, un servitor i-a făcut semn spre unul dintre coridoarele luminate puternic.

— Domnule, s-a auzit vocea îngrijorată a lui Biddle. Detesta scenele şi era clar că o alta era iminentă. Cred că ar fi mai bine să aştept aici, la intrare, cu bagajele.

— Da, rămâi aici, i-a răspuns Luke şi a pornit în căutarea lordului Bramwell. Biddle s-a retras spre uşă, răsuflând uşurat.

— Mulţumesc, domnule!

De-a lungul coridoarelor, coloanele erau împodobite cu pietre semipreţioase şi aur. Prin uşile mari decorate cu un mozaic din lapis şi foiţă din aur se auzeau zumzetele conversaţiilor, majoritatea în franceză, limbajul diplomaţiei. Sunetele delicate ale unui instrument se auzeau în fundal. Luke a intrat în sala de banchete unde erau strânşi cam două sute de oficiali străini. Erau cu toţii aşezaţi la masa lungă din bronz.

Servitorii îmbrăcaţi în catifea cu ornamente aurii s-au oprit din a turma şampanie în pahare. Masa era încărcată cu diverse tipuri de carne, salate, sosuri, plăcinte şi caviar. Boluri uriaşe din argint pline cu ciuperci murate sau castraveciori acri erau presărate din loc în loc, lângă farfuriile cu

muştar. Un fazan fript trona în mijlocul mesei, cu aripile frumos aranjate în jurul platoului, ca într-un evantai.

Au tăcut cu toţii când Luke şi-a făcut apariţia. Muzica s-a oprit.

Luke a recunoscut imediat însemnele ambasadorilor Danemarcei, Poloniei, Austriei, Franţei, Germaniei şi Suediei. A aruncat o privire fugară invitatului de onoare, care era aşezat în capul mesei. Guvernatorul era un bărbat suplu, cu părul grizonant, cu osatură aristocratică şi ochi întunecaţi, de tătar. Pieptul îi era plin de medalii din aur. Văzându-l pe ambasadorul englez aşezat la dreapta guvernatorului, Luke s-a îndreptat spre el, cu paşi hotărâţi.

— Lord Bramwell, a spus, conştient că toate privirile erau aţintite asupra lui.

Ambasadorul era rubicond, roşu la faţă, cu trăsături porcine.

— Da, eu sunt Bramwell, a spus arogant. Întreruperea aceasta este total nepotrivită…

— Trebuie să discutăm.

Soldaţii care stăteau de pază au făcut câţiva paşi înainte, spre el. Luke s-a întors şi i-a privit ameninţător.

— Nu este nevoie, le-a spus lordul Bramwell. Bărbatul acesta a trecut prin multe ca să ajungă la mine, se vede cu ochiul liber. Îl voi lăsa să vorbească. În ciuda lipsei de maniere, pare să fie un gentleman.

Luke s-a prezentat:

— Lucas, lord Stokehurst.

Bramwell l-a privit gânditor:

— Stokehurst… Stokehurst… dacă nu mă înşel, eşti nefericitul soţ al Anastasiei Ivanova Kaptereva.

De jur-împrejurul mesei, lumea a început să şuşotească.

— Da, eu sunt soţul, a spus Luke cu amărăciune. Am venit să vorbim despre situaţia soţiei mele. Am putea discuta în particular…

— Nu va fi necesar. Bramwell i-a aruncat o privire condescendentă, după care s-a uitat la ceilalţi oaspeţi, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un nebun. Regret, lord Stokehurst, dar nu te pot ajuta cu nimic. Am înţeles că a fost deja stabilită data la care va fi spânzurată soţia ta.

Luke se aşteptase ca guvernul să ia măsuri foarte rapid, dar cuvintele „data la care va fi spânzurată” au fost ca o lovitură în stomac. S-a abţinut cu greu să nu sară la gâtul ambasadorului. A reuşit să-şi menţină tonul calm, ferm:

— Am o listă de acţiuni oficiale pe care vreau să le întreprindem în favoarea soţiei mele. Îţi stă în putere să amâni execuţia.

— Nu, lord Stokehurst, nu pot să fac asta. În primul rând nu vreau să-mi risc numele şi poziţia sărind în apărarea unei femei cu un caracter îndoielnic. Mai mult decât atât, nu sunt îndreptăţit să acţionez până la primirea instrucţiunilor de la superiorii mei din Londra. Acum te rog să faci bine şi să părăseşti această casă.

Zâmbind plin de infatuare, Bramwell s-a întors la farfuria lui.

Luke i-a luat-o din faţă şi a aruncat-o pe jos.

Porţelanul scump de Sèvres s-a făcut ţăndări, aruncând pretutindeni cioburi şi bucăţi de mâncare.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nimeni nu îndrăznea să vorbească sau să se mişte. Luke a dus mâna la buzunar:

— Hmm... parcă aveam ceva aici... ah, da. Am găsit. A trântit un teanc de hârtii pe masă, în faţa lui Bramwell. Câţiva meseni au tresărit, speriaţi. Documentele de la ministerul de externe, cu ordine precise referitoare la acţiunile diplomatice pe care trebuie să le întreprinzi. Iar dacă nu-ţi vei convinge omologii ruşi că totul se poate transforma într-un urât incident diplomatic internaţional... a schiţat un arc de cerc prin aer, cu cârligul... s-ar putea să-mi pierd cumpătul, şi-a terminat el fraza. Şi nu cred că-ţi doreşti asta.

Evident că ambasadorul a fost imediat de acord cu el.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să te ajut.

— Bine, a zâmbit Luke. Să mergem undeva să discutăm între patru ochi.

— Bineînţeles, domnule. Bramwell s-a ridicat de la masă, pozând în gazda desăvârşită: Vă rog să continuaţi în absenţa mea... cu toţii... Excelenţă...

Guvernatorul Jurikovski a dat din cap, regeşte. Nu s-a auzit niciun sunet până când ambasadorul nu a ieşit din încăpere, însoţit de englezul masiv şi sumbru.

După care toată lumea a început să vorbească.

*

Luke l-a urmat pe Bramwell într-un mic salon privat. Au închis uşile în urma lor.

— Îmi imaginez că ai multe întrebări de pus, i-a spus ambasadorul privindu-l pe Luke cu un amestec de teamă şi dispreţ.

— Doar una, pentru moment. Unde naiba este soţia mea?

— Trebuie să înţelegi că lumea s-a ridicat împotriva ei, că s-au primit ameninţări de peste tot şi că ar fi fost foarte riscant să fie ţinută într-o închisoare de rând. Şi s-a mai pus problema precedentei ei evadări…

— Unde este? a tunat Luke.

— Un important cetăţean al oraşului s-a oferit să o ţină închisă la reşedinţa lui, până când statul va reuşi să-i asigure siguranţa necesară.

— Un cetăţean important? Luke îl privea furios. Să fie cumva Angelovski? Văzând că Bramwell dădea din cap, nu a mai reuşit să-şi stăpânească nervii. Ticăloşii! I-au încredinţat-o lui Angelovski? Ce mai urmează? O să-i accepte oferta amabilă de a o executa personal, ca să scutească oficialii de bătăi de cap? Este o ţară civilizată sau trăiesc încă în Evul mediu? Dumnezeule, sunt sigur că voi omorî pe cineva cât de curând…

— Domnule, te rog să te linişteşti! a exclamat ambasadorul, dându-se un pas înapoi. Eu nu am nicio vină în toate astea!

— Dacă nu faci tot ce-ţi stă în putere – şi încă ceva în plus – să-mi salvezi soţia, praful se va alege de tine!

— Lord Stokehurst, te asigur că... a început Bramwell, dar Luke plecase deja.

Se îndepărta cu paşi mari şi aproape că a dat peste doi bărbaţi care treceau pe hol. L-a recunoscut pe bărbatul înalt, grizonant, care stătuse în capul mesei. Tânărul său însoţitor îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat îi era probabil asistent.

— Sper că nu aţi fost deranjat de întrerupere, i-a spus îngrijorat Bramwell.

Ochii lui Jurikovski erau aţintiţi asupra lui Luke.

— Voiam să-l văd pe englez.

Luke a rămas tăcut, dar muşchii i s-au tensionat în faţa provocării. Doar Dumnezeu ştia de ce voia guvernatorul să-l vadă. A simţit că-l displăcea instinctiv pe bărbatul cu ochi duri, asemenea pietrelor.

Ajutorul a intervenit cu neruşinare, răstimp în care cei doi şi-au susţinut privirile:

— Ce poveste stranie! Prinţul Mikhail Angelovski este ucis, femeia care a făcut-o „moare” în închisoare, câteva luni mai târziu este adusă înapoi în Rusia, în viaţă, iar acum apare soţul ei englez, să o ia înapoi cu el.

— Nu vei reuşi, i-a spus Jurikovski. Vorbesc acum în numele guvernului: cineva va trebui să plătească pentru moartea lui Angelovski. Trebuie să se facă dreptate.

— Soţia mea nu este vinovată, i-a răspuns calm Luke. Şi nu va plăti. Nu în această viaţă.

Şi a plecat grăbit, îndreptându-se ca o furtună spre palatul Angelovski.

*

Reşedinţa familiei Angelovski era chiar mai minunată decât palatul Kurkov. Uşile erau decorate cu aur iar ferestrele erau mărginite de lucrături din argint. Tablouri semnate de Gainsborough şi Van Dyck erau înrămate în aur şi pietre preţioase. Candelabrele din cristal şi email păreau nişte aranjamente florale atârnate din tavan. Luke era impresionat de opulenţa din jurul lui. Nici regina Angliei nu trăia într-un asemenea lux. Şi nu era atât de bine păzită. Cavaleri în uniformă, cazaci şi ofiţeri cerchezi erau peste tot, aliniaţi pe holul de la intrare, pe scara din marmură şi la fiecare uşă.

Spre surprinderea lui Luke, cererea lui de a fi dus imediat în faţa prinţului Angelovski a fost îndeplinită fără obiecţii. Biddle a fost mai mult decât fericit să fie lăsat la intrare iar Luke a fost condus într-o încăpere plină de miros de tutun. Pereţii erau acoperiţi de săbii vechi, florete şi topoare slave cu lame curbate. În mijlocul încăperii, pe o masă, se aflau o mulţime de sticle cu băuturi. Câţiva ofiţeri şi aristocraţi stăteau de vorbă în jurul ei. S-au oprit cu toţii şi l-au privit pe noul-venit.

Unul dintre bărbaţi s-a desprins de grup, făcând un pas înainte. A spus ceva în rusă, şi-a dat seama că Luke nu-l înţelegea şi a trecut pe engleză:

— Ce doreşti?

El trebuia să fie Angelovski. Era mai tânăr

decât se aşteptase Luke, abia trecuse de douăzeci de ani. Avea ochi ciudaţi, galben-aurii, o faţă frumoasă, cu trăsături masculine, uşor animalice, aşa cum îl descrisese Alicia Ashbourne. Luke nu mai simţise până atunci nevoia atât de acută să omoare pe cineva. A reuşit cu greu să-şi ţină firea.

— Vreau să-mi văd soţia.

Preţ de o clipă, Angelovski a părut nedumerit. L-a privit mai atent pe Luke.

— Stokehurst? Nu ştiu de ce, dar mi-am imaginat un bărbat în vârstă. A zâmbit cu insolenţă. Bun-venit în Rusia, vere.

Luke a tăcut şi a strâns din dinţi atât de tare că falca a început să-i tremure. Nikolas i-a interpretat greşit grimasa, luând-o drept teamă. A zâmbit:

— Îţi pierzi timpul de pomană. Prizoniera nu are voie să primească vizitatori. Ascultă-mi sfatul: întoarce-te în ţara ta şi găseşte-ţi o altă soţie.

A fost luat prin surprindere de rapiditatea cu care Luke l-a lipit de perete, mârâind la el asemenea unui lup. L-a apăsat în capul pieptului cu vârful ascuţit al cârligului până când a văzut un strop de sânge pătându-i cămaşa.

— Lasă-mă să o văd... ori îţi smulg inima din piept.

Nikolas l-a privit un moment după care a râs lugubru:

— Ai ceva curaj, să mă ameninţi în casa mea, într-o încăpere plină cu soldaţi şi arme! Foarte bine, o poţi vizita pe Anastasia. Ce rău poate fi în asta? Va fi tot a mea, şi după plecarea ta. Iar acum te rog... S-a uitat la pata de sânge de pe cămaşă.

Luke şi-a slăbit strânsoarea. Nikolas a luat un şervet şi l-a apăsat pe locul dureros. Continuând să zâmbească, i s-a adresat unui soldat: Motka Iurievici, condu-l pe noul meu văr la camera prizonierei. Şi nu te apropia prea mult: s-ar putea să muşte.

S-au auzit câteva râsete, pentru că ruşii nu admirau nimic, mai mult decât forţa brută amestecată cu o voinţa de fier. Iar să găsească această combinaţie la un englez li se părea un lucru foarte amuzant.

Apartamentul Tasiei era compus dintr-o mică anticameră şi un dormitor, ambele luxos mobilate. Deşi nu i se permisese să primească vizitatori, i se aduseseră totuşi câteva scrisori pătate de lacrimi, de la mama ei. Nikolas îi dăduse voie lui Marie să-i trimită câteva rochii vechi de-ale ei. Tasia era îmbrăcată acum cu una din ele, o rochie ca de fetiţă, din mătase mov, cu fuste ample şi mâneci bufante, garnisită cu dantelă albă. Plictisită, răsfoia un roman franţuzesc. Până atunci nu reuşise deloc să citească ceva. Se surprinsese la aceeaşi pagină de cel puţin zece ori.

A auzit cheia răsucindu-se în broască. Uşa s-a deschis şi s-a închis la loc. Convinsă că era o servitoare care îi aducea tava cu mâncare, Tasia nu a ridicat ochii din carte.

— Pune-o pe masa de la geam, a spus în rusă.

Nu a primit niciun răspuns, aşa că a ridicat ochii, întrebătoare... şi s-a pierdut în doi ochi albaştri care îi zâmbeau. Şi a auzit vocea soţului ei:

— Ţi-am spus că nu-mi place să dorm fără să

te am alături.

Tasia a scos un ţipăt şi i s-a aruncat în braţe.

Luke a prins-o din zbor şi şi-a îngropat faţa în curbura umărului ei.

— Doamne, cât de mult mi-ai lipsit! a murmurat.

— Luke, Luke… Oh, ai venit după mine! Eşti cu adevărat aici? Nu, cred că visez! L-a cuprins cu braţele pe după gât şi l-a sărutat cu pasiune, îmbătându-se cu mirosul lui familiar şi cu forţa pe care o emana trupul lui.

— Trebuie să vorbim, i-a spus el când a reuşit să-şi desprindă buzele de ale ei. Eşti bine?

Ea a dat din cap şi i-a zâmbit slab.

— Ce face Emma? Am fost atât de îngrijorată…

— Te aşteaptă acasă, cât de curând.

— Oh, dacă s-ar putea… a început Tasia, dar i-a sărit brusc de gât, ţinându-l de gulerul cămăşii: Luke, mi-am amintit totul, pe când eram pe vapor! Ştiu ce s-a întâmplat atunci! Eu nu am făcut nimic, doar am nimerit acolo în cel mai prost moment posibil, dar l-am văzut pe adevăratul ucigaş! Nu am fost eu!

— Cine este făptaşul?

— Contele Samuel Jurikovski. El şi Mikhail erau amanţi.

— Jurikovski, a repetat Luke, înmărmurit. Guvernatorul? Tocmai l-am văzut!

— Dar cum…?

— Nu mai contează. Povesteşte-mi totul.

Tasia i-a relatat tot ce văzuse şi auzise în seara crimei iar Luke a ascultat-o cu atenţie, ţinând-o

strâns lângă el.

— Dar Nikolas nu mă crede, şi-a sfârşit ea povestea. *Vrea* ca eu să fiu vinovata şi nu vrea să audă nimic altceva. Contele Jurikovski este un bărbat important, favoritul ţarului. Sunt sigură că servitorii l-au văzut în seara aceea în palat, dar se tem să spună ceva. Probabil că au fost ameninţaţi sau mituiţi să tacă.

Luke rămăsese tăcut, pradă propriilor gânduri. Tasiei îi era greu să creadă că el era acolo, în St. Petersburg. Inima îi tresălta de bucurie la gândul că venise după ea.

— Ai mâncat? a întrebat-o el sărutându-i tâmpla.

— Oh, da. Am o poftă de mâncare! Îmi trimit preferatele mele: supă de varză, blini cu caviar şi ciuperci cu smântână. Şi boluri mari cu *kaşa*.

— Nu vreau să te întreb ce este *kaşa*, i-a spus Luke. A privit-o atent, atingându-i uşor cearcănele vineţii, ca şi cum ar fi încercat să le facă să dispară. Nu te-ai odihnit cum trebuie.

Tasia a clătinat din cap.

— Nu-mi vor da niciodată drumul. Şi nu cred că poţi face mare lucru, Luke.

— Ba pot face, şi încă multe, a corectat-o el. Acum plec. Încearcă să dormi până mă întorc.

— Nu, a spus ea agăţându-se de el. Nu pleca… nu încă… altfel o să cred că doar mi-am imaginat. Ţine-mă în braţe.

Luke a îmbrăţişat-o cu putere.

— Iubirea mea, i-a spus la ureche. Soţia mea cea dulce. Nu ştiai că mă voi lupta cu lumea-

ntreagă pentru tine?

Ea a zâmbit:

— S-ar părea că va trebui să o faci.

— În ziua în care ne-am căsătorit am calculat câte nopţi voi petrece cu tine. Cel puţin zece mii. Şi deja mi-a fost furată o săptămână. Nu voi accepta mai mult de-atât. Nimic nu ne mai poate despărţi.

I-a lipit degetul arătător de buze.

— Nu tenta soarta.

— Îţi spun eu care este soarta. Luke s-a dat înapoi şi s-a uitat în ochii ei. Nouă mii nouă sute nouăzeci şi trei de nopţi în braţele mele. Şi le vom avea, lady Stokehurst, indiferent de ce va trebui să fac pentru asta.

*

Nikolas l-a privit pe Luke apropiindu-se de baza scării.

— Acum ai văzut că este tratată bine. Are mâncare, cărţi…

— Este tot o închisoare, i-a răspuns Luke cu răceală.

— Ţi-a spus şi ţie povestea cu Samuel Ignatievici? Văzându-l nedumerit, a adăugat: contele Jurikovski.

— Mi-a spus că eşti hotărât să nu o crezi.

— Mişa şi Jurikovski nu au avut niciodată o relaţie.

— L-ai chestionat pe Jurikovski?

— Nu mi-ar fi servit la nimic, doar m-aş fi discreditat în faţa lui. Este doar o minciună

disperată de-a Tasiei, menită să ne facă să cădem cu toţii de proşti.

— Tasia nu minte. Însă tu preferi să condamni o femeie la moarte decât să înfrunţi neplăcutul adevăr.

— Îndrăzneşti să rosteşti cuvântul „adevăr”? Vocea lui Nikolas se îngroşase brusc. Stăteau faţă în faţă. Nikolas era aproape la fel de înalt ca şi Luke, dar altfel construit. Luke avea umerii laţi şi muşchii bine conturaţi, în timp ce Nikolas era subţire, flexibil, ca o felină. O să-ţi îndes pe gât cuvântul acesta. N-ai decât să te duci la Jurikovski şi să-l chestionezi. Ai binecuvântarea mea. Dar aş vrea să-ţi văd figura când vei înţelege în sfârşit ce a făcut soţia ta.

Luke s-a întors să plece.

— Aşteaptă, i-a spus Nikolas. Nu te duce acum la Jurikovski. Aşteaptă până diseară. După asfinţit. Ruşilor le plac lucrurile făcute discret, înţelegi?

— Înţeleg. Ruşilor le plac secretele.

— Preferăm cuvântul „discreţie” O virtute pe care tu nu pari să o ai, vere. Voi merge cu tine în seara asta. Jurikovski nu vorbeşte deloc engleza. Vei avea nevoie de cineva care să-ţi traducă.

Luke a râs cu amărăciune.

— Eşti ultima persoană pe care aş lua-o cu mine.

— Eşti un prost dacă îţi imaginezi că am urmărit-o pe soţia ta din motive personale. Dacă mi se dovedeşte nevinovăţia ei, dacă găsesc probe precum că Tasia a fost acuzată pe nedrept, îi voi săruta poalele rochiei şi-i voi cere iertare. Nu vreau

altceva decât ca ucigaşul fratelui meu să fie pedepsit.

— Vrei să găseşti un ţap ispăşitor, i-a răspuns acid Luke. Nu-ţi pasă cine este, atâta vreme cât va curge sânge.

Chipul lui Nikolas nu trăda nicio emoţie.

— Voi merge cu tine, Stokehurst, şi-ţi voi demonstra că Tasia minte. Nu încape îndoială că ea l-a ucis pe Mişa.

*

Luke şi-a petrecut după-amiaza hărţuindu-i pe lordul Bramwell şi pe secretarul acestuia. Nu s-a lăsat până când nu i-a făcut să scrie o listă cu plângeri referitoare la deţinerea ilegală a soţiei unui cetăţean englez. La asfinţit, Luke s-a reîntors la palatul Angelovski. Nikolas l-a întâmpinat muşcând nonşalant dintr-un măr. Fructul era neobişnuit, cu miezul de un alb pur şi coaja translucidă de culoarea smaraldului. Nikolas a zâmbit surprinzând privirea curioasă a lui Luke:

— Este un măr rusesc. I se spune de sticlă. A mai scos unul din buzunar. Vrei să guşti?

Luke a clătinat din cap, deşi nu mâncase nimic toată ziua.

Nikolas a izbucnit în râs.

— Englezii sunt atât de mândri! Ţi-e foame, dar nu vrei să accepţi nimic de mâncare din partea mea. E doar un măr, vere. L-a aruncat spre Luke.

Luke l-a prins cu uşurinţă.

— Nu-ţi sunt văr. A muşcat cu poftă din fructul

dulce.

— Ba-mi eşti. Tasia este strănepoata vărului tatălui meu. Iar acum tu eşti înrudit cu noi prin căsătorie. Ruşii ţin la legăturile de rudenie, chiar şi foarte îndepărtate.

— Ţin la ele, dar nu le sunt loiale, a mârâit Luke.

— Crima are tendinţa să cam răcească relaţiile de familie. Şi-au aruncat reciproc priviri încărcate de ură şi s-au îndreptat spre trăsură. Drumul până la reşedinţa lui Jurikovski a fost cumplit. Tăcerea era apăsătoare.

— Este foarte probabil ca Jurikovski să fie acasă la ţar, i-a spus Nikolas. Sunt foarte apropiaţi, ca fraţii. Când ţarul merge la palatul său din provincie, la Ţarskoe Selo, insistă întotdeauna ca Jurikovski să facă parte din suita sa. Guvernatorul este un om viclean, cu o putere nemăsurată.

— Îl respecţi?

— Nu, cu siguranţă nu. Jurikovski ar sta în patru labe şi ar lătra dacă ţarul i-ar cere-o.

— Ce anume ştii despre relaţiile lui?

— Nu are niciuna în afara căsătoriei. Unii bărbaţi cad pradă dorinţelor carnale, dar Jurikovski nu se numără printre ei. Singurul lucru la care râvneşte este puterea politică.

— Nu poţi fi chiar atât de naiv, i-a spus Luke.

— Cei care au acces la curtea Rusiei nu sunt foarte numeroşi. Este imposibil să păstrezi un secret. Dacă lui Jurikovski i-ar fi plăcut băieţii s-ar fi aflat. Dar nu a circulat niciun zvon, nici măcar o şoaptă. Iar fratele meu se lăuda tot timpul cu

cuceririle lui, în ciuda eforturilor făcute de familie ca să ţină totul secret. Mişa nu a pomenit niciodată numele lui Jurikovski. Nu au avut nicio relaţie.

— Deci Mişa era ruşinea familiei, a spus Luke. Cât de mult îşi doreau rudele tale să-l facă să tacă?

Pentru prima oară, în ochii aurii a strălucit emoţia:

— Nu spune asta. Nici măcar să nu insinuezi aşa ceva, dacă nu vrei să…

— Să mor de mâna ta? a terminat Luke fraza, arcuind sprâncenele. Îmi imaginez că eşti capabil de crimă – iar legăturile de familie nu te vor împiedica în niciun fel.

Nikolas l-a privit în tăcere. Ura plutea prin aer. Au ajuns într-un final la reşedinţa Jurikovski, o casă din lemn, cu două etaje, aşezată pe malul Nevei. La uşă stăteau de pază două gărzi. Luke a coborât din trăsură, după Nikolas, şi l-a văzut strecurându-le celor doi câteva monede în mână. Cei doi paznici i-au lăsat imediat să intre.

După ce a vorbit cu un servitor care se apropia, Nikolas i-a făcut semn lui Luke să străbată holul lung, cu perdele din brocart auriu.

— Nu este nimeni acasă. Contesa este la ţară, iar guvernatorul este aşteptat să se întoarcă târziu.

— Şi până atunci?

— Aşteptăm. Şi bem. Obişnuieşti să bei, Stokehurst?

— Nu prea.

— Ruşii au o vorbă: dacă nu bei înseamnă că nu trăieşti.

S-au îndreptat spre biblioteca mobilată în stil

european, cu mobilă din mahon şi scaune din piele. Un servitor le-a adus pahare şi o tavă cu câteva sticle reci, de la gheaţă.

— Votca noastră are mai multe arome, i-a spus Nikolas turnând în pahar. A arătat spre sticle: muguri de mesteacăn, lemn de frasin, ardei iute, lămâie…

— O aleg pe cea cu muguri de mesteacăn, a spus Luke.

La un semn al lui Nikolas, servitorul s-a întors cu o tavă plină cu sardine, pâine cu unt şi caviar. Nikolas s-a aşezat mai bine în scaun, cu un aer mulţumit, cu paharul de votcă într-o mână şi o felie de pâine neagră cu unt şi caviar în cealaltă. Le-a terminat cât ai clipi pe amândouă şi şi-a reumplut paharul. L-a privit cu atenţie pe Luke, după care a făcut un semn spre cârligul de la mâna lui stângă.

— Cum s-a întâmplat? l-a întrebat, sorbind de data aceasta mai rar din votcă.

— Am fost rănit într-un incendiu.

— Ah. Expresia lui nu arăta nici simpatie, nici surprindere. Nikolas continua să-l cântărească din priviri. De ce te-ai căsătorit cu Tasia? Ai sperat în averea ei?

— Nu am nevoie de banii ei, i-a răspuns cu răceală Luke.

— Atunci de ce? Să te achiţi de vreo obligaţie faţă de prietenii tăi, soţii Ashbourne?

— Nu. Luke a dat capul pe spate şi a băut toată votca din pahar. Băutura i s-a părut rece la început, dar în curând o fierbinţeală i-a cuprins nasul şi gâtul.

— Din dragoste, deci, a spus Nikolas. În mod surprinzător, în glasul lui nu era nicio urmă de ironie. Bineînţeles. N-ai mai întâlnit nicio femeie ca Anastasia Ivanova, nu-i aşa?

— Nu, a recunoscut Luke cu jumătate de gură.

— Asta pentru că Tasia a fost crescută după tradiţiile vechi ruseşti, *terem*. A stat ascunsă la ţară, departe de bărbaţi, cu excepţia tatălui ei şi a câtorva rude apropiate. Ferită de ochii lumii, ca o pasăre într-o colivie aurită. Acesta era un lucru obişnuit cu câteva generaţii în urmă, dar rar în zilele noastre. După primul ei *bal alb*, toţi bărbaţii din St. Petersburg au dorit-o. O fată stranie, tăcută şi frumoasă. Se zvonea că era vrăjitoare. Aproape că am crezut şi eu asta, uitându-mă în ochii ei. Toţi bărbaţii o doreau, dar se şi temeau de ea. Cu excepţia mea. Nikolas a făcut o pauză şi a reumplut paharul lui Luke. Eu o voiam pentru fratele meu.

— De ce?

— Mişa avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el şi care să-i înţeleagă demonii lăuntrici. Avea nevoie de o soţie binecrescută, intuitivă, inteligentă, care să reziste la multe şi mai presus de toate să aibă un simţ puternic al datoriei, care să o facă să-i rămână alături în ciuda abuzurilor. Iar eu am văzut în Tasia toate aceste calităţi.

— Te-ai gândit că în loc să-l ajuţi pe el ai putea să o distrugi pe ea?

— Bineînţeles. Dar nu conta, de vreme ce existau şanse să-l salvez pe Mişa.

— A primit ce merita, a spus Luke cu un

zâmbet amar, dând pe gât un alt pahar de votcă.

— Şi acum Tasia va primi la rândul ei.

Luke se uita fix la rus, simţind cum furia îi clocotea în suflet. Dacă Tasiei i se întâmpla ceva, Angelovski avea să plătească. Au tăcut amândoi, lăsând votca să-şi facă efectul, amorţindu-i.

Un servitor a intrat fără zgomot şi i-a şoptit ceva lui Nikolas. Au schimbat câteva cuvinte şi în final Nikolas i-a făcut semn să iasă.

— Se pare că s-a întors Jurikovski, dar îi e rău. A băut prea mult. Mai vrei să vorbeşti cu el în seara aceasta?

Luke s-a ridicat imediat în picioare.

— Unde este?

— În dormitorul său, se pregăteşte de culcare. Nikolas a dat ochii peste cap, citind hotărârea din ochii lui Luke. Bine, mergem acum la el. Cu puţin noroc, va fi prea beat ca să-şi mai amintească mâine ceva. Doar cinci minute, m-ai înţeles? După care plecăm.

Au urcat la etaj. Jurikovski era aşezat pe marginea patului şi aştepta pasiv ca servitorul să-l dezbrace. Arăta cu totul altfel faţă de bărbatul spilcuit, stăpân pe el care stătuse în capul mesei la benchetui de peste zi. Părul grizonant îi era răvăşit. Ochii alerţi erau acum tulburi, plini de vinişoare roşii. Mirosul greu de vin roşu şi tutun plutea prin încăpere.

— Nu ştiu de ce fac asta, i-a şoptit Nikolas în timp ce intrau. A ridicat tonul: Domnule guvernator… Excelenţă… A făcut o pauză şi s-a răstit la servitorul speriat: Ieşi afară.

Fără să aştepte să i se spună de două ori, servitorul a ţâşnit pe uşă. Luke rămăsese în umbra uşii. Instinctul îi spunea să nu înainteze, să rămână nevăzut, pentru moment. O scenă ciudată i s-a desfăşurat în faţa ochilor, pe care s-a luptat să o înţeleagă în ciuda barierelor de limbă.

— Scuze de deranj, Excelenţă, i-a spus Nikolas în rusă, apropiindu-se de pat. Voi fi scurt, să vă las să vă odihniţi. Vreau să vă întreb ceva în legătură cu moartea fratelui meu, Mikhail Dimitrievici…

— Mişa! Bărbatul ridicase privirea spre ochii lui aurii. A părut să revină miraculos la viaţă. Şi-a îndreptat umerii iar chipul i s-a luminat. Avea lacrimi în ochi. Oh, băiatul meu cel frumos, cât m-a chinuit amintirea ta! Ştiam eu că te vei întoarce la mine, dragul meu Mişa!

Nikolas a îngheţat.

— Poftim? a spus abia şoptit.

Jurikovski l-a prins de reverele hainei şi l-a tras mai aproape. Nikolas i-a ascultat porunca mută şi a îngenuncheat în faţa bărbatului aşezat. Ochii lui nu l-au părăsit nicio clipă pe Jurikovski. A rămas complet nemişcat cât timp Jurikovski l-a mângâiat pe păr, cu o dragoste agonizantă în privire.

— Frumosul meu Mişa. N-am vrut să-ţi fac rău, dar m-ai supărat atât de tare când mi-ai spus că vrei să mă părăseşti! Dar acum eşti aici, *liubejni*, şi doar asta contează.

Din prag, Luke l-a văzut pe Nikolas cum tremura. S-a încruntat, nedumerit.

— Ce-ai făcut? a şoptit Nikolas fixându-l cu privirea.

Guvernatorul îi zâmbea, cu un amestec de extaz şi nebunie în ochi:

— Dragul meu băiat... n-o să mă părăseşti niciodată, nu-i aşa? Toată dulceaţa paradisului se găseşte doar în braţele tale. Şi tu ai nevoie de mine... de-aia ai venit înapoi, la Samuel al tău. L-a mângâiat uşor pe obraz. Am fost distrus la gândul că te-am pierdut. Nimeni nu înţelege... Nimeni nu poate iubi aşa cum ne iubim noi. Dar când ai râs de mine am simţit că înnebunesc şi atunci am luat cuţitul de desfăcut scrisorile... Nu mai puteam gândi... trebuia doar să te împiedic să mai râzi, să-mi mai vorbeşti. Băiat frumos şi crud... totul este de-acum iertat. Îl vom adăuga la celelalte secrete ale noastre... iubirea mea. Şi-a plecat capul spre el.

Nikolas s-a tras înapoi înainte ca buzele lui Jurikovski să le atingă pe ale lui. S-a ridicat în picioare, suflând greu printre dinţi, tremurând din tot corpul. A ieşit ca fulgerul din încăpere, iar Jurikovski s-a prăbuşit pe pat, suspinând.

Luke l-a urmat imediat şi au ieşit amândoi din casă.

Nikolas s-a oprit abia când a dat de aerul curat de afară. Şi-a ferit faţa, a încercat să-şi recapete ritmul respiraţiei.

— Ce-a spus? l-a întrebat Luke. Pentru numele lui Dumnezeu!

— A mărturisit, a reuşit să-i spună Nikolas.

— Vorbe fără rost spuse de un beţiv, a spus Luke, deşi inima îi bătea cu putere.

Nikolas a clătinat din cap, ţinându-şi în continuare faţa ferită.

— Nu. El l-a omorât pe Mişa. Nu mai încape îndoială.

Luke a închis ochii, uşurat.

— Îţi mulţumesc, Doamne, a şoptit.

Văzându-i, vizitiul a tras imediat trăsura lângă ei. Tulburat, Nikolas nu vedea nimic în jurul lui.

— Nu pot să cred. Mi-a fost mai uşor să gândesc că Tasia era vinovată… mult mai uşor.

— Acum vom merge la poliţie, i-a spus Luke.

Nikolas a râs amar.

— Nu ştii nimic despre Rusia! Poate că în Anglia lucrurile stau altfel, dar aici la noi niciun membru al guvernului nu poate fi vinovat de nimic. Cu atât mai mult un bărbat atât de apropiat ţarului. Mult prea multe lucruri – reforme, politică – depind de influenţa lui Jurikovski. Dacă el cade, vor cădea toţi cei care sunt legaţi de el. Dacă spui un singur cuvânt despre el vei sfârşi în Neva, cu gâtul tăiat. Aici nu există justiţie. Sunt absolut convins că relaţia lui cu Mişa era cunoscută şi de altcineva. Probabil de ministrul de interne, care şi-a construit cariera bazându-se pe secretele murdare ale celorlalţi. A fost însă mai simplu să o sacrifice pe Tasia, pentru „binele comun”.

Luke era oripilat.

— Dacă tu crezi că o voi lăsa pe soţia mea să fie executată doar ca să le faci pe plac nenorociţilor tăi de oficiali…

— Nu pot gândi acum. L-a privit mâhnit. Culoarea începea să-i revină în obraji şi părea să respire mai uşor.

— Trebuie să o scot pe Tasia din ţara asta

uitată de Dumnezeu, cât mai curând.

Nikolas a dat din cap.

— Cu asta sunt de acord.

Luke i-a aruncat o privire cinică:

— Scuză-mă că nu cred în schimbarea asta a ta. Cu câteva minute în urmă erai gata să o execuţi cu mâna ta.

— Am dorit doar să ştiu adevărul, chiar de la început.

— Ai fi putut să te străduieşti ceva mai mult.

— Un englez adevărat, a spus Nikolas printre dinţi. Voi faceţi întotdeauna lucrurile cum trebuie, nu-i aşa? Voi cu regulile voastre şi cu toate documentele... Nu vă interesează decât imaginea. Vi se pare că doar voi sunteţi civilizaţi şi oricine altcineva este un barbar.

— Iar această experienţă mă va convinge de contrariul, i-a răspuns sarcastic Luke.

Nikolas a oftat şi s-a scărpinat în cap.

— Aici, viaţa Tasiei s-a încheiat. Nu pot schimba asta. Dar te pot ajuta să o duci înapoi în Anglia. Este vina mea că ea este acum în pericol.

— Şi Jurikovski? l-a întrebat în şoaptă Luke.

Nikolas s-a uitat la vizitiu şi şi-a coborât tonul:

— O să am eu grijă de el. Se va face dreptate.

Luke s-a uitat la tânărul răzbunător şi a clătinat din cap.

— Nu-l poţi ucide cu sânge rece.

— Este singura modalitate. Şi o voi face cu mâna mea.

— Guvernatorul este deja copleşit de vinovăţie. Viaţa lui se va termina curând, într-un fel sau altul.

De ce nu laşi timpul să le rezolve pe toate?

— Tu ai putea să stai nepăsător dacă ţi-ar fi omorât fratele?

— Nu am fraţi.

— Bine, atunci fata ta cea roşcovană. Nu ai căuta răzbunare, nu ai dori ca moartea ei să fie pedepsită?

Luke a tăcut.

— Poate că eşti de părere că pentru un trântor ca Mişa nu merită să-mi bat capul, a spus încet Nikolas. Crezi că nu este o pierdere pentru nimeni. Şi poate că ai dreptate. Dar eu îmi amintesc că şi el a fost cândva un copil inocent. Vreau să înţelegi un lucru: Mişa nu trebuie condamnat pentru felul lui de a fi. Mama noastră a fost o ţărancă proastă care a trebuit doar să aducă copii pe lume. Iar tata a fost un monstru. El… Nikolas a înghiţit în sec şi a continuat fără urmă de emoţie: uneori îl găseam pe Mişa ascuns în câte un colţ întunecat sau în vreo debara, plângând şi sângerând. Toată lumea ştia că era obiectul patimilor tatălui meu. Nu ştiu de ce a ales să-l molesteze pe el şi nu pe mine. Nimeni nu îndrăznea să se amestece. Într-o zi am încercat să-l confrunt pe tata iar el m-a bătut până când mi-am pierdut cunoştinţa. Nu este deloc plăcut să fii la bunul plac al unui bărbat care nu cunoaşte mila. Când am crescut suficient am reuşit să-l… conving pe tata să se ţină departe de Mişa. Dar era deja prea târziu. Fratele meu era deja distrus, fără să fi avut şansa la o viaţă decentă. Şi eu la fel.

Luke a rămas cu privirea aţintită în josul străzii,

la clădirile înşirate de-a lungul râului, la turlele bisericilor. Nu se mai simţise niciodată atât de nelalocul lui, atât de... englez. Această ţară frumoasă avea forţa să schimbe un bărbat după propria voinţă, fie el mândru sau umil, bogat sau sărac.

— Trecutul lui Mikhail – sau moartea lui nu mă privesc pe mine, a spus pe un ton neutru. Nu-mi pasă ce hotărăşti ce faci. Tot ce vreau este să-mi iau soţia cu mine, în Anglia.

*

Tasia dormea liniştită în camera ei. Îl ascultase pe Luke şi se culcase imediat după plecarea lui. Era pentru prima oară după multe zile că reuşise să se relaxeze. Luke o găsise şi era acum undeva în oraş, încercând să o ajute. Indiferent de ce se întâmpla în continuare, îşi simţea conştiinţa curată. Dubiile şi vinovăţia dispăruseră. Era întinsă pe spate, visând liniştită, cu părul răsfirat pe pernă.

S-a trezit brusc când o mână mare i-a astupat gura, ca să-i înăbuşe strigătul de surpriză. O voce de bărbat i-a şoptit la ureche:

— Îmi erai datoare cu ceva.

Capitolul 11

Tasia a deschis ochii şi a clipit des, încercând să distingă chipul umbrit de deasupra ei. Şi-a dat seama că era soţul ei şi s-a relaxat, deşi inima continua să-i bată rapid. El a ridicat mai apoi

mâna.

— Luke…

— Şşt. Gura lui i-a acoperit-o pe a ei, cu un sărut fierbinte.

— Cum ai intrat? Colonelul Radkov mi-a spus că paza a fost întărită şi că nu mai pot primi vizitatori…

— Nikolas i-a contramandat ordinele. Rămânem aici, împreună, în noaptea asta.

— Dar de ce-ar fi acceptat Nikolas…?

I-a povestit tot ce se întâmplase şi i-a spus despre planul urzit împreună cu Nikolas ca să poată scăpa din palatul Angelovski. Tasia îl asculta în tăcere, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Se simţea uşurată, plină de speranţă. Poate că totuşi îşi va continua viaţa începută alături de Luke în Anglia. Dar mai mult decât orice era copleşită de nedreptatea care i se făcuse.

— Mă bucur că părăsesc Rusia, a spus cu amărăciune. Prima oară când am făcut-o mi-a părut rău, dar acum nu. Este ţara mea, casa mea… dar eu nu am văzut decât o faţadă frumoasă. Nu mi-am dat seama că pe dedesubt totul era putred. Câţi alţi oameni au fost oare sacrificaţi pentru acelaşi „bine comun”? Aici nu ai niciun viitor. Se spune că suntem cu toţi copiii ţarului. Lui i se spune *Batuşka*, tatăl tuturor ruşilor, părintele binevoitor care ne iubeşte şi ne protejează, ca un Dumnezeu. Totul este însă o minciună, o poveste inventată pentru ca cei puţini şi lacomi să profite de cei mulţi. Ţarul şi miniştrii lui, familiile bogate ca a mea sau ca Angelovski… lor nu le pasă de

Rusia. Vor doar să fie siguri că nimic nu le ameninţă traiul confortabil. Dacă reuşesc să plec de aici nu mă mai întorc niciodată, chiar dacă mi s-ar oferi ocazia.

Simţindu-i durerea şi mânia din glas, Luke a încercat să o liniştească.

— Să-ţi fie răpite iluziile este unul din cele mai cumplite lucruri din viaţă, i-a spus în şoaptă. Să nu crezi că doar aici unii oameni încearcă să profite de alţii. Asta se întâmplă peste tot. Chiar şi cei mai onorabili bărbaţi sunt capabili de trădări şi de fapte crude. Asta este firea omului… în fiecare dintre noi există şi întuneric şi lumină.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te am lângă mine, a spus Tasia odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Tu nu mă vei trăda niciodată.

— Niciodată, a încuviinţat el, sărutându-i părul.

— Eşti cel mai bun bărbat din câţi am cunoscut.

— N-ai cunoscut prea mulţi, i-a răspuns Luke râzând, uşor stânjenit de laudele ei. Dar te iubesc mai mult decât viaţa. Poţi conta pe asta, Tasia, mereu…

*

În dimineaţa următoare Nikolas a descuiat uşa şi a cerut să fie lăsat câteva minute doar cu Tasia, pentru motive pe care nu a dorit să le dezvăluie. Luke a refuzat imediat, pretextând că orice dorea să-i spună soţiei lui o putea face şi în prezenţa sa. S-au luat la harţă iar Tasia a fost nevoită să

intervină. S-a dus la soţul ei şi i-a şoptit la ureche, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă:

— Te rog, Luke, lasă-ne puţin singuri.

Luke i-a aruncat lui Nikolas o privire ucigătoare şi a ieşit cu mare strângere de inimă. Tasia s-a întors spre vărul ei:

— Despre ce este vorba, Nikolas?

El a rămas privind-o câteva clipe, cu chipul împietrit. După care a făcut un pas înainte şi a îngenuncheat. Şi-a plecat capul şi i-a sărutat poalele rochiei, un vechi gest de omagiere. A dat drumul rochiei şi s-a ridicat în picioare.

— Iartă-mă, i-a spus. Ţi-am făcut cel mai mare rău dintre toate. Voi rămâne dator faţă de tine, la fel şi copiii copiilor mei.

Tasia s-a străduit să nu-şi piardă cumpătul. Nu crezuse că Nikolas îşi va cere vreodată iertare, cu atât mai puţin în felul acela.

— Nu-ţi cer decât să o protejezi pe mama, i-a spus. Mă tem să nu suporte consecinţele faptului că mă va ajuta să fug.

— Marie nu va avea de suferit. Am prieteni la ministerul de interne şi la poliţie. Vor fi supăraţi din cauza dispariţiei tale, asta este de înţeles, dar dacă o vor chestiona va fi doar o formalitate. Voi mitui câţiva funcţionari care vor depune mărturie că este doar o femeie prostuţă care s-a lăsat înduplecată de fiica ei şi a ajutat-o să fugă. Poţi avea încredere în mine în privinţa asta.

— Am.

— Bine. S-a întors să plece.

— Nikki, a spus ea încet. El s-a oprit şi a privit-

o surprins. Nimeni nu-i spunea aşa. Ştii că uneori eu am… viziuni.

— Da, a zâmbit Nikolas. Tu şi faimoasele tale vrăjitorii. Dacă ai avut o viziune în ceea ce mă priveşte, să ştii că nu vreau să aflu.

— Te pândeşte dezastrul, a insistat Tasia. Trebuie să părăseşti Rusia. Dacă nu acum, cât de curând.

— Sunt în stare să-mi port şi singur de grijă, verişoară.

— Ţi se vor întâmpla lucruri îngrozitoare dacă nu-ţi vei face o nouă viaţă, departe de Rusia. Nikolas, trebuie să mă crezi!

— Tot ce-mi doresc, tot ce ştiu se află aici. Pentru mine lumea începe şi se sfârşeşte cu Rusia. Aş prefera să mor mâine decât să trăiesc o viaţă în altă parte, i-a zâmbit. Pleacă cu soţul tău englez şi fă-i doisprezece copii. Nu-ţi mai face griji pentru alţii. La revedere, verişoară.

— La revedere, Nikolas, i-a răspuns ea şi l-a privit cu milă cum se îndepărta.

*

Doamna Marie Petrovna Kaptereva a pătruns în palatul Angelovski acoperită din cap până în picioare cu o mantie din satin verde. Santinelele postate pe holul de la intrare au privit-o curioase. Colonelul Radkov, cel care fusese însărcinat cu paza Tasiei s-a apropiat de femeie.

— Prizonierei nu i se permite să primească vizitatori, a spus sec.

Înainte ca Marie să-i răspundă a intervenit Nikolas Angelovski.

— Doamna Kaptereva are voie să petreacă zece minute cu fiica ei. Are permisiunea mea.

— Dar este împotriva ordinelor mele…

— Bineînţeles că te poţi adresa cu o plângere ministrului justiţiei. Eu sunt un om iertător, mă ştie toată lumea. În ciuda vorbelor, zâmbetul său era într-atât de ameninţător că ofiţerul a pălit şi a început să clatine necontrolat din cap, murmurând ceva de neînţeles. Reputaţia lui Angelovski era binecunoscută şi pe deplin meritată. Niciun om sănătos la minte nu ar fi dorit să-şi facă din prinţ un duşman. Marie şi-a pus mâna plină de bijuterii pe braţul lui şi au urcat împreună scările.

Luke îi aştepta în anticamera Tasiei. A schimbat o privire cu Nikolas – totul mersese bine, deocamdată – iar Nikolas a plecat, murmurând:

— Zece minute. Şi a închis uşa în urma lui.

Luke se uita la femeia din faşa lui, observând doar o vagă asemănare cu Tasia. Erau amândouă minione şi cu tenul ca de porţelan.

— Doamnă Kaptereva, a şoptit şi i-a dus mâna la buze.

Marie Petrovna putea fi luată cu uşurinţă drept o femeie de treizeci de ani, deşi era trecută bine de patruzeci. Era o mare frumuseţe, cu trăsături clasice perfecte. L-a studiat din cap până în picioare, cu priviri de expertă şi i-a zâmbit:

— Lord Stokehurst, i-a spus în franceză. Ce surpriză plăcută! Mă aşteptam la un englez mic şi palid şi când colo dau de un bărbat înalt, brunet şi

frumos. Eu *ador* bărbaţii înalţi. Te fac să te simţi protejată, în siguranţă. Şi-a desfăcut cu graţie mantia şi i-a permis să i-o ţină. Purta o rochie galbenă care îi punea în valoare silueta frumoasă şi era împodobită cu bijuterii în talie, la gât, la urechi şi la încheieturi.

— *Maman*, s-a auzit vocea tremurândă a Tasiei. Marie s-a întors spre ea cu un zâmbet larg şi i-a întins braţele. S-au îmbrăţişat râzând printre lacrimi.

— Nu m-au lăsat să te văd până acum, Tasia.

— Da, ştiu.

— Eşti atât de frumoasă!

— Şi tu, ca întotdeauna, Maman.

Au mers în cealaltă cameră şi s-au aşezat pe pat, continuând să se ţină de mână.

— Am atât de multe să-ţi spun! a zis Tasia şi s-a aplecat spre mama ei să o îmbrăţişeze.

Stânjenită de acea efuziune, Marie a bătut-o uşurel pe spate.

— Cum îţi este în Anglia? a întrebat-o în rusă.

Tasia s-a luminat la faţă.

— Ca-n paradis.

Marie s-a uitat spre cealaltă încăpere, unde aştepta Luke.

— Îţi este un soţ bun?

— Bun generos şi blând. Îl iubesc foarte mult.

— Are pământuri, averi?

— Este foarte bogat, a asigurat-o Tasia.

— Câţi servitori are?

— Cam o sută, poate puţin mai mulţi.

Marie s-a încruntat, pentru că numărul era

modest în comparaţie cu nobilimea rusă. Familia Kapterev avea cam cinci sute, iar Nikolas Angelovski avea câteva mii de servitori pe cele douăzeci şi şapte de moşii.

— Şi câte moşii are? a întrebat neîncrezătoare Marie.

— Trei, Maman.

— Doar trei? Marie s-a încruntat şi mai tare şi a oftat. Ei bine... dacă zici că se poartă frumos cu tine, a spus încercând să nu pară prea dezamăgită. Este şi frumos. Şi asta contează, bănuiesc.

Tasia i-a luat mâna mamei şi i-a strâns-o cu dragoste:

— Maman, aştept un copil, i s-a confesat. Sunt aproape sigură.

— Adevărat? Dar, Tasia... sunt prea tânără să fiu bunică!

Tasia a râs şi i-a ascultat cu atenţie sfaturile despre cum să-şi recapete silueta după naştere. Marie i-a promis că-i va trimite setul cu dantelă albă pentru botez, cel care fusese folosit în familia Kapterev de patru generaţii. Cele zece minute s-au sfârşit mult prea curând. Au auzit o bătaie în uşă.

— Este timpul, a spus Luke intrând în cameră.

Tasia s-a întors spre mama ei:

— Maman, nu mi-ai spus cum se simte Varka.

— Este bine. Ar fi vrut să vină şi ea cu mine, dar Nikolas ne-a interzis.

— Vrei te rog să-i transmiţi toată dragostea mea şi să-i spui că sunt fericită?

— Bineînţeles. A început să-şi desprindă colierul şi brăţările. Haide, pune-le repede. Vreau

să le ai tu.

Tasia a clătinat din cap.

— Nu. Ştiu cât de mult ţii la bijuteriile tale.

— Ia-le, i-a spus Marie. Sunt dintre cele mici, oricum. Şi m-am plictisit deja de fleacurile astea.

Fleacurile, aşa cum le numise, erau o colecţie de pietre preţioase nepreţuite. Două şiruri de perle şi diamante şi o brăţară din aur cu un smarald imens. I-a ignorat protestele Tasiei şi i-a pus brăţara la mână şi inelele grele pe degete. Unul din ele avea rubine de culoarea sângelui, altul avea un diamant galben de zece carate, altul reprezenta o pasăre, din smaralde, safire şi rubine.

— Mi-a dăruit-o tatăl tău în ziua în care te-ai născut, i-a spus Marie prinzându-i în piept un bucheţel de flori din pietre preţioase.

— Mulţumesc, Maman. Tasia s-a ridicat şi l-a lăsat pe Luke să o învăluie în mantia verde. Când avea să-şi tragă şi gluga, mantia urma să o acopere în întregime. S-a uitat îngrijorată la Marie. Când te vor descoperi pe tine în locul meu…

— Totul va fi bine, a asigurat-o Marie. Nikolas mi-a dat cuvântul lui.

Nikolas a intrat în încăpere, nerăbdător:

— Gata cu flecărelile. Haide, Tasia.

Luke i-a atins umărul şi a împins-o uşurel spre Angelovski.

— Ne vedem mai târziu, Tasia, i-a şoptit.

— Cum? Tasia s-a întors cu faţa spre el. Pălise. Vii cu mine, nu-i aşa?

Luke a clătinat din cap.

— Ar da de bănuit dacă aş pleca şi eu tot

acum. Este mai bine ca Radkov şi ofiţerii lui să creadă că am rămas aici, cu tine, să te consolez. Ne urmăresc pe toţi îndeaproape. Voi pleca şi eu curând şi ne vedem pe insula Vasilievski, unde ne aşteaptă Biddle. Aflată în partea estică a oraşului, insula avea un port care se deschidea spre Golful Finlandei.

Tasia era panicată. A întins mâna spre soţul ei şi s-a agăţat de el.

— Nu plec fără tine.

Luke i-a zâmbit încurajator. A sărutat-o apăsat, chiar dacă o făcea în văzul lui Marie şi Nikolas.

— Totul va fi bine, i-a şoptit. Du-te, te rog, şi nu mai protesta.

Nikolas a intervenit:

— Să nu mai protesteze? Acum chiar cred ce se spune despre englezi, că sunt conduşi de femeile lor. Le roagă frumos să-i asculte când ar trebui să fie disciplinate cu biciul. În ziua când un rus care se respectă îi va vorbi aşa soţiei sale care refuză să-l asculte... S-a oprit şi i-a privit dezaprobator pe cei doi.

— Slavă Domnului că nu m-am măritat cu un „rus care se respectă”! a spus Tasia. Voi nu vreţi o soţie, ci o sclavă! Dumnezeu să o ajute pe femeia care are inteligenţă sau opinii proprii în această ţară.

Nikolas l-a privit pe Luke peste capul ei şi ochii aurii i-au sclipit amuzaţi:

— Ai distrus-o, i-a spus. Îi va fi mai bine în Anglia.

Tasia şi-a ascultat soţul şi s-a apropiat de

Nikolas. Şi-a tras gluga pe cap dar s-a oprit când a văzut o umbră şi a auzit un zgomot înfundat de paşi în încăperea de alături.

Ceilalţi au auzit la rândul lor. Luke a reacţionat primul, ieşind în camera de zi fără să facă vreun zgomot. L-a înşfăcat pe intrus şi i-a pus mâna la gură. Bărbatul s-a zbătut atât de tare că s-au izbit amândoi de perete. Un singur strigăt ar fi alarmat toate gărzile şi i-ar fi distrus şansele Tasiei de a fugi din Rusia. Nikolas s-a apropiat de ei. O lamă de oţel a strălucit în lumină şi bărbatul a încetat să se mai zbată. Respirând greu, Luke şi-a dat seama că Nikolas îl înjunghiase pe paznic şi îi îndesase ceva – un prosop sau poate o cămaşă – în dreptul pieptului, să stăvilească sângele. Cu o ultimă convulsie, bărbatul a murit în braţele lui Luke.

— Nu lăsa sângele să curgă pe covor, i-a spus Nikolas luând leşul din braţele lui.

Lui Luke i se făcea rău. A zărit feţele celor două femei: Marie era tensionată şi palidă, Tasia era ca o coală de hârtie. Şi-a înfrânat senzaţia de rău şi l-a ajutat pe Nikolas să mute cadavrul din cameră. Ceva mai departe, pe coridor, se afla o încăpere în care erau depozitate tablouri şi piese de mobilier. L-au pus într-un colţ, mascându-l cu câteva picturi înrămate.

— Un alt schelet în dulapul familiei, a spus Nikolas pe un ton de glumă. Chipul îi era ca de granit. Prima reacţie a lui Luke a fost să-l dispreţuiască pe Angelovski pentru cruzimea lui, dar a observat că-şi încleştase strâns pumnii. Eşti naiv dacă crezi că moartea mă mai tulbură, a

murmurat Nikolas. Cândva era aşa, dar acum doar lipsa oricărui sentiment mă mai deranjează.

Luke l-a privit sceptic:

— Cum spui tu.

— Să mergem, a zis Nikolas. Sigur au auzit ceva şi vor descoperi curând că le lipseşte un om, aşa că ne vom trezi cu un întreg regiment peste noi.

*

Tasia a coborât foarte calmă la braţul lui Nikolas. Şi-a ţinut capul plecat, aşa cum ar fi făcut orice mamă îndureratã, lăsând ca gluga să-i acopere în întregime faţa. Moartea soldatului o şocase peste măsură, dar hotărârea lui Nikolas îi inspira putere. Părăsea palatul în care murise Mişa şi începea o călătorie stranie, numai că acum îl avea pe Luke şi o casă la care îşi dorea cu disperare să se întoarcă. Şi-a dus mâna la abdomen, acolo unde era copilul ei cel nenăscut. *Dumnezeule, dă-mi şansa şi mă întorc, fă în aşa fel încât şi ajungem cu toţii cu bine*... Buzele i se mişcau într-o rugăciune tăcută în timp ce străbătea holul la braţul lui Nikolas, printre santinele.

Cineva le-a blocat drumul, obligându-i să se oprească. Tasia şi-a încleştat degetele în braţul lui Nikolas. El nici nu a tresărit, deşi ea îi înfipsese unghiile în carne.

— Colonele Radkov? a spus cu răceală. Doreşti ceva?

— Da, Înălţimea Voastră. Doamna Kaptereva

este renumită pentru frumuseţe ei. Aş dori să am onoarea să o privesc o clipă.

Răspunsul lui Nikolas a fost încărcat de dispreţ:

— Este genul de cerere pe care o poate face doar un ţăran prost. Nu ai pic de respect pentru durerea unei mame? Vrei să o insulţi astfel?

A urmat o tăcere apăsătoare. Într-un final, Radkov s-a dat un pas înapoi.

— Iertaţi-mă, doamnă Kaptereva. Nu am intenţionat să vă jignesc.

Tasia a dat din cap, la adăpostul mantiei, şi şi-a continuat drumul, alături de Nikolas. A trecut cu grijă pragul şi au ieşit afară, în aerul rece al nopţii. S-au îndreptat spre trăsura care aştepta sub un felinar.

— Repede, a spus Nikolas ajutând-o să urce.

Tasia s-a întors şi l-a prins de încheietură. Era copleşită. Avusese o viziune cu el, plângând în agonie, cu trupul plin de sânge. Tremurând, i-a spus:

— Nikolas, trebuie să părăseşti Rusia cât mai repede. Ai putea veni la noi, în Anglia.

— N-aş face-o nici dacă viaţa mea ar depinde de asta, i-a răspuns râzând.

— Chiar depinde, i-a şoptit ea.

Nikolas a privit-o atent şi zâmbetul i s-a şters de pe chip. S-a aplecat să-i şoptească ceva confidenţial:

— Cei ca mine şi ca tine supravieţuiesc întotdeauna. Ne luăm soarta în mâini şi o modelăm după cum ne place. Câte femei ar fi scăpat din celula aceea nenorocită, ca să devină soţia unui

aristocrat englez? Te-ai folosit de frumuseţea ta, de inteligenţă şi de orice altceva ca să faci să se întâmple asta. Iar eu nu sunt cu nimic mai prejos. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Îţi doresc să ai parte de fericire. I-a simţit buzele reci atingându-le pe ale ei şi a tresărit, de parcă ar fi fost sărutul morţii.

Uşa trăsurii s-a închis iar Tasia s-a sprijinit de pernele moi. A constatat cu surprindere că nu era singură:

— Oh.

— Lady Stokehurst, s-a auzit vocea blândă a lui Biddle. Mă bucur să văd că sunteţi sănătoasă.

— Domnule Biddle! Încep în sfârşit să cred că mă întorc acasă.

— Da, doamnă. De îndată ce ne vom întâlni cu lordul Stokehurst la docuri.

Tasia s-a încruntat, îngrijorată:

— Cu cât mai repede cu atât mai bine.

*

Marie s-a apropiat de fereastră şi a privit trăsura îndepărtându-se. A oftat uşurată:

— Slavă Domnului! S-a întors spre Luke şi l-a atins uşor pe braţ. Îţi mulţumesc că ai salvat-o pe Anastasia. Sunt mai liniştită acum, că ştiu că are un soţ care îi este atât de loial. Trebuie să recunosc că la început am fost cam nemulţumită din cauza lipsei tale de avere, dar acum înţeleg că sunt lucruri mai importante, cum ar fi încrederea şi devotamentul.

Luke a deschis gura să spună ceva şi a închis-o imediat. Era moştenitorul unui ducat, la care adăugase bani frumoşi din industrie, avea moşii şi păduri care se întindeau pe şapte ţinuturi – fără să mai pună la socoteală şi acţiunile majoritare la o companie de căi ferate – aşa că nu se aşteptase niciodată ca soacra lui să-i spună că se hotărâse să-i treacă cu vederea lipsa de avere.

— Mulţumesc, a fost tot ce a reuşit să spună într-un târziu.

Marie avea ochii înlăcrimaţi.

— Eşti un om bun, se vede. Atent şi responsabil. Tatăl Tasiei, Ivan, era la fel. Fiica lui îi era cea mai mare bucurie. Ultimele lui cuvinte au fost la adresa ei. M-a rugat să am grijă ca ea să se mărite cu un bărbat care să aibă grijă de ea. Am crezut că-i va fi bine ca soţie a unui Angelovski. Ea nu a vrut, pentru nimic în lume, dar eu eram convinsă că aşa e cel mai bine. N-am ascultat-o când m-a rugat să nu o oblig să se mărite cu Mikhail. Pentru mine era doar o copilă naivă şi visătoare, care credea în poveşti de iubire... Şi-a plecat capul şi şi-a şters ochii cu batista pe care i-o întinsese Luke. Eu sunt de vină pentru tot ce i s-a întâmplat Tasiei.

— Nu ajută cu nimic să căutăm vinovaţi, a şoptit Luke. A fost o perioadă grea pentru toată lumea. Acum va fi bine.

— Da. Marie l-a sărutat pe ambii obraji, după moda europeană. Trebuie să te duci imediat după ea.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, i-a spus

Luke. Să nu vă faceţi griji pentru fiica dumneavoastră, doamnă Kaptereva. Tasia va fi în siguranţă în Anglia – şi mai fericită decât ar fi visat vreodată.

*

Tasia şi Biddle aşteptau într-un colţ al depozitului unde se aduceau încărcăturile. În jurul lor, activitatea era susţinută: câţiva marinari se pregăteau de plecare, câţiva docheri şi negustori se certau din cauza unor mărfuri care se stricaseră. Retrasă în umbră, Tasia se uita nerăbdătoare după soţul ei.

Biddle i-a simţit îngrijorarea.

— E prea devreme să fi ajuns la insulă, lady Stokehurst, i-a spus încet.

Ea a inspirat adânc, încercând să se liniştească.

— Şi dacă au descoperit că am plecat? Dacă l-au reţinut şi acum este interogat de poliţie? Ar putea fi acuzat de crime politice împotriva guvernului imperial şi…

— Va ajunge cât de curând, a asigurat-o Biddle, deşi în voce i se citea o uşoară nesiguranţă.

Tasia s-a încordat când a văzut apropiindu-se un bărbat înalt, într-o uniformă roşie a jandarmilor, secţia specială a poliţiei care se afla sub jurisdicţia Cancelariei imperiale. Jandarmul se apropia de ei, hotărât să-i întrebe cine erau şi ce căutau acolo.

— Dumnezeule, a şoptit Tasia, panicată. Gândurile îi alergau nebuneşte. S-a întors, l-a

îmbrăţişat pe valetul luat prin surprindere şi şi-a lipit buzele de ale lui. Au continuat să rămână îmbrăţişaţi până când jandarmul a ajuns la ei.

— Ce se întâmplă aici?

Tasia s-a desprins de Biddle, mimând surpriza.

— Oh, domnule, i-a spus cu răsuflarea întretăiată, vă rog să nu spuneţi nimănui că suntem aici! Am venit să mă întâlnesc cu logodnicul meu, care este englez... iar tata nu este de acord cu el...

Jandarmul s-a încruntat:

— Fără îndoială că tatăl tău te-ar bate cu biciul dacă ar afla ce faci.

Tasia avea lacrimi în ochi:

— Domnule, este ultima noastră seară împreună... S-a tras şi mai aproape de Biddle.

Jandarmul îl privea cu scepticism pe Biddle, care era firav şi mic de statură. Era clar că se întreba cum de reuşise să stârnească o asemenea pasiune.

— Haide, luaţi-vă la revedere şi spune-i să plece, i-a spus într-un târziu. Şi să fii convinsă că tatăl tău ştie ce este mai bine pentru tine. Copiii ascultători sunt bucuria părinţilor. Iar o fată frumoasă ca tine îşi va găsi sigur un soţ mai potrivit decât stârpitura asta de englez!

Tasia a dat ascultătoare din cap:

— Da, domnule.

— O să mă prefac că nu te-am văzut şi-mi voi continua patrularea. A ameninţat-o cu degetul: dar să faceţi bine să nu vă mai găsesc aici când mă întorc!

— Mulţumesc, a spus Tasia. Şi-a scos un inel de pe deget şi i l-a întins. Cadoul avea să-i asigure câteva minute în plus. Jandarmul a acceptat inelul cu o înclinare a capului. I-a mai aruncat o privire lui Biddle şi s-a îndepărtat.

Tasia a răsuflat uşurată. S-a întors spre Biddle cu un zâmbet şi s-a scuzat:

— I-am spus că eşti iubitul meu. Asta mi-a venit în minte.

Biddle o privea nedumerit, fără să fie în stare să scoată un cuvânt.

— Te simţi bine? l-a întrebat ea, uimită de tăcerea lui. Oh, domnule Biddle, te-am şocat cu adevărat!

El a înghiţit în sec şi şi-a desfăcut gulerul cămăşii.

— Eu... n-o să mai fiu în stare să dau ochii cu stăpânul.

— Sunt sigură că va înţelege, a început ea dar s-a oprit speriată, pentru că se apropia altcineva.

Biddle a îngheţat, pregătit de un alt asalt, dar Tasia s-a aruncat în braţele străinului cu un ţipăt scurt:

— Unchiule Kirill!

Zâmbitor, unchiul Kirill a luat-o în braţe.

— Nepoţică, a şoptit ţinând-o strâns. Ce rost are să te scot pe furiş din Rusia dacă tu continui să te întorci? Să rămâi acolo de data asta, da?

Tasia i-a zâmbit:

— Da, unchiule.

— Nikolas mi-a trimis un bilet în care mi-a explicat totul. Mi-a scris şi că te-ai măritat în

Anglia. Kirill s-a îndepărtat un pas ca să o vadă mai bine. Ai înflorit ca un trandafir, i-a spus aprobator, uitându-se la Biddle. Trebuie să fie un soţ bun englezul acesta mărunţel.

— Oh, nu, i-a spus grăbită Tasia, el este valetul lui. Soţul meu va ajunge curând… dacă totul merge bine. S-a încruntat la gândul că Luke era încă în pericol.

— Aha. Kirill a dat din cap. Mă duc imediat după el. Dar numai după ce te urc pe tine pe vapor…

— Nu merg nicăieri fără el.

Kirill a părut tentat să protesteze, dar s-a mulţumit să dea din cap, gânditor.

— Bărbatul tău este înalt?

— Da.

— Brunet?

— Da.

— Cu un cârlig în loc de mână?

Tasia îşi privea uimită unchiul. S-a întors brusc şi l-a văzut pe Luke venind spre ei. A răsuflat uşurată. A alergat spre el şi i s-a aruncat în braţe.

— Luke, a şoptit, eşti bine?

Luke a sărutat-o:

— Nu voi fi cu adevărat bine până când nu te iau de aici şi nu te văd în siguranţă, în Anglia.

— Sunt de acord, domnul meu. Tasia şi-a strecurat mâna într-a lui. I-a făcut cunoştinţă cu unchiul Kirill, care i-a adresat câteva cuvinte într-o engleză stricată.

Amintindu-şi brusc de valetul lui, Luke s-a uitat la Biddle, care îşi frângea nervos mâinile:

— Biddle, de ce eşti atât de îmbujorat? Arăţi de parcă ai fi în pragul unui atac de apoplexie.

Valetul a murmurat ceva de neînţeles şi s-a grăbit să ajungă la vas.

— Ce-i cu el? a întrebat-o pe Tasia.

Ea a ridicat din umeri.

— Probabil din cauza evenimentelor din seara asta.

Luke i-a studiat cu scepticism chipul inocent.

— Rămâne aşa. Poţi să-mi povesteşti mai târziu. Deocamdată să ne vedem scăpaţi de aici.

— Da, i-a răspuns ea calmă. Hai să mergem acasă.

Capitolul 12

Londra, Anglia

Trecuseră trei luni de când se întorseseră la Londra iar Tasia arăta înfloritor. Locuiau în continuare în casa de la Londra, pentru ca Luke să poată participa la diversele întruniri de afaceri. Tasia era fericită pentru prima oară în viaţă. Nu era vorba de emoţiile scurte, copleşitoare pe care le cunoscuse cândva, ci de ceva mai puternic şi mai durabil ca o flacără care o încălzea continuu pe dinăuntru. I se părea un miracol să se trezească în fiecare zi lângă Luke, cu sentimentul că el îi aparţinea. Era totul pentru ea, uneori se purta cu ea părinteşte, uneori ca un drăcuşor iar alteori ca un puşti aflat la prima dragoste. Se juca vesel cu ea şi o curta plin de pasiune. Iar pe măsură ce

sarcina avansa, părea tot mai fascinat de schimbările petrecute în trupul ei. Uneori o dezbrăca în mijlocul zilei, doar ca să o privească, ignorându-i râsetele şi, uneori, protestele. Îi atingea uşor abdomenul proeminent, de parcă ar fi fost o minunată operă de artă.

— N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos, i-a şoptit într-o după-amiază.

— Va fi băiat.

— Nu contează ce va fi, i-a răspuns Luke presărându-i săruturi tandre pe pielea catifelată. Băiat sau fată… va fi o parte din tine.

— Din noi, i-a răspuns ea zâmbind, jucându-se prin părul lui.

Câtă vreme reuşea să-şi ascundă sarcina cu rochii cu talie înaltă, Tasia putea mergea la petreceri, la teatru sau la alte evenimente. Mai târziu, când sarcina avea să devină evidentă, fără să mai poată fi acoperită cu rochii largi sau şaluri, trebuia să rămână acasă.

— La cât eşti de subţirică, probabil că sarcina nu se va vedea încă multă vreme, i-a spus într-o zi doamna Knaggs. Tasia spera să aibă dreptate. După o viaţă petrecută între patru pereţi, în izolare, avea de gând să se bucure de libertatea dobândită.

Între timp era foarte ocupată să-şi facă prietene din celelalte tinere soţii, să se implice în diverse acţiuni caritabile şi să se achite de responsabilităţile care îi reveneau în calitate de soţie a lui Luke. Începuse de asemenea să facă progrese cu Emma, convingând-o să se

împrietenească cu câteva fete de vârsta ei. Emma părea mai puţin timidă şi începuse chiar să-i placă să meargă la petrecerile pentru copii. Când a venit şi ziua mult temută a primului ciclu, a întrebat-o pe Tasia cu un amestec de stânjeneală şi mândrie:

— Asta înseamnă că nu mai pot da petreceri cu păpuşi? Şi a răsuflat uşurată când a primit asigurări că va putea.

*

Toamna se aşternea peste Anglia şi câteva lăzi au sosit din Rusia. Alicia Ashbourne a venit să o ajute să despacheteze.

— Alte cadouri de la Maman, a spus Tasia. Stătea pe sofa, citind scrisoarea de la mama ei, în timp ce Alicia despacheta ornamente de preţ. Tasia era bucuroasă că mama ei era bine şi că nu suferise niciun fel de repercusiuni. Nikolas mituise pe cine trebuia, aşa că Marie fusese anchetată doar pentru scurt timp, după care fusese eliberată. De atunci, Marie îi trimisese încontinuu scrisori şi amintiri de familie: adevărate comori din porţelan şi cristal, câteva icoane, un costumaş de botez cu dantelă şi un set de ceşti de ceai din argint ornate cu pietre preţioase.

S-au auzit câteva exclamaţii de încântare când a fost dezvelit şi un samovar imens, tot din argint.

— E de la Tula, cred. Cele mai bune acolo sunt făcute.

— Nu ne mai lipseşte doar ceaiul potrivit, s-a plâns Tasia.

Emma a privit-o surprinsă.

— Nu este ceaiul englezesc cel mai bun din lume, belle-mère?

— Nu chiar. În Rusia se bea un ceai chinezesc foarte aromat, cu adevărat delicios. Unii obişnuiesc să-l soarbă printr-o bucată de zahăr pe care o ţin între dinţii din faţă.

— Ce ciudat! a exclamat Emma, examinând samovarul cu mare interes.

Alicia a ridicat în lumină o bucată de dantelă aurie, specific rusească.

— Ce mai spune Marie în scrisoare, Tasia?

Tasia a dat pagina şi a continuat să citească.

— Oh, a spus încet iar degetele au început să-i tremure.

— Ce este? a întrebat Alicia.

Tasia i-a vorbit încet, uitându-se fix la bucata de hârtie din faţa ochilor:

— Guvernatorul Jurikovski a fost găsit mort în palatul său. Otravă. Iar mama spune că se pare că s-ar fi sinucis. Vocea i s-a stins. S-au privit una pe alta cu subînţeles. Indiferent de aparenţe, era clar că Nikolas reuşise în sfârşit să-şi ia revanşa. Tasia s-a uitat din nou la scrisoare: ţarul este distrus. Sănătatea şi judecata i-au fost afectate serios de pierderea sfătuitorului său preferat. S-a retras aproape definitiv, aşa că miniştrii şi înalţii oficiali se bat acum pe putere.

— Nu spune nimic de prinţul Angelovski? a întrebat Alicia.

Tasia a dat din cap, încruntată.

— Nikolas este suspectat de trădare. A fost

arestat şi va fi interogat multe săptămâni de-aici încolo. Se zvoneşte că va fi exilat. Asta dacă va supravieţui.

În încăpere s-a aşternut o tăcere grea.

— I-au făcut mult mai mult decât să-l chestioneze, a spus încet Alicia. Bietul Nikolas! Nu le-aş dori nici duşmanilor mei să aibă soarta lui.

— De ce? Ce i-au făcut? a întrebat Emma, curioasă.

Tasia a tăcut, gândindu-se la torturile despre care se şoptea prin St. Petersburg, folosite împotriva duşmanilor imperiului. Toată plăcerea pricinuită de primirea cadourilor dispăruse. Se simţea cuprinsă de milă.

— Mă întreb dacă am putea face ceva pentru Nikolas.

— De ce-ai dori să-l ajuţi? a întrebat-o Emma. Este un om rău. Merită tot ce i se întâmplă.

— „Nu condamna şi nu vei fi condamnat”, a citat Tasia. „Iartă şi vei fi iertat”.

Emma s-a strâmbat şi s-a reîntors la cutia cu comori din faţa ei.

— Rămâne un om rău, a murmurat.

Spre uimirea Tasiei, reacţia lui Luke a fost foarte asemănătoare cu cea a fiicei lui. Seara, când Tasia i-a arătat scrisoarea primită de la Marie, Luke nu a fost deloc impresionat:

— Angelovski ştia că este în pericol, a spus pe un ton neutru. Şi a decis să-l ucidă pe Jurikovski chiar dacă ştia că astfel îşi va sacrifica viaţa. Îi plac aceste jocuri periculoase, Tasia.

— Nu poate să nu-mi pară rău pentru el, a spus

Tasia. Sunt sigură că l-au făcut să sufere îngrozitor de mult.

Luke a ridicat din umeri.

— Nu putem face nimic.

— N-ai putea măcar să faci o anchetă neoficială? Nu cunoşti pe nimeni la biroul de externe?

Luke a privit-o cu ochi reci:

— Ce-ţi pasă ce păţeşte Nikolas Angelovski? Dumnezeu ştie că nu i-a păsat de tine sau de oricine altcineva.

— În primul rând îmi este rudă…

— Îndepărtată.

— Şi apoi este o victimă a aceloraşi oficiali guvernamentali corupţi, ca şi mine.

— În cazul lui, pe bună dreptate, a spus ironic Luke. Asta dacă nu crezi că Jurikovski s-a sinucis cu adevărat.

Tonul lui condescendent a iritat-o.

— Dacă te consideri judecător şi jurat în ceea ce-l priveşte pe Nikolas, înseamnă că nu eşti cu nimic mai bun decât ţarul şi miniştrii lui corupţi!

Luke începuse să se enerveze.

— Îl aperi, deci.

— Am acest drept. Ştiu ce înseamnă să-ţi fie toată lumea împotrivă, să fii acuzat pe nedrept, să nu ai la cine să apelezi…

— Mai urmează să-mi ceri să-l primesc sub acoperişul meu.

— *Al tău*? Am crezut că este *al nostru*! Şi nu, nu am gândit asta, dar ţi-aş cere chiar atât de mult dacă mi-ai găzdui o rudă?

— Da, dacă este cineva ca Nikolas Angelovski! La naiba, Tasia! Ştii prea bine de ce este în stare! Nu merită nici măcar să discutăm despre el. Nu după tot ce ne-a făcut.

— Eu l-am iertat, iar dacă tu nu ai făcut-o, ai putea măcar să încerci să înţelegi…

— Îl trimit la naiba înainte să-l iert pentru că s-a amestecat în vieţile noastre…

— Şi pentru că ţi-a rănit mândria, a ripostat Tasia. De asta eşti atât de furios când îi auzi numele.

Era o lovitură directă. L-a văzut încruntându-se şi strângând din dinţi, abţinându-se să riposteze. Când a reuşit să-şi controleze tonul, i-a spus:

— Chiar crezi că-mi preţuiesc mai mult mândria decât siguranţa ta?

Tasia a tăcut, sfâşiată între furie şi vinovăţie.

— De ce ne certăm, de fapt? a întrebat Luke, cu ochi de gheaţă. Ce vrei să fac?

— Îţi cer doar să afli dacă Nikolas mai este sau nu în viaţă.

— Şi apoi?

— Eu… Tasia a ridicat din umeri, ferindu-şi privirea. Nu ştiu.

— Nu te pricepi deloc să minţi, Tasia.

A ieşit fără să-i promită nimic. Tasia ştia că nu era cazul să mai insiste. În zilele care au urmat s-au purtat cât au putut de normal, dar discuţiile le erau tensionate şi tăcerile pline de întrebări fără răspuns.

*

Într-o seară, după ce Emma s-a dus la culcare, Luke a sorbit din paharul cu coniac şi s-a uitat la Tasia. Ea i-a susţinut privirea, simţind că urma să-i spună ceva important.

— Prinţul Nikolas a fost exilat din Rusia, i-a spus scurt. Am aflat de la ministrul de externe că locuieşte în Londra.

Tasia a izbucnit:

— *Londra*? Este aici, acum? De ce a venit în Anglia, oare? Cum se simte?

— Este tot ce ştiu. Şi-ţi interzic să ai de-a face cu el.

— *Îmi interzici?*

Luke se juca cu paharul de coniac, răsucindu-l între degete.

— Nu poţi face nimic pentru el. Are tot ce-i trebuie. Se pare că i s-a permis să ia cu el o zecime din avere, aşa că are din ce trăi.

— Aşa s-ar părea, a spus Tasia, socotind că o zecime din averea Angelovski valora cam treizeci de milioane de lire. Dar şi-a pierdut căminul, moştenirea…

— Se va descurca şi fără.

Tasia era uimită de cruzimea lui.

— Ştii la ce sunt supuşi cei suspectaţi de trădare? Sunt biciuiţi până la os, apoi sunt arşi cu fierul încins! Nicio sumă de bani, oricât de mare, n-ar putea compensa suferinţele prin care a trecut Nikolas. Şi nu are alte rude, cu excepţia mea şi a Aliciei…

— Charles nu-i va permite niciodată soţiei lui

să-l viziteze pe Angelovski.

— Să înţeleg că şi tu şi Charles vă controlaţi pe deplin nevestele? Tasia s-a ridicat de pe scaun, incapabilă să-şi păstreze tonul calm. Era cuprinsă de revoltă. Când m-am măritat cu tine, m-am aşteptat ca soţul meu englez să mă respecte, să mă lase că spun ce gândesc, să-mi lase libertatea de a alege. Aşa mi-ai spus că ai procedat cu prima ta soţie. Nu-mi poţi interzice să fac un anume lucru fără să-mi dai o explicaţie!

Luke se învineţise de furie.

— De data asta o să mă asculţi, i-a spus ferm. Şi al naibii să fiu dacă îţi dau vreo explicaţie. În anumite chestiuni, decizia mea este finală.

— Doar pentru că eşti soţul meu?

— Da. Mary s-a supus şi la fel vei face şi tu.

— În niciun caz! Şi-a încleştat pumnii. Nu sunt un copil căruia să-i spui ce să facă! Nu sunt un bun al tău sau un animal pe care să-l duci de lesă. Şi în niciun caz nu-ţi sunt sclavă! Mintea şi trupul îmi aparţin, şi până nu te răzgândeşti în privinţa lui Nikolas să nu mă mai atingi!

Luke s-a mişcat cu o asemenea rapiditate că nu a avut timp să reacţioneze. Atras-o lângă el şi i-a zdrobit buzele cu un sărut. Ea s-a zbătut şi s-a dezlipit de el, plină de furie. Şi-a atins cu degete tremurânde buzele rănite.

— Te ating când vreau şi cum vreau, i-a spus cu asprime. Nu mă provoca, Tasia... altfel vei regreta.

*

Deşi Alicia nu îşi dorea prea tare să-l vadă pe Nikolas, era curioasă.

— Se spune că a cărat obiectele de preţ de la docuri până la casa lui cu douăzeci de trăsuri, i-a spus Tasiei pe când stăteau de vorbă, la un ceai. A avut tot soiul de vizitatori, dar nu l-a primit pe niciunul. Toată lumea vorbeşte despre el – despre misteriosul prinţ Nikolas Angelovski.

— Ai de gând să-l vizitezi? a întrebat Tasia, încet.

— Draga mea, nu l-am văzut pe Nikolas de când eram mică şi nu am nici dorinţa şi nici obligaţia să-l vizitez. Mai mult decât atât, Charles ar exploda dacă aş pune piciorul pe proprietatea lui.

— Nu mi-l imaginez pe Charles nervos, a spus Tasia. Este cel mai manierat bărbat din câţi am cunoscut.

— Se mai întâmplă, a asigurat-o Alicia. Cam o dată la doi ani. Şi nu ţi-ai dori să te afli în preajma lui atunci.

Tasia a oftat.

— Luke este supărat pe mine, i-a mărturisit. *Foarte* supărat. Probabil că pe bună dreptate. Nu pot să-ţi explic de ce, dar trebuie să-l văd pe Nikolas… Tot ce ştiu este că este singur şi suferind şi că trebuie să-l ajut într-un fel.

— Dar de ce vrei asta, când tot ce a făcut Nikolas a fost să-ţi pricinuiască necazuri?

— M-a şi ajutat să scap din Rusia. Ştii unde locuieşte? Spune-mi, Alicia.

— Doar nu ai de gând să nu-ţi asculţi soţul?

Tasia s-a încruntat. În ultimele luni se schimbase mult. Altă dată nici nu ar fi pus o asemenea întrebare. Fusese crescută să accepte autoritatea soţului, să-i considere cuvântul lege. Şi-a amintit ironia amară a Karolinei Pavlova, o scriitoare rusă: *să înveţe*, *ca soţie*, să *sufere*... *să nu încerce să-şi urmeze visele*, *dorinţele*... *sufletul ei este în puterea lui*.

Dar ea nu mai avea această soartă. Ajunsese mult prea departe, se schimbase prea mult ca să lase pe cineva să pună stăpânire pe sufletul ei. Şi i se părea la fel de important să-şi demonstreze ei însăşi asta, nu numai lui Luke. Trebuia să acţioneze doar ţinând seama de propria conştiinţă şi să-şi iubească soţul ca pe un partener şi nu ca pe un stăpân.

— Spune-mi unde locuieşte Nikolas, i-a spus ferm.

— Pe Upper Brook Street, la numărul patruzeci şi trei. Casa mare, din marmură albă. Şi să nu spui nimănui că ştii de la mine – oricum o să neg, până la ultima suflare.

*

Tasia a aşteptat după-amiaza următoare, când Luke era plecat iar Emma era cufundată în filosofia franceză. A poruncit să-i fie adusă trăsura şi a plecat, pretextând că mergea în vizită la familia Ashbourne. Upper Brook Street nu era prea departe de casa ei. Tasia se întreba de ce alesese

Nikolas să locuiască acolo şi dacă îl mai însoţise cineva din Rusia. Sentimentul de nervozitate i se accentua pe măsură ce se apropia. Trăsura s-a oprit în faţa casei impozante şi lacheul care o însoţea a urcat în grabă treptele şi a bătut la uşă. A fost întâmpinată de menajeră, o rusoaică în vârstă îmbrăcată în negru, cu părul prins cu o eşarfă gri. Era evident că Nikolas nu considerase necesar să angajeze un valet. Menajera a murmurat câteva cuvinte într-o engleză stricată şi i-a făcut semn Tasiei să plece.

Tasia i-a spus:

— Sunt lady Anastasia Ivanova Stokehurst şi am venit să-mi vizitez vărul.

Femeia a rămas surprinsă de accentul ei perfect. I-a răspuns cu blândeţe, părând uşurată să întâlnească în sfârşit o compatrioată căreia să i se destăinuiască.

— Prinţul este foarte bolnav, doamnă.

— Cum aşa?

— Este pe moarte, doamnă. Moare încetul cu încetul. Menajera şi-a făcut semnul crucii. Cred că s-a abătut un blestem asupra familiei Angelovski. Este aşa de când a fost chestionat de comisia specială, în St. Petersburg.

— Chestionat de comisia specială, a repetat încet Tasia, ştiind că era o descriere mai mult decât civilizată a ceea ce se petrecuse de fapt. Are febră? I s-au infectat cumva rănile?

— Majoritatea rănilor s-au vindecat deja. Sufletul este cel bolnav. Prinţul este prea slăbit ca să mai poată coborî din pat. A poruncit ca în

camera lui să fie întuneric deplin. Nu poate să bea nimic sau să mănânce, doar câte un pahar de votcă, din când în când. Nu ne dă voie să-l mişcăm sau să-l îmbăiem. Dacă îl atinge cineva începe să tremure şi să strige de parcă l-ai atinge cu cărbuni încinşi.

Tasia i-a ascultat scurtul discurs fără să-şi schimbe expresia, deşi stomacul i se strânsese de mila lui.

— Stă cineva cu el?

— Nu permite nimănui, doamnă.

— Arată-mi unde este camera lui. În timp ce străbăteau casa întunecată, Tasia a văzut uimită că majoritatea camerelor erau înţesate cu comori de preţ din palatul Angelovski de la St. Petersburg. Când s-au apropiat de camera lui Nikolas a răzbătut un miros greu de tămâie, cea folosită pentru a uşura trecerea oamenilor în lumea de dincolo. Tasia şi-a amintit că simţise acelaşi miros când tatăl ei fusese pe patul de moarte. A intrat şi i-a spus servitoarei să se retragă.

Era prea întuneric ca să poată vedea ceva. S-a dus la geam şi a tras perdelele grele câţiva centimetri, ca să lase lumina după-amiezii să pătrundă. A deschis un geam. O adiere proaspătă a alungat izul de tămâie. S-a apropiat încet de patul în care dormea Nikolas Angelovski.

Felul în care arăta Nikolas a şocat-o. Era acoperit până la gât, dar braţul care rămăsese descoperit era lung şi foarte subţire. Degetele i se încleştau când şi când, după cum călătorea prin lumea viselor. La încheieturi şi la interiorul cotului

avea câteva urme de răni proaspete, ca nişte muşcături de şarpe. l-a privit chipul şi a constatat cu regret că era departe de bărbatul frumos de mai demult. Tenul lui altă dată bronzat părea acum o mască, obrajii îi erau supţi iar părul cu accente aurii era acum mătuit, de o culoare pământie.

Avea lângă el un bol de fiertură de ierburi, care rămăsese neatins şi se răcise. Lângă pat avea câteva statuete reprezentând animale, să alunge spiritele rele, şi un vas cu tămâie care ardea. Tasia a suflat în el, ca să stingă tămâia. Mişcările ei şi adierea de aer proaspăt l-au deranjat pe Nikolas, care a deschis ochii, tresărind nervos.

— Cine este? a întrebat ameţit. Închide geamul. E prea mult aer… şi prea multă lumină…

— Ai putea crede că nu vrei să te faci bine, i-a spus încet Tasia, venind la căpătâiul lui. Nikolas a clipit şi a privit-o fix cu ochii lui de lup, care păreau chiar mai goi decât îşi amintea ea. Aducea cu un animal care suferea, fiindu-i indiferent dacă trăia sau murea.

— Anastasia, a şoptit el.

— Da, Nikolas. S-a aşezat cu grijă pe marginea patului, privindu-l.

Deşi nu făcuse niciun gest să-l atingă, Nikolas s-a tras mai departe.

— Pleacă, i-a spus hârâit. Nu suport să te văd… nici pe tine, nici pe altcineva.

— De ce-ai venit la Londra? l-a întrebat ea cu blândeţe. Ai rude în toată lumea. În Franţa, Finlanda, chiar şi în China… dar aici nu ai pe nimeni. Cred că ai vrut ca eu să vin la tine, Nikolas.

— Când voi dori să te văd îţi voi trimite o invitaţie. Acum te rog să pleci.

Tasia era pe punctul de a-i răspunde când şi-a dat seama că era cineva în prag. S-a uitat peste umăr şi a constatat îngrozită că Emma era acolo. Silueta ei subţire era aproape pierdută în umbra uşii, doar părul îi strălucea asemenea unei lumânări de scorţişoară.

Tasia s-a repezit spre ea.

— Emma Stokehurst, ce cauţi aici? i-a spus în şoaptă.

— Am luat unul din cai şi te-am urmărit, i-a răspuns Emma. Te-am auzit vorbind cu Papa despre prinţul Nikolas Angelovski şi mi-am dat seama că ai de gând să vii să-l vezi.

— Este o chestiune privată şi nu ar fi trebuit să te amesteci! Ştii că nu-mi place când tragi cu urechea şi nici când te bagi în lucruri care nu te privesc!

Emma încerca să pară că regreta.

— Trebuia să vin, să mă asigur că nu-ţi va face rău, ca data trecută.

— Camera de suferinţă a unui domn nu este locul potrivit pentru o domnişoară. Vreau să pleci imediat, Emma. Spune-i vizitiului să te ducă acasă şi apoi să se întoarcă după mine.

— Nu, s-a auzit o voce venind dinspre pat.

Cele două femei s-au întors spre el. Ochii Emmei erau rotunzi de curiozitate.

— El este bărbatul pe care l-am văzut atunci? a întrebat în şoaptă Emma. Nu mai seamănă deloc.

— Vino, i-a spus Nikolas, făcându-i un gest cu

mâna slăbită. Efortul l-a costat însă, iar mâna i-a căzut pe pat. Privirea lui a fixat chipul pistruiat al fetei, încadrat de buclele strălucitoare. Ne întâlnim din nou, i-a spus privind-o fără să clipească.

— Miroase urât aici, a spus Emma încrucişându-şi braţele la piept. Ignorând protestele Tasiei, s-a apropiat de pat şi a clătinat din cap cu dispreţ. Uite câte sticle goale. Cred că eşti de-a dreptul criţă.

— Ce înseamnă „criţă”? a întrebat Nikolas cu o umbră de zâmbet.

— Înseamnă foarte beat, i-a răspuns direct Emma.

Cu o mişcare ageră care a surprins-o, Nikolas a întins mâna şi i-a prins o şuviţă de păr între degete.

— Există o veche poveste rusească despre o fată care salvează de la moarte un prinţ... aducându-i o pană magică... din coada unei păsări Phoenix. Aripile păsării erau roşu-aurii... aşa ca părul tău. Un mănunchi de flăcări.

Emma s-a tras înapoi şi s-a strâmbat.

— Seamănă mai degrabă cu o legătură de morcovi. S-a uitat apoi la Tasia. Mă duc acasă, belle-mère. Văd că nu eşti în pericol în ceea ce-l priveşte. A rostit ultimele cuvinte cu dispreţ şi a ieşit.

Nikolas s-a chinuit să întoarcă după ea capul.

Tasia era uimită de schimbarea care survenise. Neliniştea îi dispăruse din ochi şi obrajii i se coloraseră puţin.

— Un drac de copil, a spus el. Cum o cheamă?

Tasia i-a ignorat întrebarea şi a început să-şi suflece mânecile.

— Le spun servitorilor să-ţi încălzească nişte supă. Şi o vei mânca.

— După aceea promiţi să pleci?

— Cu siguranţă nu. Vei face o baie şi-ţi voi pune salvie pe răni. Sunt convinsă că ai destulă.

— Îi pun pe servitori să te arunce în stradă.

— Aşteaptă să te mai întremezi şi să mă arunci singur, i-a sugerat Tasia.

A închis ochii. Conversaţia îl epuizase.

— Nu ştiu dacă mă mai întremez. Nu am hotărât încă dacă vreau sau nu să trăiesc.

— Cei ca mine şi ca tine supravieţuiesc întotdeauna, i-a răspuns ea, repetând cuvintele pe care i le spusese el cândva. Mă tem că nu ai de ales, Nikki.

— Ai venit aici împotriva voinţei soţului tău. Era o constatare, nu o întrebare. N-ar fi fost niciodată de acord să mă vizitezi.

— Nu-l cunoşti deloc, i-a răspuns Tasia cu mult calm.

— O să te bată, a continuat Nikolas, cu un zâmbet satisfăcut. Nici măcar un englez n-ar putea suporta asta.

— N-o să mă bată, i-a răspuns Tasia, deşi nu era foarte sigură.

— Ai venit aici de dragul meu sau ca să-l înfrunţi pe el?

Tasia a tăcut câteva clipe.

— Şi una şi alta, a spus într-un final. Voia ca Luke să aibă încredere deplină în ea. Voia să aibă

libertatea de a face ce considera ea că era mai bine. În societatea rusă, soţia unui nobil era întotdeauna condusă de soţul ei. Aici avea şansa să fie o parteneră şi nu o sclavă şi voia ca Luke să înţeleagă foarte clar ce rol prefera ea... indiferent de consecinţe.

*

Era târziu când s-a întors în sfârşit acasă. Nikolas fusese un pacient dificil. În timp ce Tasia ajutată de menajeră îl îmbăia, Nikolas alternase între insulte şi tăceri deprimate, de parcă ar fi fost torturat din nou. A-i da de mâncare a fost iar o misiune grea, dar au reuşit să-l convingă să înghită câteva linguri de supă şi să muşte de vreo două ori din pâine. Când Tasia a plecat, Nikolas era mai curat dar şi mai furios, pentru că îi fusese luată votca.

Tasia plănuia să se întoarcă a doua zi, şi a treia, până când era sigură că-şi va reveni. Era obosită şi deprimată văzând trupul frânt al lui Nikolas, mărturia clară a cruzimii oamenilor. Tânjea după îmbrăţişarea reconfortantă a braţelor lui Luke. În loc de asta, trebuia să se pregătească pentru o înfruntare. Luke ştia ce făcuse ea şi de ce se întorcea atât de târziu. Probabil că vedea asta ca pe o ofensă adusă autorităţii lui. Probabil că se hotărâse deja să o pedepsească pentru nesupunere. Sau mai rău, se hotărâse să fie dispreţuitor şi rece şi să o ignore. Casa era aproape cufundată în întuneric. Era seara liberă a

servitorilor şi casa părea părăsită. Obosită, Tasia a urcat la etaj, a intrat în apartamentul pe care îl împărţea cu Luke şi i-a strigat numele. Niciun răspuns. A aprins o lampă în dormitor şi a început să se dezbrace, după care s-a aşezat la măsuţa de toaletă să-şi perie părul.

A auzit pe cineva intrând în cameră şi mâna i-a îngheţat pe mânerul periei.

— Luke? a întrebat ridicând privirea. El era acolo, îmbrăcat într-un halat negru. Era încruntat. Privirea lui a făcut-o să lase jos peria şi să sară în picioare. Instinctul o avertiza să fugă de lângă el, dar picioarele îi erau ca de plumb. Nu a reuşit decât să se dea înapoi câţiva paşi şovăielnici.

A venit lângă ea şi a lipit-o cu spatele de perete, ţinându-i bărbia în palmă. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia respiraţiei lor: a lui, adâncă şi grea, a ei ceva mai rapidă. Tasia era conştientă de forţa lui, ştia că ar fi putut să-i frângă oasele ca pe nişte surcele.

— Ai de gând să mă pedepseşti? l-a întrebat timid.

El şi-a împins genunchiul între picioarele ei, prinzând-o între perete şi trupul lui excitat. Ochii lui o ardeau.

— Ar trebui să o fac?

Tasia s-a înfiorat.

— A trebuit să mă duc, i-a şoptit. Luke… Nu am vrut să-ţi ies din cuvânt. Îmi pare rău…

— Nu-ţi pare rău. Şi nici n-ar trebui să-ţi pară.

Ea nu ştia ce să spună. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

— Luke, i-a şoptit. Nu…

I-a curmat cuvintele cu un sărut agresiv. Palma fierbinte i-a acoperit sânul, strângând uşor şi trasând cercuri în jurul sfârcului, până când acesta s-a întărit. La început Tasia a fost prea supărată ca să-i răspundă, dar gura lui, atingerile lui, totul o convingea şi curând tot trupul i-a fost cuprins de un val de plăcere. Pulsul îi răsuna zgomotos în urechi. Tasia şi-a lăsat capul pe spate, oferind tot mai mult şi abandonându-se complet furtunii de pasiune. Când nu a mai reuşit să se ţină pe picioare, a luat-o cu el în pat şi a întins-o pe saltea.

Nu se mai simţise niciodată atât de aproape de el. Preţ de câteva clipe, ei au găsit un loc în afara timpului, un loc de perfectă armonie şi binecuvântare. A ştiut ce avea Luke de gând să-i spună încă înainte ca el să înceapă să vorbească.

— Ai o voinţă puternică, Tasia… iar azi am înţeles că asta mă şi aşteptam de la tine. Mă bucur că nu te temi de mine. Îţi aperi cu fermitate poziţia iar eu nu vreau ca asta să se schimbe. Nu am avut niciun motiv să-ţi interzic să-l vezi pe Angelovski. Adevărul este că am fost gelos. Luke a mângâiat-o pe păr. Uneori îmi doresc să te ascund de lume şi să te am numai pentru mine. Vreau să-mi acorzi toată atenţia, tot timpul tău, toată dragostea…

— Dar le ai pe toate, i-a răspuns ea încet. Ţi le dăruiesc de bunăvoie, fără măsură. Nu pentru că aş fi a ta, ci pentru că aşa vreau eu.

— Ştiu. A oftat adânc. Am fost neînţelegător şi egoist şi nu mă mândresc cu asta…

— Dar vei încerca să te îndrepţi, a sfârşit Tasia

fraza.

— Voi încerca, a recunoscut el cu jumătate de gură.

Ea a râs şi l-a înlănţuit cu braţele.

— Viaţa noastră împreună nu va fi niciodată lină, nu-i aşa?

— Se pare că nu. Şi-a trecut palma pe deasupra pântecelui ei rotunjit. Dar am de gând să profit de fiecare minut.

— Şi eu, i-a spus ea. Nu am visat niciodată că voi fi atât de fericită.

— Iar ce-i mai bun de-abia acum urmează, i-a şoptit el cu buzele lipite de ale ei. Aşteaptă şi ai să vezi.

Epilog

Vântul rece de noiembrie i-a pătruns lui Luke până la oase în timp ce străbătea călare scurta distanţă dintre biroul de la compania de căi ferate şi casa de pe malul Tamisei. Ar fi trebuit să ia o trăsură, pentru că ziua se dovedise mult mai rece decât se aşteptase. A descălecat, i-a întins hăţurile servitorului care îl aştepta şi a urcat treptele de la intrare. Valetul i-a deschis uşa şi i-a luat pălăria şi haina. Luke s-a înfiorat simţind căldura plăcută din casă.

— Ştii unde este lady Stokehurst?

— Lady Stokehurst şi domnişoara Emma sunt în salon, cu prinţul Nikolas.

Luke a clipit surprins. Nikolas nu mai venise niciodată în vizită la ei. Una era să-i tolereze Tasiei

vizitele făcute vărului ei exilat şi bolnav şi alta era să-l primească în casa lui. Strângând din dinţi, Luke a intrat în salon.

Zgomotul paşilor lui a alertat-o probabil pe Emma, care i-a apărut în faţă, peste măsură de încântată:

— Papa, s-a întâmplat cel mai *extraordinar* lucru! Nikolas a venit în vizită şi mi-a adus un cadou!

— Ce fel de cadou? a întrebat Luke sumbru, urmând-o în salon.

— O pisică bolnavă. Biata de ea are lăbuţele infectate. Fostul ei proprietar i-a smuls ghearele iar acum biata de ea are febră şi nu se ştie dacă va supravieţui. Am încercat s-o conving să bea puţin lapte. Dacă supravieţuieşte pot s-o păstrez? Te rog?

— Nu văd cu ce ne-ar deranja o pisică... Luke s-a oprit brusc văzând scena care i se arăta în faţa ochilor.

Tasia era în genunchi, pe covor, lângă o creatură cu dungi portocalii, negre şi albe. Era de dimensiunile unui câine de talie mică. „Pisica” se sprijinea cu greu pe lăbuţele bandajate şi încerca să soarbă dintr-un bol cu lapte. Două servitoare stăteau în colţul opus al camerei şi priveau cu nelinişte animalul.

— Mănâncă oameni, nu-i aşa? a întrebat una din ele, îngrijorată.

Era un pui de tigru, şi-a dat seama Luke. Probabil că era cel de rasă siberiană, care creştea până la dimensiunile unui cal. S-a uitat de la chipul

plin de speranţă al Emmei la cel al Tasiei, care îşi cerea scuze din priviri... şi a sfârşit cu Nikolas Angelovski, care stătea pe un taburet.

Era pentru prima oară că Luke îl vedea pe Nikolas de când fusese în Rusia. Angelovski arăta ca de obicei, numai că era mult mai subţire iar nasul îi era ascuţit ca o lamă. Ochii lui pătrunzători erau la fel de uimitori ca întotdeauna iar zâmbetul la fel de ironic.

— *Zdrastvuiti*, i-a spus încet.

Luke nu şi-a putut stăpâni o grimasă.

— Angelovski, a murmurat el. Aş aprecia dacă te-ai abţine pe viitor să mai aduci „daruri” familiei mele. Mi se pare că ai făcut destule pentru noi.

Zâmbetul lui Nikolas nu s-a şters.

— N-am avut de ales. Trebuia să-i aduc felina verişoarei mele Emma, apărătoarea animalelor rănite.

Luke s-a uitat la fiica lui, care se aplecase asupra ghemului de dungi ca o mamă îngrijorată. Angelovski îşi alesese bine cadoul. Niciun alt gest nu ar fi făcut ca inima Emmei să se înmoaie.

— Uită-te la el, Papa, a spus Emma arătând spre puiul care lipăia laptele. E foarte mic. Nu ocupă deloc spaţiu!

— Va creşte, i-a răspuns Luke. Până pe la două sute cincizeci de kilograme.

— Adevărat? Emma a privit animalul cu neîncredere. Atât de mult?

— În niciun caz nu voi ţine în casă un tigru! Luke se uita când la Nikolas, când la soţia lui. Să faceţi bine să-l duceţi de aici, altfel mă ocup chiar

eu de asta!

Tasia a intervenit cu diplomaţie, punându-şi o mână uşoară pe braţul lui.

— Aş vrea să discutăm ceva în particular, i-a spus. S-a uitat la Nikolas şi a adăugat: sunt sigură că ai nevoie de odihnă, Nikolas. Nu trebuie să te oboseşti, la atât de scurt timp după ce te-ai recuperat.

— Cred că ar trebui să plec, a spus Nikolas şi s-a ridicat.

— Te conduc, a zis Emma, punând puiul de animal pe umăr, spre mulţumirea acestuia.

După ce au ieşit cei doi, Tasia s-a ridicat pe vârfuri ca să ajungă la urechea lui Luke:

— Te rog... I-ar face atâta plăcere să-l păstreze.

— Vorbim despre *un tigru*, pentru numele lui Dumnezeu! Luke s-a încruntat. Nu-mi place deloc să vin acasă şi să-l văd pe unul ca Angelovski în salonul meu.

— A fost o surpriză şi pentru mine, i-a răspuns Tasia. Dar nu puteam să nu-l primesc.

— Nu-i voi permite să se strecoare în vieţile noastre.

— Bineînţeles că nu, i-a spus Tasia conducându-l pe hol. Acesta a fost gestul lui de împăcare. Nu cred că are de gând să ne facă vreun rău.

— Tu eşti o fire împăciuitoare, i-a şoptit Luke. În ceea ce mă priveşte, nu este binevenit aici.

Tasia era pe cale să protesteze când i-a zărit pe Emma şi Nikolas în holul de la intrare. Puiul de

tigru era în continuare pe umărul Emmei. Nikolas a întins mâna să-i mângâie capul rotund şi în trecere i-a atins părul Emmei. Gestul a fost scurt, aproape de neobservat, dar i-a trimis Tasiei un fior pe şira spinării. I-a văzut deodată împreună, pe Nikolas şi pe o Emma ceva mai mare... privind-o cu un zâmbet seducător... împingând-o pas cu pas spre o umbră fantomatică... până când au dispărut amândoi.

Asta însemna oare că într-o bună zi Emma avea să fie în pericol din cauza lui Nikolas? Tasia s-a încruntat şi s-a întrebat dacă să-i spună lui Luke despre viziunea ei. Nu, nu avea rost să-l îngrijoreze inutil. Împreună aveau să aibă grijă de Emma şi să o protejeze. Nimic nu-i putea ameninţa acum că erau o familie.

— Poate că ai dreptate, i-a spus lui Luke strângându-l de braţ. O să găsesc un mod de a-l face pe Nikolas să înţeleagă că nu este cazul să ne viziteze prea des.

— Bun, a spus el satisfăcut. Şi în legătură cu tigrul...

— Vino mai aproape. I-a lipit palma pe sânul ei. Degetele lui au alunecat deasupra lui, spre căldura decolteului. Tasia a oftat de plăcere. Şi-a lipit trupul împlinit din cauza sarcinii de trupul lui.

— Azi-dimineaţă ai plecat înainte să mă trezesc, i-a şoptit. Mi-a fost dor de tine.

— Tasia...

L-a muşcat în joacă de gât. Luke s-a întors şi i-a găsit gura. Sărutul a fost tot mai posesiv iar Tasia a simţit cum căldura lui i se răspândea în tot

corpul. Ca de obicei, apropierea ei l-a excitat, iar sângele a început să-i curgă mai rapid prin vene. A sărutat-o din nou iar Tasia i-a răspuns cu o avidă plăcere, lipindu-se mai strâns de el.

— Miroşi a iarnă, i-a şoptit.

— E frig afară.

— Du-mă sus şi te încălzesc eu.

— În legătură cu tigrul…

— Mai târziu, i-a spus ea desfăcându-i nodul de la cravată. Haide, du-mă în pat.

Luke a ridicat capul şi a privit-o cu subînţeles.

— Ştiu când sunt manipulat.

— Nu eşti manipulat, l-a asigurat ea. I-a scos cravata şi i-a aruncat-o pe podea. Eşti sedus. Nu te mai împotrivi.

Ideea de a fi în pat cu ea, ţinându-i trupul lipit de al lui, era prea mult pentru Luke. Cât timp trăia nu avea să cunoască tentaţii, plăceri sau pasiuni mai intense decât cele pe care le simţea cu ea. A ridicat-o cu grijă în braţe.

— Cine se împotriveşte? i-a şoptit şi a dus-o în pat.

Sfârşit

Lordul Luke Stokehurst este captivat de grația și frumusețea regală a domnișoarei Karen Billings, care a apărut de nicăieri și acum stă hotărîtă în fața lui. Arogantul lord îi oferă slujba de guvernantă și o primește astfel pe tînăra misterioasă în casa lui.

Dar domnișoara Billings mai are și un alt nume. Este ducesa Anastasia, descendenta unei familii renumite din aristocrația rusă, condamnată la spînzurătoare pentru înjunghierea logodnicului ei, o crimă pe care nu-și amintea să o fi comis. Evadată în mod miraculos, ajunge în Anglia, unde își caută adăpost ca umilă guvernantă în casa acestui bărbat văduv, care a trecut și el printr-o tragedie.

Amîndoi trebuie să sfideze societatea și forțele răzbunării, pentru ca ea să fie în siguranță și dragostea lor să devină o pasiune copleșitoare.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-1789-74-3
9 789731 789743